په لاره ځم

توله زنګیږم

(د امریکا یونلیک)

Ketabton.com

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره ځم
ټوله ځنګېږم

(د امریکا یونلیک)

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: په لاره ځم ټوله ځنګېږم

لیکواله: سیده حسینه ګل

خپروندی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

ویبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: سلیم ناښاد

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتی ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۳۲)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

د هلمند په نوم چې په دې ټول تګ کې زما ملګری و او بیا یې د ابدي سفر په لور خپل تګ پیل کړو.

د خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه شهید په نوم چې د خپلې کورنۍ د قافلې نه د پنځویشتو کالو په عمر کې بېل شو او ټول یې ویرژن پرېښودل ــــ!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپله دا وړه غوندې هڅه په ډېره مينه او احترام هاغه پښتنو ليکوالو ته ډالۍ کوم چې پښتو ژبې او ادب ته يې په زړه پورې يونليکونه ورکړي دي او د پښتو ددې مد کمی يې برابر ساتلی دی.

ميا اکبر شاه ته ډالۍ چې د ازا د ی تلاش يې پښتو ژبې او ادب ته پېرزو کړو.

محترم طاهر اپريدي چې په دې لاره کې يې ډېر ګټور قدمونه اخستي دي ـ

خدای بخښلی افضل شوق چې دا کار يې په نظر کې ساتلی وه.

په تېره تېره سيده قانته بېګم چې "زما سفر" ته يې کتابي بڼه ورکړې ده.

دغه رنګ د بره وطن درانه ليکونکي پوهان استاد اسمعيل يون او استاد لال پاچا ازمون ټولو يونليکونکيو ته چې زما د فکر او قلم واګې يې په دې لړ کې ټينګې ساتلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانې ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د خصوصي مننې سره

د ډېر اوږد او زړه چاودي انتظار نه پس "په لاره ځم ټوله ځنګېږم" ـــ ستاسو مخې ته دی ـــ په دې هیله چې ستاسو مینه ماته کړي... د تګ لیك یا یونلیك د روایتي رنګ او چوکاټ نه لرې بهر دی خو کوشش مې دا وه چې د خپل ژوند د دې حقیقي او لوی سفر ټولې خاطرې تاسو سره په یو ځانګړي رنګ او خوند کې شریکې کړم. په دې کې به څومره کامیابه شوې یم؟ دا خو به تاسو وایئ ـــ خو زه یوځل بیا د هاغه ټولو مئینو مینه والو مشرانو کشرانو، استادانو ډېره مننه کوم چې پرله پسې یې د دې یونلیك د چاپولو مینه او خوښي څرګنده کړې ده. د ګران عبدالوحید ګران او ساحل یوسفزي مینه که ونه ستایم زیاتی به وي چې په دې مسوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې خپل نظر اچولی دی او د چاپ سند یې راکړی دی. د لوی پوهاند استاد فیض الوهاب فیض هم مننه چې بیا بیا یې د دې کتاب د خپرېدو عمل ته ی زه هڅه ولې یم.

د ملګري عبدالروف عارف او ګران لطیف شاه شاهد هم د زړه نه مننه کوم چې هر کتاب ته مې سترګې په لار وي. د ټولو لوستونکیو هم مننه.. خو د ګران فیاض حمید او ضیاء الرحمن ضیاء هم مننه چې د کمپوزنګ په مد کې یې خپله خواري په مینه وکړه او د سر ځنې د پاره د سلیم ناشاد هم مننه چې د دې کتاب ایډیټنګ یې وکړو. ځار شم له ټولو.

په درنښت

سیده حسینه ګل

مردان، مقبوضه پښتونخوا

۱۹م اکتوبر ۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما طبعیت نن نسبتاً ډېر خراب وو، د پلار کره یوه ورځ مخکې راغلی وم، د ژوند د تېرو وختونو د یاد تازه کونې په غرض مې ډېره اچولې وه، خپل دواړه ورېرونه، اعجاز ثاني او ارمان علي شاه راسره خواکې ناست وو، درې کلن ارمان جان خو داسې خوږې خوږې خبرې کولې چې په اورېدو مې داسې ګڼله لکه چې خپل تېر وخت مې یوه خوږه سندره راخستې وي...

تاته به زه ډېر ممونه راوړم...

د (ډېر) کلیمې سره به د هغه غټې غټې سترګې لږې نوري خلاصې شوې، مابه بې اختیاره خپلې سینې ته راجوخت کړ.

دې دوران کې زما په تېلیفون یو زنګ راغی،زما د هېلو سره بلخوا یو نارینه په اردو ژبه راسره لومړی خپل پېژندګلو وکړه، زه اظفر اقبال د امریکې د سفارت اسلام اباد نه خبرې کوم...

زما حېرانتیا لږه ډېره شوه چې داسې حالاتو کې له داسې ځایه زما سره د چا څه کار پیښېداي شي؟ خو ډېر زر راته هغه وویل: زموږ سفارت په امریکا کې دیوې ادارې لخوا د یو کتاب د مخ کتنې دستوره کوي چې پکې ستاسو نظمونه هم چاپ دي! او ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه کتاب خيال راغی چې څو ورځې د مخه ماته د ډاك په واسطه ترلاسه شوي وه، دغه کتاب چې د ماډرن پوېټري اف پاکستان ... ترسرليك لاندې هم دغه رنګه يوې ادارې خپور کړی دی، دپاکستان د ټولو ژبو د نوموړو شاعرانو ذکر او انګرېزي ژباړې پکې موجودې دي.

زما ذکر هم پکې زما د ځينو نظمونو سره راغلی دی، اوس اظفر اقبال زما د (هو) او (نه) په تمه وو...

هغه بيا بيا په دغه پروګرام کې زما د ګډون ديقيني کولو او يا زما د انکار فېصلې ته اتال وو، زه د هغه پدې دومره تلوار لږه فکر واغستم ځکه چې دا وخت زه د کورنه بهر وم، او د دې لپاره د کور د ټولو غړو سره صلاح مشوره کول وو.

اظفر اقبال ته مې دومره وويل:

تاسو ته به ماښام زنګ درکړم! هغه اوکې وويل-

او فون يې قطع کړ، زه د لږه وخت د پاره کټ کې کېناستم او فکر مې په يو داسې صورتحال کې ګير شو چې زما د ژوند، او نسل د بقا سوال يې مخې ته وو، (هو) بالکل!!

ددې خوشحالۍ زېری ماته يو څو ورځې وړاندې ډاکټرې راکړی وو، مبارك! شه د ځان ډېر خيال ساته ته مور جوړېدونکې يې !

او د کله نه چې دا خوشحالي زما په ژوند کې راګډه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د وخت نه مخکې ما خپل ځان د (مور) په رنګ کې دخپل بچي د پاره ډېرې مینې سره لیدو، مابه خپل ورکوټی وراره هم په دغه جذبه خپلې سینې ته رانزدې کړو... د هغه په معصومه څېره کې به راته د خپل راتلونکي ماشوم کره وره ښکارېده، ګوره! ته خو بلکل لکه د هغه یې، غونډ مونډ تك سپین، ګوره! ورانې به بېخي نه کوې، ښه... ګنې بیا به دې ووهم... او ځان به خو هډو سخا کوې نه...! هن! واخله دا ټول ممونه ستا دي...

اف ژاړه مه! زما په زړه څه چل کېږي ...

یو خوا که د دې ټلېفون سره زما د امریکې د لیدو ارمان هم زما په زړه کې را ولاړ شوي وو نو بلخوا د دې دومره اوږد سفر سره تړلی زما د راروان ماشوم د ژوند او سلامتیا لپاره ډېرې خطرې هم مخې ته وې، زه د څو شپبو لپاره په یوه عجیبه کشمکش کې وم، خو زما دې خبرې ته د سره پام نه وو چې د هغه کس نه مې دا معلومات کړي وي چې پروګرام کله دي؟ لږ وروستو مې خپل کور ودانې وارث خان نایاب ته په فون ټول حال ورکړو...

هغه هم زما نه ړومبی دا پوښتنه دا وکړه چې پروګرام کله دي؟ ماورته په ډېره سادګۍ اوویل چې داخو مې خیال نه وو، نایاب راته اووې فون ورته وکړه چې پته ولګي بیا به سوچ کوو، هسې هم نن سبا کې ستا صحت د دې خبرې اجازه نه درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نایاب خبره په خپل ځای صحي وه، د پلار کره خو مې ټولوته ووئیل، ورندار مې چې زما د یك یو نیازبین ورور کور ودانی ده، او په خپله هم ډېره مینه ناکه جینۍ ده، سم دستي یې د حېرانتیا سره په پوزه ګوته کېښوده، ویې هنې ګل!! ته چې ناجوړه یې---

دهغې دا خیال وو، لکه چې سبا جهاز ته خېژم، ماورته په برق برق وخندل...

نا کله به وي؟

خو کله به وي؟

دا ماته هم نه وه معلومه ماسخوتن مې په هاغه شمېره فون وکړ، اظفراقبال راسره په ډېر احترام خبرې شروع کړې... وړمبی تپوس مې د پروګرام د نېټې وکړو، هغه چې کومه نېټه راوښودله نو هغې خو زه نوره هم په فکر کې ډوبه کړم، پروګرام د راروان کال ۲۰۱۱ د اپرېل میاشت کې ټاکل شوي وو او دا د راروان کال ستمبر ورځې شپې وې...

ما زر زر د لاسو د ګوتو په بندونو د خپلې بیمارۍ د نېټې د ورځو شپو حساب وکړ، هو! اپرېل خو به زما د بېمارۍ اتمه میاشت وي او پښتنې مشرانې دا خبره کوي چې د داسې ښځې لپاره دا میاشت ډېره د خطرې وي، ولې چې که په دې میاشت کې د ماشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېدایش وشي نو د وخت نه وړاندې وي، او ماشوم ژوندي نه پاتې کېږي.

دغه وخت مې د داسې مشرانو د خولې یوه یوه خبره رامخې ته کړه، بیا مې زر خپل لاس په خپله خېټه کېښود، د خېټې په اندروني دنیا کې یو نوي ماشوم د خپل وجود د رغونې د عمل سره مخ وه، خو ماته به یې شېبه په شېبه هم د څه علاماتو په شکل کې د خپل وجود احساس راکولو چې په مابه سر وګرځېده، سترګې به راباندې تورې شوې او فشار به مې وغورځېدو، خو دې علاماتو سره چې د ژوند د کومې خوشحالۍ تصور تړلي وه، زه په هغه تصورډېره په طاقت کې وم، ماچې د خپل فن او هنر کوم تخلیقات دا دومره کلونه کړي وو نن که امریکې ته چا بللم نو په دغه تخلیقاتو زما دننه یو سوال راپورته شو ته خو د پخوا نه د تخلیق د عمله تېرېږې، شېبه په شېبه خو زما ښځینه فطرت دغه راپورته شوي سوال ته خپله یو ځواب شو، زه ښځه یم، د ټولونه بهترین تخلیق زما لپاره زما بچي دي... او زما دننه دغه عمل روان وو، دهغه تخلیق لپاره به لا زه د خپل وجود د ډېرو تکلیفونو نه تېرېدم هاغه پړاو ته لا ډېر وخت وو، خو نه ــ زه خو د دې عمل د شروع کېدو سره یوه مور جوړه شوې یم....

زما بچي زما په غېږ کې وو.ماته یې مسکي مسکي کتل دا د چا بچي دي؟ ډېر واوه بچي دي، ډېر وران بچی دی... نه ...نه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو دی ـ د خپل بچي د ژړا په اواز به زما غږ او احساس د زمزمې رنګ واخيستو، الله هو! پيشو راغله د بانډو!! او بيا به زما بچي په مزه مزه په دې زمزمه خپلې سترګې پټې کړې...

ماته لا ډېر وخت وو، خو د دې وخت د يوې يوې تېرېدونکې لمحې وخت په سر ما د خپل هنر او د خپل فن هر تخليق هم د زړه نه کولو، اوس زما دنيا بدله وه، زما د کور دنيا بدله وه، زما ناسته ولاړه تله راتله ډېر د احتياط وو، د خوابښې مور دا غږ به هر وخت په ما پسې لکه د څاروونکې اورېدې شو.

پام کوه!! چې دروند کار ونکړې، او زما مئين د ژوند ملګری خو به په ولاړه زما نه ځارېدو، تاته د خوراك ډېر ضرورت دي، هغه به زما د ارام او خوراك اوس ډېر خيال ساتلو ـ اوس په دې هرڅه کې زما د امريکې د تګ سودا هم د ټولو مله وه، په داسې حال کې به څه لاړه شي خور!! دابه زما د کشرې خور د خپګان نه ډکه يوه خبره وه چې په داسې حال کې زما روغه ښته او زما د بچي ژوند او سلامتيا ورته ډېره اړينه وه، زما د هستۍ شته کېده يې لوي ارمان وو، خو د امريکې تله يې زما لپاره يو اعزاز ګڼلو، په کور کې يو بحث پيل شو، وخت هم روان وو، خو د دې هر څه باوجود زما مشر لېور دا صلاح راکړه چې فلحال ته د تګ لپاره (هو) وکړه حالاتو ته به ګورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټرې سره به مشوره کوو که چېرې ډاکټرې تاته د سفر اجازت درکوو نو الله به ياد کړو، ته په ذهني توګه ځان تيار کړه او په خپل پروګرام د دغه کس نه ځان ښه پوره پوي کړه، چې تاته به هلته څه کول وي؟ څو ورځې به هلته ايساريږې؟ دې دوران کې به اظفر اقبال زما سره په فون اړيکه خامخا ساتله او چې کله مې ورته د تګ لپاره (هو) وکړل نو بيا يې زما بريښناليك(ايمېل) هم زمانه واخيسته، او هغه يې هغې ادارې ته ورکړ، چې دا پروګرام يې جوړ کړي وو.

د امريکې د اسيا ټولنې له خوا هرکال داسې دستورې تر سره کيږي چې د نړۍ د ټولو هېوادونو نه پکې هغه خلك غوښتل کيږي داسې خلك چې د فن اوهنر سره وي، د دغه کسانو لپاره هلته کولتوري پروګرامونه جوړيږي، اوس به په دوېمه او درېمه ورځ د دغه ادارې لخوا ماته يو نه يو بريښناليك خامخا راتله، ماسره کور کې د انټرنېټ اسانتيا نه وه، خو زما دغه رابطه به د ناياب په ايمېل دهغه په دفتر کې کېده او چې غرمه به د دفتر نه کور ته راغی نو سمدستي به يې د نېټ نه اغستی د ايمېل نقل ماته حواله کړ.

مابه په تلوار تلوار ولوسته، دې ادارې داخل د پاکستان نه دوه ښځينه شاعرانې منتخب کړې وې چې تعلق يې د بېلابېلو ژبو او سيمو سره وو، زمانه علاوه د پاکستان د اردو ژبې لويه ليکواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیده ریاض هم دغه پروګرام ته غوښتلي کېده، زماد پاره خو د ویاړ خبره داهم وه چې د سندهـ سیمې د ډېرې پیاوړې شاعرې سره سم زما نوم هم انتخاب شوي وو.

هغوي د هر څه نه لومړي خپل پروګرام موږ ته واضحه کړ، چې پدې تګ راتګ کې کومې کومې اسانتیاوې شته موږ یې ترې خبر کړو، تګ راتګ، خوراك څښاك، استوګنه دا هرڅه د هغوي په غاړه وو خو د نغدو په صورت کې یې مېلمنو ته کومه اعزازیه نه ورکوله دا ټولې خبرې یې په ابتدا کې په موږ ښکاره کړې د امریکا د نوم سره که یو خوا د یو لوي سامراج تصور تړلي دي، په خصوصي توګه د مسلمانانو ورسره یوه ناخوښي هم جوړه ده، خو بلخوا د پښتنو لپاره دا قوم نور هم لاډېر د ناخوښۍ نوم دي ځکه چې د افغانستان نه د خپلو ګټو په اخیستو کې یې دهشتګردۍ یوه نعره په ټوله نړۍ کې وهلې ده.

او یو داسې جنګ یې په پښتنو ورتپلي دي چې د پښتنو ورسره هېڅ تعلق نشته او نن چې په دنیا کې څومره زیاته وینه د پښتون بهېږي دومره لاد بل چا نه بهېږي، خو خبره بیا هم هاغه چې خبره د ډالر ده، هم د دغه ډالر سر خوړلي له لاسه هر قام امریکې ته سلامي دي.

اوبیا د امریکې لیدل، امریکې ته تګ خو د هر چا ارمان وي، ماته خو خدای په وړیا یوه داسې موقع راکړې وه، نو زما فکر هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د امریکې د ښارونو د هسکو هسکو عمارتونو په څوکو ښخ وو، تصور به مې لکه د مارغه د امریکې د اسمان او فضاګانو سېلونه کول خو چې خپلې ناروغۍ ته به مې پام شو نو د امریکې تګ به راته یو خوب ښکاره شو، خدایه! چې پدې کې به ستا څه راز وي؟ یو خوا د امریکې نه بلنه راتلل او بلخوا زما ناروغي شروع کېدل...

خو! د امریکې ویزه هم پر پاسپورټ لګېدل څه ټوکه نه وه.

کېدای شي ویزه درنکړي! دابه مې د بلې خور یوه داسې د حالاتو تجزیه وه چې په میډیا او روانو حالاتو یې یو نظر لرلو، داخو ده...

دهغې د دې اندېښنې سره به ما اتفاق وکړ، مابه هم چې د دنیا په کچ په روانو حالاتو نظر واچولو په خپله سیمه به مې د ترهګرۍ لګېدلي اور ته وکتل نو د امریکې تګ به مې د لېوني خوب ګاڼه.

د چا نه چې به مې اورېدل نو د امریکې د ویزې نه به مایوسه شوي وو، پداسې حالاتو کې به زما په پاسپورټ د امریکې ویزه څه ولګي؟ دا یو داسې سوال ووچې د حالاتو د کومې نه راپېدا شوي و، د دې بحث او تبصرو سره وخت تېرېده، خو ورسره ورسره هاغه خوشحالۍ ته هم د ټولو سترګې وې چې زموږ د کور د چُپتیا سینه به په خپل غږ، خپلې ژړا، خپلې خندا او خپلو معصومو اداګانو څیرې کړې، زه په کور کې د ټولوکارونو نه فارغه کړې شوې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ارام او خوراك به ډېر زيات خيال ساتلي شو، په هر چا د لسو مياشتو دا سفر لکه د کلونو تېرېده، هره مياشت د ډاکټرې معاينه کول خو په ما لازمه ګرځولې شوې وه، او دا ځکه چې دا واده نه پس يو ځل مخکې هم زموږ يو ماشوم د ډاکټرې د بې غورۍ له سببه ضايع شوي وو، د هغې نه پس هم په هاغه مرحلوکې ډاکټرې په ډېر احتياط ماته دا خبره کړې وه، چې ستا د بل ماشوم د پېداکېدو امکانات پنځوس فيصده ختم دي، کېداي شي ماشوم وشي کېداي شي ونشي!

د ډاکټرې په دې اندېښنه د کور په ټولو وړو لويو لکه چې د مايوسۍ نه د ټوپك ډز شوی وي خو ما بيا هم په ډېر صبر او استقامت د ډاکټرې دا خبره واورېده پدې کې لوي لاس زما د ژوند د ملګري وو. چې د حوصلې او استقامت يو غر دي، په ډېره مينه او محبت يې زما ذرې ذرې وجود پدې دعوه راغونډ کړ چې ماته ته پکار يې بچي نه او دا دعوه يې په حقيقت کې ثابته هم کړه په هر قدم يې ماته دومره مينه او اعتماد راکړو چې ماته په خپل ژوند کې د اولاد د محرومۍ احساس هډو شوي نه وو، دابه يې هم ويل چې ته يوه عامه ښځه نه يې! قدرت به ستا نه کوم بل کار اخلي، بس خپل مقصد په نظر کې ساته او مابه په ظاهره د هغه ټولې خبرې په زړه پټې خو کړې خو خپل خالي وجود او تشې غېږې به وزورولم، نو کال پس زما د اولاد اثار پيدا کېدل څه وو چې په کور کې بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختـره اختـر شـو خلکـو د وړانـدې نـه د راروان ماشـوم د بختـوروالي وړاندوينې کولې، خو د ويرې وجه وه که بل څه خو ماته د خپل بچي په هکله ډېرې اند ېښنې وې، کله کله چې به مې سپُغُز په درد شو نو زما وار به خطا شو، چې لږه به سمه شوم د الله شکر به مې ادا کړ، پداسې حال کې د امريکې د تګ نوې مشغولاتر ډېره حده زما فکر د خپل ځانه لږ لرې وساته.

اوس بـه مـې د خيـال د بلـې نـه د امريکـې د ښـارونو نيويـارك او هوسټن نظارې کولې او د خپل تخيل په زور چې څومره خايست ما تصور کولې شو مابه دغه دواړه ښارونه په هغه معيار ښکلي ليدل، ځان به راته د دې نوې دنيا د کوه قاف په سر را الوتي بې وزرو هاغـه ښـاپېرۍ ښـکارېده چـې زمـوږ د ماشـوموالي د دور د معصـومو او پاکو جذبو يو ښکلي جهان به يې پخپـل ځان کې نغښـتي و، خو پـه اصل کې دا د يويشتمې پېړۍ د دوېمې لسيزې دور وو، د جنګونو د اورونو دور، د بمونو او ميزايلو دور، د پښـتنو د وينو د تويېدلو دور او د بادار د مقصدونو د ترلاسه کولو دور..

اظفراقبال بـه کلـه کلـه پـه ټيليفـون ضروري پوښـتنې کـولې، ډېـر معلومات به يې ماته هم راکول، هغه په اسلام اباد کې د امريکـې پـه سـفارت کـې د عامـه اړيکـو پـه څانګـه کـې کـار کـوي، خـو د دې رابلونکـو سـره يـې رابطـه هـم پـه غـاړه وه، هغـه راتـه وويـل چـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باقاعده کاغذي کاروايي او سفري دستاويزاتو د شروع کونې کار به تاته د يو فارم د درلېږلو په صورت کې پيل شي.

هغه به په ډېر غور لولې او د قناعت وړ ځوابونه به يې وليکې!،
خو دې سره سره که ستا پاسپورټ جوړ نه وي ته خپل پاسپورټ جوړ کړه!

زما پاسپورټ خپل معياد بايللي وو، ځکه نو د هغې د نوې کولو مرحله هم دومره زړه چاودونکې وه څومره چې د نوي پاسپورټ د جوړېدو وي، زما مخې ته يوه بله مسله هم پرته وه، د پاسپورټ نه مخکې ماته خپل شناختي کارډ بدلول وو، دواده کړې ښځې د حيثيت سره دغه بدلون لازمي و، خو د هغې نه هم مخکې يوه بله مهمه مرحله وه هغه د کمپيوټرايزډ نکاح ليك جوړول وو، د هغې لپاره هاغه ټول اړين کارونه تر سره کېدل پکار و، زما او د وارث خان ناياب نکاح بيا تازه کړي شوه، اوس دغه نکاح ليك د يونين کونسل نه د څه ضروري کارونو نه وروسته کمپيوټر ته حواله شو، او درې ورځې وروسته دغه نکاح ليك تيار شو اوس د پېژندپاڼې(شناختي کارډ) د بدلولو لپاره د شناختي کارډ دفتر ته تګ و، دا د جنورۍ مياشت وه، سحر په ډېر يخ کې وختي وختي چې زه خپل لېورزي عدنان ايوب په خپل موټرسايکل د دفتر پر لور بوتلم، نو هوا لکه چې دواړې پشان يخه وه، موږ د ارجنټ شناختي کارډ د وصولۍ لپاره لازمې پيسې جمع کړې او د شناختي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارډ د دفتري عملې د نورو راغلو کسانو په نسبت زموږ ښه هر کلي وکړ، يوه ښکلې د پردې خونه کې يې په سهولت کينولم، لږه شېبه وروسته يوې خايسته پېغلې چې نقاب يې لګولي وو، زمانه، زما زوړ شناختې کارډ ټېرته واخيسته، ما داسې وګڼله لکه چې د ژوند ډېرې زړې حوالې، زړې خپلوۍ د نوو حوالو او نوو خپلوو رنګ اخلي، د نوي شناختي کارډ لپاره يې د نا ياب شناختي کارډ هم له نظره تېر کړ، دغه يو نقل يې هم د نورو کاغذونو سره جمع کړ او داسې په نيمه ګېنټه کې يې زموږ ټول کار او کاغذيي کارونه ډېره په منظمه طريقه سرته ورسېده.

د وصولۍ تاريخ او ټوکن يې راکړ ، د نوې پېژندپاڼه(شناخت کارډ) د وصولۍ لپاره اته ورځې نېټه موږ ته ښودلې وه، او ټيك په اتمه ورځ نا ياب په هاغه ټوکن زما نوي شناخت کارډ، کوم چې دهغه نوم او درشتې د نوي حېثيت او حوالې سره جوړ شوي وو، د ځان سره راوړو، اوس راروان پړاو د پاسپورټ جوړول وو، دغه رنګ د ارجنټ پاسپورټ لپاره هم خپل نزدې د پاسپورټ دفتر ته ورغلو، د ټولو ضروري کارونو نه وروسته يې هم که موږ ته يې نېټه يوه راکړې وه خو پاسپورټ يې په بله راکړ، اوس د ايشيا سوسايټۍ ټولوغړو خپلې اړيکې زموږ سره نورې ټينګې کړې، هره ورځ به يې بريښناليك کوه، او بيا يوه ورځ راته دهغوي په لورې هاغه پوښتنليك فورمه ترلاسه شوه، په هغې کې د رسمي او غير رسمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې درج وې، چې مابه وخت په وخت په اظفراقبال نه پکې مشوره اخسته.

که چېرې د پروګرام نه وروسته ته ایسارېده غواړې؟ په فارم کې دې پوښتنې زما د فکر مطابق ماته یوه موقع په لاس راکولې شوه چې هلته د پاتې کېدو په صورت کې زما د ماشوم پېدایښت ممکن کېدې شو. ما د نایاب سره په دې اړه خبره وکړه، که داسې وکړم څنګه به وي؟ هغه زما په خبره لږ فکر ښکاره کړو.

ریښتیا هم چې هغه هم د خپل بچي ښه مستقبل په دې کې لیده چې د هغه ماشوم دې هلته پېداشي، داسې به نوي ماشوم د امریکې استوګن شي، خو زما د یوازیتوب احساس او بیا پدې مرحله کې د انسان د مرګ او ژوند تړلې ټولې ویرې او اندېښنې د هغه د سترګو پر وړاندې وې...

ټیك ده ښه به وه خو که زه درسره وي!!، دا د هغه یوه داسې خبره وه چې زمونږ د ژوند د مجبورو او بې وسیو احساس ترې کېدو اوس خو چې چاته پته لګېده چې د امریکې تګ او د ماشوم د راتګ وخت لګ بګ دي نو دا مشوره به یې خامخا راکوله چې پردې او دومره لرې هېواد کې د یوې یوازې ښځې پداسې حال کې پاتې کېدل او اوسېدل هم اسانه خبره نه وه، کله کله به د ډېرو خلکو پدې یوه خبره چې خلك د دې لپاره په لکونو روپۍ لګوي او تاته دا موقع وړیا په ګوتو درغلې ده... سوچ به واخیستم د خپل بچي د روښانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباوون لپاره به مې د خلکو د خبرو سبره اتفاق راپېدا شو، پخپل اعتماد او فکر به مې ډېر سوچونه وکړل ډېر کارونه به راته اسان اوښکارېدل خو ډېر به ګران وو، که زه مړه شوم نو بیا...؟

د دې سوچ په راتلو به مې په خپله لمن کې راجمع کړې د خوشالو ټولې ملغلرې له لاسه ورکړې، د فکر او سوچ پیوند کړي زنځیر به بیا وران شو.

یو ځل خو مې پټه شان دا خبره د خپلې ورندارې سره هم کړې وه، هغې زما د ماشوم لپاره داسې جامې او شیان برابر کړل چې د هاغه ځای د موسم مطابق وو، دا ټولې خبرې په خپل ځای لویه مرحله خو لا د دې سفر په سرپرته وه (د امریکې د ویزې ترلاسه کول).

پدې لړکې به مارټین رېکر چې دا پروګرام یې جوړ کړي وه، اکثر به یې ویل چې موږ ته د وېزې په ترلاسه کولو کې څه ستونزې مخې ته دي، خو کوشش کوو چې دا مسلې اخوا شي، د مارټین پداسې اند ېښنو به کله کله زما ټولې تمې بې دمه شوې، اوس خو دې سفر سره زما یو داسې غوښتنه او خوشالي تړلې وه چې زما د پاتې ژوند او کورنۍ لپاره د ډېرې اسودګۍ باعث ګرځېده، ما د خپل ځان ډېر خیال ساته.

او بیا هاغه ورځ هم راغله چې زما ډاکټرې په التراساونډ ماته په نارینه اولاد زېری راکړ، زه په دې خبره د ډاکټرې د سترګو په ځلا او د شونډو په نرۍ موسکا زر د تختې نه را ولاړه شوم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه! زما د خولې نه د (ښه) لفظ ډاکټره په حېرانتیا کې واچوله ته خو اول خوشحاله شوې خو بیا دې د څېرې تاثرات بېخي بدل شول، ولې؟

د ډاکټرې نظر د ژوند او د ډېرو انساني څېرو د تغیر او تبدیلۍ نه وتلي و، زه دهغې په دې مشکل سوال ډېره په ګرانه کې شوم، هسې بس!...

ما زر وخندل، اصل کې زموږ په کور کې زما د مشر لېور ټول زامن دي نو د دغه ټولو هلکانو د اغوښتنه وه چې زموږ د کاکا دې (لور) وشي، ډاکټرې په برق برق وخندل، هاغه ټولو هلکانو ته ووایه چې که ستاسو خواهش جینۍ ده نو ماته ضرورت د هلك دي!. ډاکټرې په دې پسته خبره زه ډېره په مزه د تختې نه راښکته کړم، پښتنه ټولنه او د دې اکثر وګړي د نارینه اولاد ډېره غوښتنه لري خو په وړمبي ځل دې ډاکټرې د یوې داسې کورنۍ کېفیت لیدو چې د نورور پښتنو نه یې سوچ جلا وو.

په ورو ورو زه هم په خپل احساس پوهېدم زما دننه هم د خپل نارینه بچي مینه په غورځنګ شوې وه، د کور ټول لوي واړه اوس د ورکوټي (ککي) په تمه وو...

او کله چې مې ماسخوتن د وارث نه تپوس وکړ، ته خوشحاله یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې نه... خو لومړي ستا روغ صحت وروسته هلك، جلې!!.

هغه يو ځل بيا زما د ژوند او خپل بې شانه محبت لپاره په ډېر استقامت زما د سوال ځواب راکړ، نوم به يې څه وي؟

مايو ځل بيا هغه وچېړلو، هلمند ختك او ماپه زوره زوره وخندل په ټول کور کې يو نوي بحث د نوي خوشحالۍ سره روان و، خو د امريکې تګ پکې يوه داسې موضوع ګرځېدلې وه چې هرسحر به د نغري په غاړه د لويو وړو دا يوه خبره وه، خو وارث خان به د دې بحث نه ځان د خپلې فطري حياء له سوبه په ډډه ساته، د هغه خبرې د هغه ټولې کيسې به زما د امريکې د سفر سره د تړلو اندېښنو وې، د هغه خيال دا و چې په دې تګ به زما په اعتماد کې اضافه اوشي زما د ليك او تخليق سلسله به نوې لارې اوپېژني، د دې سفر لپاره هغه زما د تيارۍ ټوله ستړيا په خپل سر اخيستې وه، زما د سفر لپاره ضروري سامان، جامې جوړې، بېګ او داسې نور... د ضرورت شيان يې راته په ډېره مينه راوړل.

دې سره سره زما د صحت او ارام خو په ټول کور کې ټولو خيال ساتلو. د وخت د تېرېدو سره سره ماته د خپل وجود دروندوالي او وزن د زياتي احساس کېده او دې نوي اغستونکي وزن به په ما ډېره ستړيا راوسته، د خپلې يوې ملګرې نګار روف ذکر به خامخا کوم چې يو کال د مخه يې په امريکې دغه رنګ يوه دوره کړې وه، د هغې نه چې به مې د دې اوږد سفر پرله پسې د الوتکې په چوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اېغي نېغي ناستې ذکر واورېده نو د اوس نه به مې په ملا نري نري درد راغی، بیا به مې سوچ وکړ چې دا د دې سفر نفسیاتي اثرات دي چې په ما يې د وړاندې نه تاثیر کړی دی.

او دا ځکه چې زه د بیمارۍ په حالت کې وم، ګنې نو امریکې ته خو خلك ځي راځي دغه سفر کوي په دې کشمکش کې د امریکې د تګ زما ټولې تیارۍ روانې وې په دې دوران کې یوه ورځ د ډیوه راډیو امریکه نه ناهید سحر چې یوه ښه د پښتو ژبې شاعره هم ده د هایکو په صنف کې يې نوې نوې تجربې کړي دي او د تېر څه وخت نه دې لوی نړۍ والې نشریاتي ادارې سره کار کوي، فون يې وکړ د رسمي دعا سلام نه وروسته زما د هیلې سره سم يې زه نن خپل یو پروګرام لپاره پابنده کولم، دغسې اداري اکثر ادیبانو، شاعرانو ته د وړاندې نه فون وکړي چې نن شپه به د دې پروګرام لپاره ستا موجودیت لازمي وي، شاعران ادیبان چې زیات تر پداسې خپرونو کې برخه اخستو ته چمتو ناست وي خو ډېر پکې لکه زما د بل د مخ نه نشي تېرېدي، او د دې پابندۍ لپاره به ورته ښه وکړي.

بیا خدای دې مل شه که کور کې دې حالات هر څنګه وي!، موبایل به ورته ښه چارج کړې، وخت ته به ګورې او زنګ ته به دې غوږ وي! دا یوازې د دې لپاره چې ستا اواز د دنیا ګوټ ګوټ کې واورېدل شي، زه دا نه وایم چې پدې وسیله شاعر ادیب خپل د امن پیغام هم دنیا ته رسولي شي که نه شي. بلکه د شاعر ادیب بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېره مسلې هم دي چې د وطن د ادارو سره سره پرې د غـه رنـګ عالمي ادارو ته هم نظر او خبرتیا پکار ده، نو خبره مو د ناهید سحر او د ډیوه راډیو کوله، د هغې نه مې هسې د امریکې د سفر لپاره د جهاز د ناستې ولاړې او د نورو سفري ستونزو تپوس وکړ، نو زر یې راته یې وویل: خېر شه راځې څه؟

ما ورته وویل (هو) که نصیب شوي وي، خو ... یوه خبره بله هم ده! زه ورته په خندا شوم، هغه زما د خندا او د پاتې خبرې په معنا د تکه پوه شوه، نوره خو ښه یې که نه؟ هغې لکه چې زما د خولې نه خبره واخیسته او ما بیا په ټول صورتحال پوه کړه!

جینۍ !! ائرلاین والا خو داسې ښځې ته ټکټ نه ورکوي ـــ! او نه ورته په الوتکه کې د تلو اجازت ـــ! دا دهغې داسې قوي خبره وه چې دهغې د ډېر وخت د تګ راتګ د تجربې نه وتلي وه، ماورته په مات زړه وویل، ښه!.

او بیا چې د ناهید سحر د دې خبرې ذکر به مې د چا سره کولو د هغو به زما سره همدردي راپیدا شوه، مړې خور! ستا راتګ ایله په داسې وخت کې راجوړ شوـ! زما کشرې خور سیما چې زما تګ یې ډېر د کامیابۍ ګڼلو، زما د ادب او جدوجهد لپاره زما نه به زیاته پدې صورتحال هغه خپه وه، د کاغذونو تله راتله دواړه غاړې ته په دوام کې وو، اوس زه د ایشیا سوسایټي(ټولنه) په کار او زیار پوره خبر وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ټولنه د دنیا په ژبوثقافتونو کار کوي، هر کال داسې کتابې، فرهنګي او کولتوري مېلې جوړوې چې د دنیا د ټولو ژبو او کولتورونو استازي ورته راغواړي او د هغوي په کار او زیار دنیا خبر وي، ستاینه او ډاډګیرنه یې کوي دا ځل یې د خپلو هم دغو روایاتو په سمون یوه لویه کتابي مېله په دوو لویو ښارونو نیویارک ا وهوستېین کې راجوړه کړې وه، او د پاکستان نه یې دوه شاعرانې یې دې مېلې ته رابللي وې، نن چې ماته د مارټېین کوم برېښنالیك ترلاسه شوي وو، نو په هغې کې یې زما نه زما د پاسپورټ د لومړیو پاڼو نقل، زما دوه تصویرونه او ورسره یې زما د ژوند او ادبي سفر یوه لنډه شان پېژندګلو غوښتلې وه، دغه مطلوبه ټول څیزونه زر تیارول وو، زما مشر لېورزي عمران ایوب په ډېره خوارۍ او صفایۍ زما تصویرونه تیار کړل او بیا یې مارټېین ته ایمېل هم کړل، بله ورځ د دې ادارې لخوا مې د رېچل کوپر ایمېل ترلاسه کړ، چې هاغه عکسونه یې د پروګرام لپاره په چاپېدونکي تشهیري کتابګوټي ولګول د ماشوم لپاره د امریکې د قومیت د حصول په لړ کې ماته مې د ملګرو او خواخوږو مشورې جاري وې، زما هم زړه غوښتل چې زما بچي دې د یو امن ناکه وطن غړي شي، خپل ژوند دې هلته وکړي، خپلې سترګې دې هلته وغړوي، د هغه په ژوند کې دې هغه ستونزې نه وي، د کومو سره چې موږ مخ یو خو بیا به مې د خپل ژوند، خپل مرام او د خپلې خاورې سره د بې کچه مینې یو لاژواله تصور مخې ته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماچې ټول عمر د دې خاورې سندرې ویلې دي، د دې وطن د بې وزله ولس غم مې ژړلی دی، د دې وطن د سحر او ماښام نه مې یو الهام اغستي، د دې وطن په وجود د بلو لمبو مې ماتم کړی دی زه خپل بچی ته څنګه د یو پردي وطن پردۍ خاورې شناخت او پېژندګلو ورکړم.

نه! نه...! زه د خپل بچي نه دا پېژندګلو نشم تروړلي، دې احساس زما د سترګو کور نمجن کړ، او دغه وخت زما دننه د مور د جوړېدو روان عمل د یو ترپ سره ماته د خپل ژوند او بېدارۍ احساس راکړ، زما بچي لکه چې زما پدې احساس د ژوند د لومړۍ ساه د اغیستو جوګه شوي وو، ماته یو عجیبه احساس وشو د یوې شیبې لپاره مې خپلې سترګې پټې کړې...

زما بچي زما په غېږ کې وو، په خپلو وړو وړو سترګو یې مسکي مسکي زما څېرې ته کتل، د هغه په مخ د امېدونو یو خور وور جهان ماته ښکارېده، هغه چې به خپلې نرمې پستې چاچۍ را اوچتې کړې نو لکه چې زه به یې د عرش منارو ته وخېژولم ـ خدایه!! د ده دا غونډې غونډې سترګې خو د ژوند د یوې نوې رڼا نمونې دي او بیا د هغه معصومې مسکا لکه چې ماته زما په کړې فیصلې شاباسي راکوه، نه...نه! زه د خپل وطن نه چېرته هم نه ځم، اوس هغه هم یوه فیصله کړې وه، مورې!! ما پردي وطن ته مه پرېګده...! زما نه زما د خپل وطن وجود مه بېلوه! هغه ماته زارۍ کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زويه! دلته چې ستا لپاره امن نشته نو... ما د خپل وطن يو عکس د هغه مخې ته کړو- وي به موري! زه به د خپل وطن لپاره د امن زېري شم... ماته وګوره! زه راغلم، اوس به دلته امن وي! د هغه په څېره کې د يوه لوي عزم او پخې ارادې رڼا ماته له ورايه ښکارېده او داسې به ولې نه وه چې د هغه وجود د هاغه وينې نه خپل وجود موندلو کومې چې د خپلې خاورې سره د ايمان تر حده مينه کوله.

پدې نوي نااشنا حرکت ماته زما د ښځينه وجود د ډېرې نيمګړتياوې خپل تکميل ته رسېدونکي ښکارېدې، د کور په لويو ورو لکه چې بيا اختر شوي وي، او بيا دغه حرکت زما د امريکې د تګ ټول حرکتونه په دوام کې کړل. زه نن پېښور ته تلم د امريکې د ويزې لپاره مقرره (فيس) پيسې مې جمع کولې دوه ورځې مخکې چې رچېل کوپرکوم ايمېل رالېګلي وو، نو په هغې کې يې دا خبره ليکلې وه چې که تاته څه اقتصادي ستونزه مخکې ته وې، نو دا پېسې به تاته اوس در ولېږو، خو که ته پيسې لرې نو جمع يې کړه! بيا به يې وروسته د نور حساب کتاب سره تاته اداکړو، په کور کې شل لاتجې مسلې مور ته راپه غاړه وې، د ټولونه زيات لګښت خو زما په بيمارۍ روان وو، ځکه مې درته وليکل چې زه کوم معاش يا بله د امدن وسيله نه لرم، ښه به داوي چې دا پيسې هم تاسو راولېږۍ، کور يې ودان بله ورځ يې په يو بل برېښناليك کې زمانه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسو د رالېږلو اسانه لار (ذریعه) اوپوښتنه چې پیسې پرې لاسي را رسي، ماورته د (وېسټرن یونین) دلار ټول ضروري لوازمات ولېږل او بیا په یو ساعت کې پیسې زموږ ګوتو ته راغلې وې - اظفراقبال پېښور کې مونږ د سپیډیکس کوریر مرکز په ګوته کړو چې دلته به ته د ویزې فیس جمع کوي- ۱۴۰ امریکایي ډالره - یاده دې وي چې دغه اداره د امریکې د ویزې په هکله خلکو ته لاره ګودره هم برابروي، دلته به ما څلورعکسونه هم وړل، په مردان کې مو د یو ښه فوټوګرافر نه چې د امریکې د ویزې او برتانیې د ویزې لپاره دهاغه د تصویرونو د اوښکلو دعوه یې کوله خو چې څنګه مو عکسونه ولېږل نو واپس د رچېل کوپر برېښنالیك راغلو چې په ډېره شایسته انداز کې یې د نورو عکسونه غوښتنه کړې وه، ولې چې دغه عکسونه دهاغه معیار نه وو د کوم چې دکاندار دعوه کړې وه خو داځل هغوي د عکس اغیستونکي لپاره څه لیکلې لارښوونې هم رالېږلې وې او ورسره ماته د ا لارښوونې هم شوې وې چې ته زر سپېډیکس کوریر ته ورشه دلته د ویزې فیس او څلور تصویرونه د خپل پاسپورټ او د کنفرمېشن لېټر (منښتپاڼه) جمع کړه کنفرمېشن هم یو څو ورځې مخکې رارسېدلي وو خو ماسره د عکسونو فکر وو، چې د مردان انځور اخیستونکي هم مونږ هسې په کړاو کې واچولو د پېښور فوټوګرافر هم رد کېداي شي دا چرته یو بل چکر نه شي دې دوران کې مې د خپل خپګان ذکر د اظفراقبال سره وکړ هغه زما ټول خپګان زما نه لرې کړ - سپیډیکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

والا به تاته د تصويرونو انتظام وکړي ـ خبره نوره هم اسانه شوه نن زه او نايــاب دواړه د دې مقصــد لپــاره پېښــور تــه تلــوونکي وو، د کاغـذونو ټول فايـل مـې سره د پروګرام د بلنليـك برابـر کـړ، خـو د سپيډېکس کورير هېڅ درك راته نه و معلوم.

د خپل يو ملګري جوهر شاه نـه مې د دې ځاى د درك پوښتنه وکړه، هغه راته ددې ځاى ښه قوي درك راکړ او داسې يې د څه کړاو دغه ځاى ته په ډېره اسانۍ ورسېد ، دغـه دفتـر پېښـور صدر کې د پي آيي اي په عمارت کې دي خو په ګېټ يې يوه لويه امنيتي پوسته وه چې د بدني تالاشۍ او د بېګونو کاغـذونو د کتـو لـه امله تېر شو نو پدغه ساده غوندې دفتر کې يو ځوان مور، په ډېر عـزت کېنولـو، ټول کاغذونـه يـې د نظره تېرکړل. د ويزې د فـيس پيسـې مـې ورتـه مخکې کېښودې د هغې رسيد يې راکړ په پاسپورټ کې يو د سپين کاغذ چټ ولګولو او د عکسـونو غوښـتنه يـې وکـړه، ټولـه خبره مـې ورتـه وکـړه هغـه پـه ډېـره اخـلاق سره وويـل: خېـر بـه شي دلتـه د دې عمارت مخې ته په مخامخ کوڅه کې يو فوټوګرافر دي هلتـه ورشـۍ! او لـږ ساعت کې مـو دغـه مطلوبـه ځـاى د يـو کـس نـه پـه پوښـتنه راپېداکړه، دلته يو د کچه عمر غـنم رنګـه هلك چې پـه هندکـۍ ژبـه غږېده خـو زمـا سره يـې پـه هندکو کې نيمـه نيمـه پښـتو هم ويلـه، تصويرونه يې راته وويستل خو د خپـل وطن بـه کومـه کومـه ستونزه ژاړو، برق لاړه، نو مور، ته يې د عکسـونو د راکولو نېټه هم لـږه اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه زما خو پدې خبره په زړه تیاره راغله، نایاب البته ډېر په استقامت هغه کس ته وویل چې پیسې به ډېرې درکړو، جنرېټر وچلوه چې زموږ کار اسان شي.

دا د فرورۍ ورځې وې خو موسم نن لږ ګرم وو، یا خو موږ په منډه وو نو هوا راته توده لګېده، هلك ښښنه وغوښته زه نوکر یم؛ د دکان مالك نشته چې، پوښتنه ترې وکړم، زموږ ناسته دلته بې ګټې وه، موږ یو ځل بیا هغه ځای ته لاړو او هغوي مو په ټول جریان پوه کړل، برېښنا (بجلي) هلته هم نه وه،اوس به مو یا دا وخت دلته په انتظار تېروه، تاسو بیا ورشئ او فوټو ګرافر پوه کړئ! هغه به تصویرونه موږ ته راورسوي، داخبره موږ ته اسانه ښکارېده، هر څو که دومره د بیرته تګ سترپیا پکې وه، خو همداسې مو وکړه، نن ماته ګرځېدل ډېر ګران شوي وو، بلخوا چې د کار د نه کېدو یا د نیمګړي پاتې کېدو په وجه چې به کوم بوج زما په مغزو راتله، هغې به زه د تګ نه پاتې کولم، پښې به مې لکه د شلو په شان ارجل برجل کېدې، یو قدم تګ راته په غره ختل ښکارېده، دغسې ټول وخت به یوې بې دمه او سترپیا رانه خپل لاسونه کلك چاپېره کړل، نایاب چې زما دې حالت ته کتل نو په صدر کې یې د تازه مېوو یو دکان ته بوتلم چې د ښځینه وو لپاره پکې د ناستې ځانګړي ځایونه دي. دلته ماکتل چې یو شمېر ځوانان زلمي، ښځې او ماشومان څه خو د خپلو کورنو سره راتلل او ځنې پکې ځانته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، د یخ شربت خوږ احساس مې په وجود کې دم راوسته، اوس مې داسې محسوسوله چې د خپل ژوند د راروانو دواړو مرحلو نه په خیر او کامیابۍ سره د تېرېدو جوګه یم! د ښځې لپاره د اولاد د زېږون شېبه که د تکلیف او کړاو درانه لري خو الله پاك په خپلو قدرتونو دغه شېبې اسانوي.

او د یو نوي انساني وجود او روح راویستل د ادم (ع) او هوا د راتګ سلسله په دوام کې ساتي، د نړۍ په مخ ډېر روحونه راغلل، ډېر مخونه پناه شول، خو د کاینات حسن دغه روحونو، دغه انساني څېرو او کردارونو ښکلې کړې دي د یو نوي روح نوي وجود جواز زه هم جوړېدونکې وم، دا احساس زما د هستۍ لپاره د بقا وو، دغه حواله زما د ژوندې پاتې کېدو وه او زه مور جوړېدونکې وم ـ هو زه مور جوړېدونکې وم ـ

دا خو یو داسې احساس وو چې زما د ژوند ډېر زخمونه یې ټکورول، لکه د تودې پهې په دې زخمونو پرېوتو او د راحت او سکون یو خوب، یوې جذبې د اوس نه راته لکه د مور الله هو ویل، ما د یوې شېبې لپاره هاغه شېبه تر سترګو کړه، چې د دردونو په یوه لویه روانه ورا (جنج) کې یو غونډ مونډ، پوست مالوچ ګوډاګي، زما غېږ ته راغی...

داچې ولې ولې چاچۍ (وړې وړې چاچۍ)، دا چې واوه بچې دي! دا چېرته وو؟ ته ... چرته وې؟ او دغه شېبه کلکه ما خپله سینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې نیولې وه، زما ماشوم سترګې غړولې ما ورسره په وړه خوله د هغه په انداز خبرې کولې، کله به مې یې یو لاس را اوچت کړ، او پنجه به مې ښکل کړه، کله بل لاس په پنجو کې، کله به موسکې شو، کله به یې شونډې بوسې بوسې کړې، کله به یې مخ ترش کړو، کله به یې سترګې وغړولې او کله به یې سترګې پټې کړې، زما دننه د مور احساس به په هغه لکه د شبنم پونه پونه کېد، دهغه د څېرې ګل به لکه زما د لاسونو په ډنډر ښکته پورته کېده! د نایاب، هلمند او زما وارث زما په لاس زما په غېږه کې د مینې او محبت یو سمندر کې د خپلو جذبو دننه داسې په غورځنګ شو چې هرې چپې یې زه د خپل ژوند د راتلونکې په سفر کې تر لرې لرې یوړم، ناست خلك د دکان نه پاڅېدل روانېدل خو زه د خپل خیال د مارغه په وزر اوس د یو بل سفر لپاره د خپل وجود د سفر لپاره په الوت شوې وم، زما فکر د نیویارك ښارپه دنګو ماڼو زړه راښکونکو ښکلا ګانو داسې په ولکه کې اغستې ووچې د نایاب دې غږ د حقیقت دنیا ته راوستم، پاڅه چې ځو...

هن! ما زر خپلو بنو ته ځمب ورکړ، لکه چې دې خیالاتو په ریښتیا زما سترګې د څه وخت لپاره درنې کړې وې، ما د بورقې پلو په مخ برابر کړ، لاسې بېګ مې راواخیسته او دواړه د دکان نه راووتو، ماسپښین کور ته راورسېدو، اوس درې ورځو لپاره هاغه ورځ ته انتظار وو چې موږ به بیا ورتلو، او بیا په دریمه ورځ زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې د دې مقصد لپاره پېښور ته روانه شوم، نن د دې ځای عمله لا په ځای نه وه، د لږ وخت انتظار نه وروسته هاغه ځوان بيا زما مخې ته پخپل ځای ناست وو، زه يې وپېژندم خو ما بيا هم خپله رسمي پېژندګلو ضروري وګڼله، دهغه د لومړۍ ورځې راکړې رسيد مې ورته په مېز مخې ته کېښود، دغه کس اول په کمپيوټر څه اوکتل بيا يې راته خپل پاسپورټ د دې وينا سره راکړو چې په پنځلسم مارچ به سحر اوه بجې تاسو اسلام اباد ته ځئ! د امرکې سفارت ته. زه پدې خبره ډېره خوشحاله شوم، ماويل چې د سفر د ا ټولې مرحلې څومره ژر سرته رسي لاښه ده، د مغزو نه مې بوج اخوا کېږي.

دغه کس راته دا مشوره هم راکړه چې خپل ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور داسې شيان چې ستا کېس پرې قوي کېږي د ځان سره واخله، د پاسپورټ د پاسه يې راته په سپين چټ دغه ټاکلې نېټه او وخت ليکلې وو، ما داسې وګڼل چې دا سفر اوس ډېر اسانه شوي دي، خو سحر اوه بجې د مردان نه ، امريکې سفارت اسلام اباد ته رسېدل زموږ لپاره ناشونې وه.صلاح مو دا وکړه چې يا خو به يوه ورځ د مخه ځو او يابه د شپې سفر کوو، اخر مو فيصله دا وکړه چې يوه ورځ مخکې به ځو، او شپه به پېنډۍ يا اسلام اباد کې کوو، زموږ يو ملګري د دې لپاره موږ ته د راتلو بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه، دغه ملګري سره د خپلې کورنۍ د غړو اوسېدو، نایاب زما ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور ټول تعریفي اسناد او دستاوېزات په بېګ کښې ډېر ترتیب کېښودل.

د ستاویزات خو یې ټول په یو جلا فایل کې خوندي کړل، دې سره سره مو هاغه کتاب ماډرن پوېټري اف پاکستان چې د کوم پربنسټ چې زه امریکا ته غوښتل شوې وم هم کېښود، په سفارت کې پکارېدل، د پروګرام لپاره ټول ایمپلونه چې د پروګرام پکې وو هغه مو هم د نورو کاغذونوسره کېښودل او داسې د کورنه د ډېرو دعاګانو د پلو لاندې په څوارلسم مارچ مازیګر موږ د کوره روان شوو او ماښام ناوخته اسلام اباد ته ورسېدو، دلته حاجي صیب د خپل ذاتي ګاډي سره زموږ په انتظار ولاړ وو، زموږ یې ډېر تود هرکلي وکړ او په خپل ګاډي کې یې کورته ورسولو، د حاجي صېب کور د اسلام اباد په اطراف کې نسبتاً په یو د کمې ودانۍ په علاقه کې وو چې ډېر د ارام او سکون ځای وو، هېڅ شور او غالم مغالم نه وو.

مېرمن یې ډېره مینه ناکه پښتنه او مونځ ګزاره ښځه وه، هغې هم په ډېره مینه زموږ هرکلي وکړ، په خپل کور کې سره د ستر پردې یوه ځانله د ارام ډکه کوټه یې موږ ته پاکه تیاره ساتلې وه، د حاجي صیب مېرمن د چاي، شربت او ډوډۍ نه وروسته ماسره ډېره ناسته وه، د هغې تجربه کار او ځیرك نظر زما د حالت پوره پوره اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله، ته خو لکه چې ناروغه یې؟ هغې د یوې نرمې پستې موسکا سره زما د وجود جاج واخیسته، هو... بس! ماهم وخندل په ځمکه په پسته توشکه ناستې زما د وجود نه ټوله ستوماني لرې کړه، خپلې دواړه پښې مې ښې په ارام وغزولې، ملا مې په تکیه برابره کړه، چې پدې کې زما د ملګري نګار رووف زنګ راغی، خور ته چرته یې؟ انټرویو ته تللې یې؟! هغې رانه سمدستي پوښتنه وکړه، زما د خپلو سکه خویندو پشان دې هم زما د ناروغۍ په هکله زما ډېر تشویش لرلو او خور راغلي یو سبا سحر وختي به ورځو دعا کوه! په لنډو لنډو مې ورسره څو خبرې وکړې، بیا بیا به یې راته د ځان د خیال ساتنې پخلی کولو مابه ورته وخندل چې فکر مه کوه! خیر به شي، اوس د حاجي صیب واړه بچي کله کله په لوبو منډو کې د کوټې د نیم کښنو وره نه به ماته واضحه ښکارېدل، ماته دا وخت داسې محسوسېده لکه چې د دې ماشومانو ترڅنګ زماهلمند هم واړه واړه پلونه اخلي، کله کله په ځمکه راپرېوزي، پوزه یې په پړمخ پرېوتو وینې شوې وي، زما زړه ناقلاره شو، وئي خورې شوی، خبر دی، ګوره مېږی دې مړ کړو، عاجز کور ته روان وو کور ته یې اوړه وړل تا ترې ټول توې کړل، بس ژاړه مه ښه الاهو- ما داسې وګڼل لکه چې په ژړا ژړا مې خپل هلمند د ځمکې نه راوچت کړو په اوږه مې واچولو- د ماشومانو شور، خنداګانو او ژړاګانو تر ډېره وخته زه په داسې کیفیت کې وساتلم دا وخت زه په کوټه کې یوازې ناسته وم، نایاب د حاجي صیب سره مېلمستون (بیټهک) کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وه او د حاجي صېب مېرمنې د سبا سحر د پاره خپل پاتي نیمګړي کارونه سر ته رسول د مردان نه تر اسلام اباد سفر زه ډېره ستومانه کړې وم، سترګې به مې مرغۍ مرغۍ شوې کله کله به خوب په ناسته جوته راکړه ما سره د نایاب فکر وه زه هیڅ نه پوهېدم چې د ملاستې به څنګه پروګرام وـ خو زر د حاجي صېب مېرمنې زما دا پرېشاني زما نه لرې کړه دا کوټه ستاسې دواړو د ملاستې هم ده، هغې د شنو چایو او وچې مېوې پتنوس زما مخې په دسترخوان کېښودل ـ ته به څومره ستړي يې، چایۍ وڅښه چې دمه شې او بیا راسره خپله هم کېناسته او د کوټې نه بهر د ماشومانو د شور غوغا نه راتله، ټول مې اوده کړل سحروختي بیا سکولونو ته ځي، هغې په روڼ تندي ماته دېمار د بادامو چکۍ مخې ته کېښودې ـ دا به څومره ستړې وي، په کور کې ددومره وړو لویو خدمت کول په یوازې ځان ډېره ګرانه وي، ما داسوچ کولو چې د کوټې دروازه چا په مزه مزه وټکوله زما ښه کلك یقین وو چې دابه حاجي صیب او نایاب وي، راځۍ! او د دې سره لومړي حاجي صیب او بیا نایاب کوټې ته راننوتل، خو حاجي صیب په دروازه کې په ولاړه ولاړه مانه یې پوښتنه وکړه، خور! څه مسله خو به نه وي؟ ماورته وویل، نه حاجي صیب! داسې ګڼم لکه چې خپل کور کې یم، کور دې ودان، حاجي صېب د تلو اجازت واخیسته، په دې وېنا چې اوس تاسو ارام وکړئ سبا سحر وختي به زه راپاڅېدلی یم چې په وخت لاړ شوـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نایاب ترډېره وخته ماته بیا بیا دا خبره کوله چې هلته به تانه ډېرې پوښتنې کېږي ته ورته ځان تیار او ذهن بیدار ساته.

مابه ورته وویل سمه ده سړیه! اوبه شي اوس لږ ارام پکار دی. زما په داسې بېزارۍ به نایاب کله کله لکه د ماشومانومرور غوندې شو- یره هني ! یاده دې وي چې ماته په دواړو کورونو کې (پلارګنۍ او سخرګنۍ) لوی واړه هني یا هني ګل وایي. ما خو بس د ډېرې ستومانۍ نه هغه خورې بسترې ته خوار خوار کتل، کومې چې لحظه په لحظه ماته دا اشاره کوله چې هرڅه پرېږده کېږي به خو ته راځه ځکه چې نوره ناسته ماته بیخي ګرانه شوې وه او بس ځان مې په هغه بستره وروغورزولو، مخ مې د بوالل ته واړولو، د پستې تولیې احساس سمدستي دمه کړم، سترګې مې سمدستي پټې کړې او نایاب ته مې د کوټې د باتۍ د ګل کولو ووې. هغه هم زما سره ډېر بې ارامه وو خو د هغه تسلي به چا کړې وې. زما ټپ کړی فایل یې بیا راواغستو او د یو یو کاغذ یې پکښې بیا جاج واغستو، ما به په نیمه رڼا او نیمه تیاره کوټه کې د کاغذونو د پاڼو په اړولو ورو غوندې مخ راواړولو، بس دی اوس اوده شه. خو د هغه په سترګو کې خوب چرته وو ډېره لحظه زه هم د هغه د ویښې پرېشانۍ پرېشانه وساتلم خو اخر خوب یوړم. او بیا چې د سحر د اذان په بختوره نعره الله اکبر مې سترګې پرانستې نو لږ خوب راته ډېر ارام راکړی و، زه په یو نوي طاقت اوچته راپاڅېدم، نایاب داوخت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشناب کې وه، او چې څنګه رابهر شو نو ماته داسې ښکاره شوه لکه چې ټوله شپه یې په ویښه خوړلې وي، زه مونځ کوم ته هم ځان تیار کړه، دغه وخت هم د هغه تادي د کتو وه ـ تانه خو مدام ګاډی روان وي، ما یوځل بیا په خندا کې په هغه یو ټك وکړو ـ خو د کوټې نه بهر د کور چپتیا مونږ ته دا ښکاره کوله چې د کور نور وګړي په خواږه خوب اوده وو، یو د چا د غاړې د تازه کونې غږ مې څو شیبې د مخه اورېدلی وو چې په کور کښې د یو کس نیم د ویښې احساس یې راکړو ـ ماهم مانځه ته ځان تیار کړی وو او چې د مونځ سلام مې وګرځولو نو نایاب د تګ د پاره ټوله تیاري سرته رسولې وه ـ ما د ګړۍ مخ ته بیا بیا کتل اوس مونږ ته وتل پکار دي د نایاب سترګې خو مسلسل د ګړۍ په ستنو ښخې وې ـ خو دا وخت به ګاډي چرته وي؟ ماته په بنده کوټه کې د بهر د دنیا د تیاره رڼا هیڅ اندازه نه کېده ـ داسې ښکارېده لکه چې بهر به لاتوره شپه وي ـ زما خیال دی چې حاجي صیب د پرون راسې مونږ سره ډېر په عذاب شوی دی ـ مونږ ته خپله تګ پکار دی ـ د نایاب د دې خبرې سره ما هم اتفاق وکړو ـ مونږ د کوټې نه ورو شان راووتو ـ د دروازې داسې خلاص پرېښودل مې هم نه غوښتل هسې نه دغه وخت د بهر نه څوك کور ته ننوځي، څوك ترې غلا ونه کړي خو کور کې په چا غږ کول هم د هغوي د تکلیف نه خالي نه وو ـ د خپلې دې ویرې ذکر چې مې نایاب ته وکړو، هغه وویل فکر مه کوه، د مونځ اودس خلك دي اوس به راپاڅېدلې وي ـ د سرك په غاړه یوه ټېکسي لکه چې زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تمه ولاړه وه، ټېکسي کې کېناستو. نایاب ورته ځای په ګوته کړو او بیا لږوخت پس ټېکسي ولاړو مونږ هغه ځای کې د سرك غاړې ته ښکته کړو چرته چې په لږه فاصلهد سفارت خانو هغه اجتماعي مرکز یا اډه وه چې د ډېرو هېوادونو سفارت خانو ته دغه خلك په مقرره ګاډو کې رسولی شي ـ دلته حفاظتي انتظامات دومره سخت وو چې د تکلیف او ستړیا یو ځانله داستان دی ـ لحظه په لحظه د تپوس پوښتنو او تالاشۍ ورکولو نه پس هغه ځای ته مونږ دواړه شریك ورسولی شو د وم ځای نهچې به یوائې زهد ګاډي په ذریعه مخکې وړلی شوم ـ دا د ناستې یو ډېر ښایسته لوی ځای وه چې پکې دوکانونه، هوټلونه، نېټ کېفۍ او داسې نور کاروباري ځایونه وو چې د راتلونکیو خلکو د ضرورت او اسانتیا خیال یې ساتلی وه ـ دلته به نایاب زما نه یوازې پاتې کېدو او په ژوند کې په لوړمبي ځل دا احساس وشو چې د ژوند د ملګري نه یوازې چرته تلل یا دهغه نه یوازې پاتې کېدل په ژوند څومره د تکلیف خبره وي!. خو د دې ازمېښت نه به مونږ څه ورځې پس خامخا تېرېدو خو د نن جدایي خو د یو څو ساعتو وه په دې خیال مې ځان پورې وخندل او ډېر په چابکو قدمونو مې ځان هاغه کاونټر ته وروسولو چې د ګاډي دپاره کرایه پنځه سوه کالدارې پکې جمع کولې شوې ـ

دلته د دې پېسو ماته د ټګ د راتګ غبرګ ټیکس راکړلی شو او ماته یې د وړاندې تګ د پاره یو ورکوټي بُوټهـ ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورننوتو اشاره وکړه . دلته يوې ښايسته پېغلې تلاشي اخسته . د کاغذونو د يوې يوې پاڼې پلټنه يې کوله دغه کتابونه کاغذونه هرڅه د کېمرې د سترګې نه تېرېدل . اوس به زه د يوې لويې پرديې د شا نه د ګاډو لوی ټرمينل ته ورتلم او د دې ځای خلکو ګڼه ګوڼه د مېلې په شان زړه راښکونکو منظرونو به اوس د ناياب څېره زما د سترګو نه پنا کوله ما يو وار بيا په ورستو وکتل، ناياب د هرڅه نه بې نيازه ولاړ وه د هاغه منظرونو نه کوم چې د هغه مخې ته لکه د فلم د سکرين چلېدل خو دهغه په مخ د ژوند د هيلو يوه ډېره ښايسته رڼا وه چې د خپلو سپينو برېښېدونکو شغلو په ژبه يې ماته خدای په اماني کوله، د هغه لاس هم پدې اشاره راولاړ شو زه د هغه په مينه او خپل اعتماد ډېره تکړه وم، خو بيا مې هم څه فکرونه او انديښنې خامخا لرلې، دغه انديښنو به زما د تاترې په شان د لوی اعتماد مخې ته هم کله کله خپل سرونه راوچت کړل هسې نه وېزه ... او د دې ويرې سره به مې خپلې ټولې سترياګانې او منډې ترړې رامخې ته شوې، د ناياب يوه يوه ستړيا به مې هم مخې ته ودرېدله . په دې ټولو سوچونو وسوسو او خوشحالو کې د هاغه لويې ګاډي مخې ته اوس د مسافرو په قطار کې ولاړه وم کوم چې د تګ د پاره چمتو ولاړ وو . اوس يوه شېبه پس زه هم په يوه ښايسته ارامه چوکۍ ښه په سُر کې ناسته وم، لکه چې د امريکه د سفر د پاره مې د الوتکې په پوړۍ پښه اېښودې وي . چې لږه ساه صورت شوم نو په ګاډي کې د ناستو ولاړو د مسافرو څېرو ته مې پام شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره څېره د امید او نا امیدۍ ګډوډ تاثرات د ورایه ښکارېدل، زه هم د هغوي په منځ کې ناسته وم، زما هم ټول امېدونه د دې سفر په اړه د خپل راتلونکي بچي د روڼ سبا سره تړلي وو، د هغه راتلل هم را نژدې وو په چوکۍ ناستې نه پس مې خپل سر وروغوندې شاته ولګوله د ارام او استراحت احساس د دې ګاډي په تګ کې لکه د ځانګو خوند راکولو، دغه استراحت یو ځل بیا په ما غلبه وکړه زه یې په خیال خیال کې ډېره لرې یوړم زما د بچي څېره یو ځل بیا د خیال په شیشه راوځلېده زما د ژوند د رڼا ګانو د مشال مخ، زه خو دا ټوله سخته ستا د ژوند د ښه کونې لپاره په ځان تېروم، که چېرې د دې سفر نه ستا د ژوند څه ښه لاره راووځي، ستا مستقبل ښه شي، د اځل ما د خپل بچي سره داسې خبرې کولې لکه چې هغه یو لوی زلمی وي.

د مور او پلار د ژوند یوه یوه سخته یې د خپل وجود او ژوند سره ډېره د نژدې نه په خپلو سترګو لیدلې وي، لکه چې هغه په دې پوهېده، خپل دواړه لاسونه به یې زما د غاړې نه لکه د هار چاپېره کړه، په کټ کټ به یې وخندل، زما په سترګو کې به اوښکې راغلې د خپل وطن په وجود د لمبو او وینو تصور به رامخې ته شو. درز شي ... ډز شي ... او بیا خبر راشي د وطن خاوره بیا په وینه خړوب شوې وي د وطن بچي په وینو کې پراته وي، چاپېره د خلکو چغې نعرې وي، ژړاګانې وي ویرونه وي خلك په خپلو مئینو پسې ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوي لټون کوي، میاندې خپل مخونه ټکوي زما بچی سحر د کوره وتی دی مزدورۍ پسې تللی دی، بې اسرې پاتې نوې ناویانې په لاسونو د واده نکریزو ته ګوري او د غم سلګۍ وهي پټې اوښکې تویوي، لکه چې په دې لاسونو یې د خپل جانان تیکه تیکه وجود په وینو سُور راټول کړی وي . د اسمان رنګ د بارودو په لوګو تور تښتېدلی وي لکه چې اوس درنګ ساعت له یو بل ځای د سرو وینو باران راروان دی . اف!! یو ځل بیا د سرو وینو سېلاب راتلونکی دی په دې وینې وینې تصور زما مرۍ کلکه ونښته خله مې بیخي ونښته ځان سره د راخستې د صفا اوبو د بوتل نه مې یو غټ غړپ وکړو خو زما اعصاب دې تصور ډېر لړزولي وو خو دلته هم کله کله به زما په راټوله غبرګ کې لکه چې څه ورو غوندې وخوسکېدل زما لاس پهورو شان زما د غېږې نه زما خېټې ته وروغوزېدو او بیا به لکه یوه وړه منګُل زما په لاسو ولګېده . ماته داسې ښکارېده لکه دواړه منګلۍ زما اوښکې اوچوي . ده بیا اړخ بدل کړو دغه وخت د ژوند او مینې یو احساس زما اعصاب بیا قوي کړل، ما یو ځل بیا د خپل فکر د بدلولو په نیت د خپلو کاغذونو جایزه اخسته . خپل ټول کتابونه مې وړاندې پراته وو، دې تخلیقاتو ماته یو لوی نوم او ستر مقام راکړی وه . زه ډېره مطمئنه شوم د اطمینان یوه اوږده ساه مې راښکله . داسې ښکارېده لکه چې زما بچي د خوب نه خوره وره ستوماني ویستې وي . د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شینکي تماشه کوله، د سپرلي موسم د خپلو ټولو رنګونو او خوشبویانو سره د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په وجود خور لیدي شو، او بیا د ګاډي ډرایور به لکه د کلینډر اواز کولو، ایران ایمبسي، په لوي ګاډي کې د ډرایور غږ په ګاډي کې د لوډسپیکر په مرسته تر هر چا ډېر ښه رسېده، د ګاډي نه یو کس د دې سفارت مخې ته ښکته شو، دغه رنګ د کویټ او د چین د سفارت خانو وړاندې هم څه کسان ښکته شول او بیا چې په لاره هرڅومره امبېسیانې راتلې نو د ګاډي نه به ورته د ډرایور په غږ ځوك نه ځوك ښکته شو۔ اوس د ګاډي نیمې سورلۍ په لاره لاره کوزې شوې وې او پاتې نیم کسان ټول د امریکا سفارت ته روان وو، او اخر هاغه اواز هم راغی چې ګاډی پرې پوخ ودرېدو۔ امریکن ایمبسي! ... د دې غږ سره ټول ناست کسان په یو وخت د خپلو چوکیو نه پاڅېدل، زما مخې ته ډېر خلك ولاړ وو ځکه خو زه په خپل نشت ناسته وم او د کړکۍ نه مې د امریکې د ایمبېسۍ نه د ګېرچاپېره علاقې جاج اخستو۔ یو دوه امریکنیان د ورزش د پاره په منډه وو چپه چپتیا وه د مرغو او نورو مارغانو ښایسته ښایسته غږونو په دې چپتیا کې سندرې زمزمه کولې ۔ زړه مې د هیبت نه هم درزېدو۔ د امید او مایوسۍ په یو عجیبه غوندې حالت کې وم ۔ افسوس مې کولو چې دریغه نایاب سره مې په موبایل خبرې کولې شوې خو موبایل خو یې رانه ډېر مخکې جمع کړی وه، دګاډي نه ښکته شوي ټول کسان د دې سفارت د ودانۍ مخې ته د ونو لاندې په چوکیو کېناستل، دلته د مخکې نه هم ګڼ خلك ناست وو، ما خپل پاسپورټ د فایل نه راوښکه ورسره مې څو نور کاغذونه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیار په لاس کې ونیول، ټولو خلکو هم دغسې کړي وو، لږه شېبه وروسته یو امنیتي افسر ټول په قطارونو کې ودرول، زه هم د یوې خایسته نوې واده کړې پېغلې سره په قطار کې ولاړه وم.

وار په وار د ټولو کاغذونو کتنه کېدله، او یو یو کس به په قطار کې وړاندې کېده، موږ اوس ددې پړاو نه د سړك بلې غاړې ته د هاغه دروازې مخې ته یو ځل بیا په قطار کې ولاړ وو، اوس د دې ځای د عملي په لاربنوونه ټول کسان منظم د استقبالیې مرکز ته ورتلل وو چرته چې د زنانود تلاشي لپاره بیا یوه ښایسته پېغله ناسته وه، هغې د ټولو زنانو بدني تلاشي هم کوله او د هغوي کاغذونه یې هم ډېر په سمي او غور کتل دې سره سره د ښځو په لاسي بېګونو یې هم نظر ساتلو د ډېرو زنانو د بېګونو نه یې د سینګار شیان او نور شیان، د دوایانو پلتې، نوك تراشې وغېره د ځان سره جمع کول، او د دې هر څه به یې رسید ورکوه، ما په دې غرض خپل بېګ د وړاندې نه جایزه کړ، خو داسې څه پکې نه وو پراته، پدې دوران کې مې فهمیده ریاض صاحبه په نظر راغله، د هغې هم په ما سترګې لګېدلې وې، زه ورته زر نژدې شوم، په مینه یې ترغاړې باسلم، په دواړه مخه یې ښکل کړم، د هغې ټول کارونه سرته رسېدلې وه، ځکه نو هغه د مخکې تګ مرحلې ته تیاره وه ما کتل چې فهمیده ریاض ته دې پېغلې د ځینو هدایاتو سره یو چټ ورکړو چې د زیړ رنګ په قطار کې به مخکې ځي ـ زما تلوسه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتي وه د جينۍ سره د مختلفو رنګونو چټونه پراته وو چاته به يې يو رنګ چټ ورکولو او چاته بل رنګ ـ د لږ انتظار نه پس اماته يې هم د زيړ رنګ چيټ راکړ، زه هم د دې رنګ په قطار کې په ورو ورو روانه شوم، د هر رنګ د قطار لپاره به د بېلو بېلو رنګونو پړې تړلي شوې وو، دا ټول رنګينه قطارونه نزدې هاغه بوتهـ ته رسېدلي وو، چېرته چې به د پاسپورټ او د نورور کاغذونو لومړنۍ کتنه کېده، ماته په دې قطار کې په روانه داسې ښکارېده لکه چې خپل ماشومتوب راباندې غږ کړی وي، زه خپلې ماضي ته ورسېدم، چې ډېره وړه وم، د خپلو همځولو سره به مې لوبې کولې، کله کله به مو دغه رنګ د دوو غزېدلي پړونه رېل ګاډي جوړ کړ، پدې قطار کې به په وړو وړو پلونو د همځولو نه زه مخکې روانه وم او يابه د نيا د کور په دروازه کې يو د ېوال سره د پروت لويې د نښتر په تير به په قطار ناست وو، دا به مو رېل ګاډي وه.

موږه لا نه يو خبر؟!

د وړوکوالي عمر

ښه مې ياد دي، نه هېرېږي

د نيا د کور په دوراه کې به مو لوبې کوې

هلته يو لويې د نښتر تير به د ېوال ته پروت وو

موږ به پرې ناست وو تابه ووې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به رېل ګاډي وي!
راځه!
ته ماسره زما ډبه کې جوختـه کېنه
موږه به دواړه لکه يو ځای کراچۍ ته ورځو
هلته به سيل د سمندر کوو، لامبو به وهو،
مابه د خپلې لوپټګۍ نه بورقه جوړه کړله
تانه په وروسته غونډه مونډه شانې کېناستمه
ګاډي به ورو ورو په مزه مزه تامخکې بوتلو
مابه د مخ نه پلو اخوا کړو د سيل د پاره
تابه په قهر راته وکتل چې مخ دې پټ کړه
بهر د ګاډي، نه ولاړ خلك دې مخ ته ګوري
ځومره موده اوشوه چې اوس هم لاپه لاره کې يو
د کراچۍ د سمندر سېل مولا کړي نه دي
خو... وخت مو ګاډي کې په خپله خوښه خدای زده،
چرته... کوم يو ځای ته بوځي
موږه لاته يو خبر!!
(حسينه ګل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هم د دې رنګینه پټۍ نما پړو په راښکلې کرښو کې په قطار روان وو، دغه بوټه د يوې خيمې شکل لرلو، دننه پکې دفتري سازو سامان، کرسۍ، مېز، کمپيوټر په نظر راتلل، د کاغذونو درانه فايلونه پکې ليدي شول، يو خايسته ځوان پکې ناست وو، سلام يې وکړو او د پاسپورټ غوښتنه يې وکړه پاسپورټ يې دننه او بهر سرسري وکته بيا يې په پاسپورټ د لګېدلي تصوير سره زما د مخ موازنه وکړه، دې دوران کې هغه يو کاغذ راوغستو او په کاغذ يې نظر واچولو يو ځل يې بيا کاغذ د سر نه ترپايه وکتو ښننه غواړم! ستاسو نوم خو په دې فهرست کې نشته! هغه په اردو ژبه ښننه وغوښته.

ماورته زر په پاسپورټ باندې لګېدلي سپين چيټ په ګوته کړو چې د راتګ په کومه نېټه يې راغوښتنې وم او نن دغه نېټه وه، هغه وويل سمه ده خو! ماسره په فهرست کې ستاسو نوم نشته زما د پښو نه لکه چې ساه اووته لينګې مې په رېږدېدو شول ته بهر کېنه لږ ساعت پس بيا معلومات وکړه کېدې شي دې دوران کې بل فهرست موږ ته راغلي وي - زه خو ټول طاقت جوابې کړې ومه نوره يو قدم مخکې نه شوم تلې، خو کول خو دغسې وو، خفه ذهيره واپس د هاغه ځای نه بيا په هاغه کرښه کې را روانه شوم، واپس د ونو په سيورې په يوه چوکۍ کېناستم د ځان سره پدې نوي راپېښ صورتحال مې سوچونه کول دې دوران کې مې نظر په يو دنګ لوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُورسپین زلمي پرېوته، چې په څېره یې د خپګان او مایوسۍ ګردونه الوتل د پرېشانۍ نه ترې ناسته نه کېده په ولاړه ولاړه په سوچونو کې ډوب وه او هم د غه وخت د هغه نظر پر ما پرېوته لکه زما په مخ لیکلي مضمون یې ټول په ټوله لوستلي وي.

زر را وړاندې شو زما مخې ته ودرېده...

وبښې...! تاسو؟ هغه په انګرېزۍ او اردو کې زمانه څه تپوسونه کول خو که هغه د اردو د وینا په انداز او لهجه زه د ټکه پوی شوم چې هغه پښتون دي! او وروره! زما نوم په لسټ کې نشته او زما په دومره ویلو هغه زر لاس تندي ته راواچولو اوس هغه په پښتو غږېدو زما هم دا مسله ده، هغه هم ډېر مایوسه وه، خو اوس زموږ د دواړو مایوسي اخوا شوې وه، هاغه احساس زموږ نه لرې شوې وو چې ګنې د ټولو کار وشو یو زه پاتې شوم، کېداي شي داسې نور خلك هم وو په هرحال هغه دا زیاته کړه چې زه یو ورکشاپ ته روان یم! اخر د پښتنو سره داسې ولې کوي؟ د هغه دننه لساني نفرت او کرکه رالړزېدلي وه، وروره خبر به شي تسلي مې ورکړه او بیا د یو بل نه خبر نه شو ډېره لحظه پس بیا وراغلم خو صورتحال هم هاغسې وه. اوس زما دلته نوره ناسته هسې عبث وه خو د سوچونو پنجورو مېږو مې لکه د شوبلکې په مغزو پنجې ښخولې کېدي شي دې تګ کې زموږ خېرنه وي په دې خبره مې ځان ډاډمن کړ او بېرته تګ لپاره یو تیار ګاډي ته په ډېر استقامت راوختم، چې ګاډي په حرکت شو نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایوه نظر د ناستو ولاړو خلکو په څېرو واچوه، ډېري څېرې ډاډمنې وې خو ډېر مخونه لکه زما د مایوسۍ کردونو خړ کړي وې، ماسره په یوې چوکۍ ناستې د پوخ عمر ښځې خپلې ملګري نه پوښتنه کوله ، وایې چیټ ملي؟ هغې بلې ورته په ډېرغرور ځواب ورکړ، هان! ماته د حاجي صیب خبره رایاده شوه چې د وېزې د ورکړې په صورت کې امېدوار ته په دغه ورځ سپین چیټ ورکولې شي.

پدې خبره ما د دغه ښځې مخ ته بیا بیا کتل، ځومره خوشحاله ده، ډېره ډاډمنه وه، دې کې ګاډي خپل ټرمینل ته بېرته ورسېده، زه چې په درنو درنو پښو هاغه لوي د مسافرو ځای ته رانږوتلم نو نایاب مې په انتظار ولاړ وو، څومره به خفه شي! ماسره د ځانه سېوا د هغه غم وو، ډېر راسره کړېدلي وو، زما په مخ لیکلي شوي مضمون هغه د لرې نه ولوستلو، ولې خیر خودي! زما د لاسونه یې بېګ او ټول کاغذونه واخستل په ارام په یوه څوکۍ کېنولم، ټول صورتحال مې ورته په مزه مزه مخې ته کړ، هغه وویل موږ ته زر د دې ځایه تلل پکار دي چې خپل سېل فونونه ترلاسه کړو او د اظفر اقبال سره اړیکه وکړو، خپل سېل فونونه مو ترلاسه کړل او د اظفر اقبال سره مو رابطه وکړه، هغه مې د ټول صورتحال نه خبرکړ، هغه هم لږ خپه شو خو راته یې وویل چې تاسو بېرته مه ځئ! زه معلومات کوم لږ ساعت وروسته د اظفر اقبال زنګ راغی هغه وویل لږه غلطي د پېښور سپیډ یکس کوریر والو نه شوې ده تاسو یې خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې نه يي! موږ ورته نېټه اولسم مارچ ياده کړې وه، د اظفراقبال په دې خبره موږ دواړه خپل سرونه ونيول دلته زموږ ايسارتيا عبث وه، د سوچ کولو لپاره دواړه يوې خواته کېناستو خو د بېمارۍ په دې حالت کې نن بېرته مردان ته تګ او بله ورځ بيا راتګ زما لپاره ډېره ګرانه خبره وه، فېصله مو د بېرته تګ وکړه حاجي صېب ډېر وس وکړ چې موږ د هغه کره پاتې شو خو د هغه نه مو پدې وعده رخصت واخسته چې سبا به هم داسې کوو خو نن کورته تله پکار دي . تر مردانه د نوي ناڅاپي راپېښ صورتحال سره تله داسې وو چې په ټول سفر کې مو خپل سرونه نيولي وو، د دې صورتحال نه چې به مې خپل سوچونه او فکرونه و تمبول نو يوې بلې پرېشانۍ په مخه کړم، د مور مې مشره خور چې زما ورسره ډېره مينه وه، ډېره ناروغه وه د ورور او خوېندو نه به مې هره ورځ په ټيلفون د هغې د حالت پوښتنه کوله دا څو ورځې مې د هغې پوښتنه هم نه وه کړې، چې ښنګه به وي؟ په دې خو پوې وم چې هغه د يو څو ورځو مېلمنه ده، خوراك او خبرې يې پرې ايښې وې، خو د ساه ګانو حساب الله پاك ته معلوم وي، بس هغې هم خپلې ساه ګانې پوره کولې د ترور بي بي د مينې او محبت ټول خواږه مې راياد شول، سترګې مې نمجنې شوې، زما او د ناياب ترمينځ تر ډېر وخت د چوپتيا پرده خوره وه ته مايوسه کېږه مه! الله به خير کړي، د ډېرې ژورې خاموشۍ پرده اخر ناياب څيرې کړه، نه ترور بي بي مې يادېږي، ما خپلې اوښکې په کاغذي رومال وچې کړې، د کور ټول غړي زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې بې ځایه تګ او کړاو ډېر خپه شول، اوس اظفراقبال ماسره یو ځل بیا د خپلې اړیکې سلسله جوړه کړه، ماسره داغم وو چې د پاسپورټ د پاسه په لګېدلي سپین چټ خو نېټه یوه ده او ځو چې په بله نو موږ سره تصدیقي پرچه نه وي.

اظفراقبال وویل هېڅ خبره نه ده، زه به د شوې غلطۍ له سوبه نوې نېټه تاته په یو برېښنالیك کې درولېږم، دغه برېښنالیك د ځان سره راوړې! سبا له د تګ لپاره مو بیا لاره ونیوه.

د حاجي صېب کورنۍ هم زموږ په کړاو خفه وه، د مېرمن خو یې زما د بېمارۍ له وجې ماسره ډېره همدردي وه، شپه مو بیا په نوو نوو اندېښنو کې تېره کړه، نن سهار په توره خړه د حاجي صېب خوریي موږ د حاجي صیب په موټر کې روان کړي وو، د اسلام اباد هوا او موسم د سهار نه تودوخه لرله خو بیا هم د اسلام اباد په وجود خور د شینکي لباس انساني نظر او زړه ته د ژوند یو نوي حرارت ښنلو، لږه شېبه وروسته موږ د ګاډي نه په هاغه ځای راښکته شو، اوس به بیا د هاغه پړاوونو نه تېرېدل وي؟ د اظفراقبال زنګ راغی زمونږ د راتګ نه یې ځان خبرولو. دا ځل د هغه په اواز او د خبرو په انداز کې زمونږ د پاره نوی امېد وه ځکه خو ډېر ژوندی ژوندی غږېده، انشاالله ! الله خیر کړي ګا!

د هر مسلمان په دې کلمه ایمان او باور وي مرحله یوه یوه سرته رسېده، نایاب یو ځل بیا زما نه په هاغه ځای ولاړ پاتې شو، دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس زه بیا هم د پخوا په شان ناقراره کړم، ته څه! الله دې مل شه! هغه زه په دعا د راتلونکي پل سراط نه تېرولم، هاغه پرده بیا راټولېدله، زه یې د ګاډي ټرمینل ته بلې غاړې ته کولم، هاغه ګاډی که نه وه نو د هغې پشان بل لوي ګاډی ولاړ وو. په ورستو چوکو کې په یوه چوکۍ کېناستم، خپلې بې واره ساګانې مې په ځای کړې، هسې نه نن بیا...! یوې اندېښنې بیا په ما چونګارې ولګولې، دې دوران کې ګاډی بیا د امریکې د سفارت مخې ته ولاړ وو، ما بیا لیدل چې څو امریکایانو په لنډو وړو جانګو کې د بربنډو بربنډو پښو سره په منډه وو، دغه وخت د دوي د نراوښځې توپیر ما نشو کولای، ماته داسې ښکارېده لکه چې دې منډه وهونکو خپل ځانونه د دې وطن د اولس وینو څښلو ته چمتو کولو او د خپل ولس د پاره یې د نورې ترقۍ منډه وهله، ماته هم خپل ځان د یوې نوې منډې لپاره توله کول وو. ما پاس اسمان ته وکتل دا ځای او د دې ماحول یوه ژوره چوپتیا لري، انسان دا خیال کوي چې دلته مارغان څنګه الوځي؟ دې خلکو خو د خپلې سلامتیا لپاره ډېرې وسیلې په کار راوستې دي، دلته خو چې مرغۍ په هوا کې وزرې خورې کړي نو د لګېدلو کېمرو سترګې هم څارنه کوي ما خپل ټول ضروري کاغذونه د سفارت لوې دروازې ته د دننه وړلو لپاره لومړي مرحلې ته تیار په لاس کې نیولي وو، د اظفراقبال هغه نوي ایمېل هم چې د شوې غلطۍ عُذر پکې ښکاره شوی وه، او د نن د راتګ لپاره پکې زما د راتللو سمې برابر کړي شوي وو، دا برېښنالیك په ټولو مرحلو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پکار راغلي وو، هاغه پېغله په خپله کرسۍ ناسته وه، هر ورځ د هغې د نظره دومره ډېرې څېرې تیرېږي چې یوه به څه یاده ساتي؟ خو زما ټول حالت داسې د ګډوډي وو چې هغې د ټکه وپېژندم او بیا مې په لنډو کې هغه د ټول صورتحال نه خبره کړه په ډېر غور یې زما کاغذونه کتل، د بدن تالاشي مې یې واخسته زېر چیټ یې د زوړ بیان سره راکړ. د دې رنګ په قطار کې په ورځې، ما په رپېدونکو ګوتو کې د اچیټ داسې ټینګ نیولي وو، لکه چې دا چټ د ویزې یقیني کولو لپاره د یو لوي زیارت تعویز وي، خو زه نن په ګړندي قدمونو په هاغه کربنه کې روانه وم، په یو څو قدمه فاصله کې هاغه بُوتهـ ته بیا مخې ته په اعتماد ولاړه وم، هاغه زلمي زما کاغذونه بیا وکتل خپل لېسټ یې راواخیسته دا ځل دا زلمي ماته عجیبه غوندې مسکی شو ده هم زه د نوم نه وپېژندم زما مخ او په پاسپورټ لرېدلي تصویر ته یې په غور کتل، جاییۍ...! او د ازادۍ د دې زېري سره یې زما ټول کاغذونه ماته بېرته راکړل، زما په بدن کې لړ دم راغی، زه سمدستي د هاغه ځای نه راووتم ماته هیڅ پته نه وه چې وړاندې تله به چرته وي؟ د نورې لارښوونې لپاره مې د ولاړ یو د امنیتي ساتونکي نه پوښتنه وکړه، هغه راته د لاس په اشاره نزدې یو څو قدمه په فاصله پورې دروازه په ګوته کړه، دریغه نایاب مې د دې نوي تګ نه خبرولي شو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې پورې ور په شا دنیا د بهر د دنیا ننداره به د کېمرې په سترګه کوله، یو دم په ګېټ ولاړ یو ځوان دروازه خلاصه کړه هغه هم سرسري غوندې زما کاغذونه وکتل او ماته یې دننه تلو اشاره وکړه، اوس زما باور نور قوي شوي وو، زما اعتماد لکه د غره کلک شوي وو، د ټولو مایوسیو او اندېښنونه مې دم ختلي وو زه په یو نوي اعتماد روانه وم خو لږ وړاندې یو غږ زه په ځای ودرولم! ته دلته کېنه! او ما چې د اردو په دې کلمه مخ راواړولو نو یوې نرۍ نروچکې، تورې سکڼې پېغلې ماته په یوه کرسۍ د ناستې اشاره وکړه.

دغه پېغلې زما ټول کاغذونه لټ په لټ کړل دلته زما د زړه دننه یوې نا قرارۍ بیا سر اوچت کړ، هغې دا ځل په کمپیوټر کې زما نوم لټوو، د ډېر وخت نه وروسته هغې خپل سر وروغوندې په انکار کې و خوزولو، ښښنه غواړم! او دې ټکي لکه چې د ګولۍ ګوزار پر ما وکړ، زما ټوله حوصله بیا تلا ترغه شوه، هغې پېغلې او هاغه د ګېټ سنتري زمانه پوښتنې کولې څه رسمي او ځنې غېر رسمي ماته داسې ښکارېده لکه چې د ویزې د اخیستو لپاره د انټرویو هاغه پړاو هم دلته په سر راغلې ده خو ژر د یوې بلې ښوکۍ نه راولاړ شوې کس چې د هغې پېغلې ورسره پدې اړه خبرې جاري وې یوڅو قدمه زما خواله راو ګرځېد، دا تور سکڼ هلك چې تورې چشمې یې لګولې وې زما وړاندې ولاړ وو، دلته ته ښوك پېژني ماورته ژر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اظفراقبال نامه واخسته، د ده د پوښتنې اندازه ماته د پاکستان د پولیس ښکاره شو، هغه د کمپیوټر په فهرست کې زما نوم په نښه کړي وو، اوس هغه ماته د مخکې تلو لار راکړه، یاالله!...

نور څومره تګ؟ زه چې امریکې ته ځم زما حال به څه وي؟ خو زما غوږ ته یو نري غږ راغلو چې لاړه خو شې کنه امریکې ته تګ څه ټوکه نه ده.هن! زه په روانه روانه کې ژر په ځای اودرېدم یو خوا بلخوا مې کتل، دا شاید زما وهم ووا پل مې بیا بدل کړو، دا یو عام دفتري عمارت وو چې ځای په ځای پکې د دفتر عمله په کار کې بوخته ښکارېده ماسره د ګېټ هاغه سنتري لکه د سیوري روان وو، دلته چې پېچ درپېچ ګوټ پېرونو او دفتري لړۍ نه واوړېدم نو مخکې مې یو لوي پراخه او شانداره لاونج ولیدو چې پکې لکه د هوايي ډګر د لاونج ځای پر ځای د مسافرو د ناستې لپاره چوکۍ اېښودې شوې وې، صفا ستهرا ماحول، ښایسته دوکانونه او په دکانونو کې ډول ډول خوراك څښاك څیزونو د مړو خېټو اشتها هم سېواکوله ماخو لا څه خوړلي هم نه وو، د تېرې فکري او بدني ستومانۍ او خپګان د لاسه مې لوږه بېخي مړه شوې وه، هېڅ مې نه وو خوړلي دلته دې وړو وړو هوټلونو او کېفو ته په کتو مې لوږه محسوس کړه، بیا چې مې ځانله د دې ځای د نرخونو هسې یوه بېکاره غوندې اندازه ولګوله نو د خپلې مور د خولې یوه ښایسته خبره رایاده شوه که ګوشت ګران دي نو صبر انسان دي او ژرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل پام په بله کړ، خو دې سره د نایاب یوه خبره هم رایاده شوه د خپل ژوند او وجود حقیقت مې مخې ته شو، په هاغه حرکت چې زما بچي یو ځل بیا خپل اړخ بدل کړ، د یوې ډډې نه بلې ته واوړېدو او داسې چې د لاس د وړې پنجې او نرو نروچکو ګوتو خوځول مې هم محسوس کړو لکه چې زما دې کېفیت هغه هم ناارامه کړي وي.

زما سترپا اولوږې هغه هم وارخطا کړي وو، د خورا ك تاته زیات ضرورت دي، دا خبره نایاب ماته بیا بیا کوله او اوس زما بچي هم ماته دغه ویل ځکه چې زما خوراك خو په اصل کې د هغه هم ضرورت وو او حقیقت هم دا دي چې پداسې حالت کې ښځې ته د زیات خوراك اړتیا وي، خو زه لږه د ځانه بې غوره شوې وم، پدې احساساتو کې راګېره وم، ځانته مې یوه چوکۍ پیدا کړه او په کراره پرې کېناستم، دلته یو غټ ټي وي سکرین لګېدلي وو، چې شېبه په شېبه پکې قدرتي منظرې بدلېدې، دغه ټول منظرونه دومره زړه راښکوونکي وو چې زه یې ډېر وخت په خپله ولقه کې وساتلم.

شنه شنه غرونه، چمنونه، ګلونه، ابشارونه، سیندونه؛ ما ځان د یوې نا اشنا دنیا په جنت کې حسابولو، زه په دې غرونو لکه د هوسۍ ګرځېدم خپل بچي به مې کله په تخرګ کې نیولي و، کله به مې د ګوتې نیولي وو، زما بچي هم دا دنیا ډېره خوښوله ماته به یې په خپلو ځلېدونکو مسکو سترګو کتل په څېره یې ډېره بختوره مسکا خوره وه، موږ چرته راغلي یو؟ هغه به په وړه خوله زما نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه پوښتنه وکړه، دا زما اوستا دنیا ده، دلته ما ته د وخت د حالاتو نه راپټ کړي يې! داوګوره!

پاس اسمان ته به مو وکتل، دا اسمان څومره ښایسته دي...

دلته ستا د پاره هېڅ خطره نشته، ما د خپل بچي تسلي کوله او هاغه مور مې دلاسه کوله چې د حالاتو خونړو پنجو يې د خپلو بچو د مستقبل مخونه نوکارې کړي دي او بيا د لاوډسپيکر غږ زما پام ځان له راوګرځولو- يو يو نوم اخستى شو او ټولو ناستو کسانو د خپلو نامو د اورېدو انتظار کولو، زما وار او نوبت به خداى خبر چې کله راځي؟ يو ځل مې بيا توجه په هغه لوى سکرين ښخه شوه، زما پښې بادو نيولې وې ډېرې پړسېدلې وې، د دې خاطره زه د خپل ځايه راپاڅېدم او په ورو ورو مې څو قدمونه واخستل ـ دلته مې د ګېټ سنتري بيا وليده چې د يوې نرۍ مسکا سره يې ماته کتل او بيا رانژدې شو، زما د زړه درزا بيا سېوا شوه لږ ساعت کې به تاسو وغواړي! او د هغه په دې خبره زما فکر سم شو، دا څنګه کېدي شي؟ د دومره ډېرو خلکو نه مخکې زما غوښتل؟ خو بيا راته زر د رچپل کوپر يوه ليکلې خبره رايادة شوه تاته به په سفارت کې ځانګړې اسانتياوې وي، نو اوس زه په دې پوي شوم چې د دې پروګرام په جوړښت کې د امريکې د سفارت مرسته شامله ده، زړه مې پدې خبره ډېر ډاډه شو او بيا ټيك لس بجې زما خواته هم هاغه سنتري راغى ما د هغه څېرې ته په سوالي نظر وکتل! تاسو راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغه پدې وینا سمدستي راولاړه شوم، زه په ده پسې ورو ورو روانه وم، ده زه یوې کوټې ته بوتلم ، هلته په ډیوټۍ ولاړ یو غنم رنګي ځوان چې رسمي کارکوونکي وو، ماته هرکلي وکړ.

زما کاغذونه یې وکتل او مخامخ په یوه بله کوټه کې یې راته د ناستې وویل، دلته هم انتظار، هر ځای کې یو انتظار به زما انتظار کوه، دا یوه ساده غونډې عامه د ناستې کوټه وه، کوم دفتري کار په کې نه کېده، لږ ساعت پس یوه نقاب پوښه زنانه هم رانږوته د ناستې نه وروسته یې زما نه په اردو کې پوښتنه وکړه، ته د کوم ځای نه راغلې یې؟ هغه د لهجې نه سوچه پښتنه ښکارېده لکه چې په داسې ځای کې یې پر ما د دې ژبې د ویونکي ګمان راغلی وو، په پښتو مې ځواب ورکړ. زه د مردان نه راغلې یم.

هغه ډېره خوشحاله شوه چې یوه پښتنه یې ولیده، هغه د هنګو نه راغلې وه یوولس کاله وړاندې یې یوه لور واده کړې وه چې دوادہ نه یو میاشت وروسته د خپل ژوند د ملګري سره د امریکې په لور تلې وه او په دې دومره ډېر وخت کې یې یو ځل وطن ته راپېښه کړې وه، هغې خپل مور بلله او نن یې دا مورهم د خپلې لور د لیدو په ارمان د دې ازمېښت نه تېرېده، په دغه مور به د اتېر کلونه څنګه تېر شوې وي؟

زه د هغې لپاره فکر وړې وم چې هغې وویل: زه په دې خوشحاله یم چې لور مې خوشحاله هم ده او په امن کې هم! مور د خپلو سیمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روانو حالاتو خبرې کولې چې په دې دوران کې هاغه غنم رنګه زلمي ماته د دروازې نه اشاره وکړه، زه ژر پاڅېدم، او بیا یې یوې بلې لویې کوټې ته بوتلم چرته چې څه ناڅه خلك د وړاندې نه موجود وو، دلته د لاسونو د ګوتو د نښو او د پاسپورټ کتنه کېده، د لاسونو د ګوتو د نښو دا معاینه ډېره ګرانه وه، د غبرګو کوټو ترمینځه دا لوي کاونټر چې ډېرو امریکایي نرو او ښځو پرې کار کولو زموږ په وړاندې یو کس د دې عمل نه زموږ د سترګو په وړاندې تېرېده، دهغه د ګوتو نښې بیا بیا ګډې وډې راتلې، ما په یو نېب د هغه کس مخ ته کتل د هغه پر مخ د هغه خپګان له ورایه ښکارېده.

اوس یوه توره امریکایي ښځه راغله او د ناستو نورو کسانو د لاسونو معاینه یې وکړه، دې د دوي د لاسو تلي معاینه کول د لاسونو د خشکۍ او نرمۍ اندازه یې لګوله، کوم لاسونه چې وچ او زیږه وو، په هغوي یې یو ځانګړي لوشن لګوه، زما د لاسو په تلویې ډېره معمولي غوندې ولګوه اوس به د دې پړاو او عمل نه زه هم تېرېږم، زه د خپل نوم سره و غوښتل شوم او په ډېر اعتماد په هاغه ځای ودرېدم دلاسونو د ګوتو نښې مې په درېم ځل صحیح شوې اوس د دې نه پس دا ټول خلك یوې بلې مرحلې ته مخامخ وو دا هم یوه لویه غبرګه کوټه وه چې د کاونټر د پاسه پرې د ښیښې دېوال لګېدلې وه، پدې دېوال کې د اړیکې لپاره یو تاخ وه، د خبرو اترو لپاره دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نه ښکارېدونکي د مایکروفون نظام هم موجود وو چې د بټنې په زور روان وو، ماخپل ټول کاغذونه د هاغه کاونټر مخې ته په اېښودي شوي مېز کېښودل، د شیشې د دېوال بلې غاړې نه یوه تورپوستې پېغله د خپلې څېرې نه بېخي یوه هندۍ پېغله ښکارېده، ماته یې دیوې ښایسته مُسکا سره هرکلي ووې زما پاسپورټ او بلنلیك یې په غور وکتل اوس یې په روانه اردو ژبه کې زمانه د پوښتنو پیل وکړ، ډېرې پوښتنې رسمي وې خوکله کله به غیر رسمي پوښتنې هم وکړې، د څه لپاره ځې؟ ما ورته د هاغه اداري لخوا د جوړ کړي شوې پروګرام حواله ورکړه، دې ته دعوت شوي یم، په مسکا مسکا کې به یې ډېرې د خوند خبرې هم کولې، "د ډېرو خلکو دا غوښتنه وي چې امریکا دې ووینې". هغې خدای زده ولې زما مخ او زما اعتماد ته ډېر په غور کتل، نه زما داسې څه غوښتنه خو نه ده، بس یوه موقع په ګوتو راغلې ده، ضایع کوم یې نه! په دې ټولو خبرو کې زما د ادبي ژوند سفر او کتابونو په هکله ډېرې پوښتنې یې وکړې، که د خپل پروګرام نه وروسته دې هلته ایسارېدو یا پاتې کېدوته زړه وشي نو چرته او د چاسره به پاتې کېږې؟

دهغې د داسې پوښتنې ما توقع کوله، ژر مې ځواب ورکړ، نه بېخي نه، سمدستي به بېرته راځم! ما ډېر کلك ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده مور، تاته ویزه درکووخو ته به د ځینو خبرو خیال ساتې، اوس هغې یو ځل بیا زما د مخ د تاثراتو جاج واخیسته، "دهاغه وطن د قانون به خیال ساتې، هېڅ داسې بل پروګرام ته به نه ځې چې مقصد یې پیسه ګټل وي، نوره ته د امریکا هر یوه ریاست ته تلې شې، خپل ادبي دوستان لیدلې شې، مور، پدې ډېر خوشحاله یو چې تاته د امریکې د چکر موقع په لاس درغلې ده"، دا هغه شېبه وه چې زما په پاسپورټ یې د امریکې ویزه لګول یقیني کړل، ما یې مننه وکړه، خو بغیر د دې نه یې چرته پرېښودم چې زما کلام وانه وري، وي مور، به تانه ستا کلام اورو، زما یو څو شعرونه دا وخت زما په ذهن کې نوي پراته وو په ډېره دلچسپۍ یې واورېدل، ډېر داد یې راکړ او د یو بل نه مو رخصت واخسته په تلو تلو کې یې رانه پاسپورټ د دې وېنا سره جمع کړو"اوس ته تلې شې ستا پاسپورټ به مور، اظفراقبال ته حواله کړو، هغه به یې تاته در رسوي" اوس زه ډېره ډاډمنه وم، زړه مې غوښتل چې وزرو والوزم اونایاب ته زر زر په یوه ساه دا ټوله کیسه وکړم اوس خو یو پړاو نه وو، د بېرته تګ سفر ډېر اسان وو، ګاډي چمتو ولاړ وو، د اطمنان او ازادۍ یوه اوږده ساه مې په سړك په ولاړه ولاړه واخسته، شکر چې د ډېرې ستړیا ، تلاشۍ، ځای په ځای د ناستې ولاړې، د انتظار د قید نه راوتلې وم، د ډېرو خلکو د وېنا تر مخه چې پدې ټول عمارت کې ځای په ځای پټې لګېدلې کیمرې د هر تلونکي راتلونکي څارنه کوي، زه د واپسي تګ لپاره په ګاډي کې په کراره ناسته وم، ګاډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې غلو خاموشه لارو په حرکت کې شو، د ناستو مسافر د یو بل سره غلې ګنګوسې ا وځینې خلاصې خبرې مې غوږو ته راتلې خو اوس زما د چاسره څه غرض وو، د ګاډي د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شنو ځنګلونو ورشوګانو تماشه کوله اوس د ګاډي حرکت ډېر خوند راکولو یو ځل مې بیا خیال د خپل بچي نه چاپېره شو، مبارك شه! خپلې شونډې مې د هغه په مخ کېښودې هغه ورو غوندې وخوسکېده لکه چې یو ځل بیا په ناسته ناسته زما په غېږ کې څه وخوځېدل لکه چې د یو پوست مالوچ لاس کلك بند موټي د ماشومې ادا سره خلاص شوې وې، یوه وړه پسته چاچۍ د ژوند د خوشحالو د راغونډولو لپاره بیا خوره شوې وې، ان تر دې چې ما یې دوړود وړو ګوتو نرې سرونه هم د خپل وجود سره لګېدلي محسوس کړل، پدې حرکت ما د ځان دننه یوه خوشحالي یوه حیراني محسوس کړه، هغه لکه چې د مور په خوشالۍ پوهېده، د مور په احساس خبر وو، مانن ډېر په شدت سره د خپل بچي ټول وجود، ټول احساس ټول شخصیت محسوسوه، زه ډېره خوشحاله وم، د ګاډي د ودرېدو سره مې سترګې پرانستې دا ځل د هرچا نه زه مخکې مخکې رابښکته شوم په شنه منډه مې ځان هغه لاونج ته راورسولو چرته چې نایاب په ډېره بې تابۍ زما انتظار کولو نن زما په دومره ایسارتیا هغه د وړاندې نه مطمئن وه ـ اوس سره غرمه وه زه د هغه مخې ته ودرېدم لږ په شوخۍ مې د هغه په سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل یو پېغام، یو زېری، یو کېفیت مونږ یو بل ته په سترګو سترګو کې ورسولو.

راځه چې کښېنو نایاب که هرڅومره خپله ستړې وه د انتظار په سولۍ یې دا ټول وخت تېر کړی وه خو زما د ستومانۍ ورسره ډېر فکر وه .او بیا د دې دنیا، د دې ځای په یو ښایسته غوندې کېفۍ کې دواړه کښېناستو یو بل ته مخامخ .تا خو به څه خوړلي هم نه وي، اول خوراك ورستو خبرې .نایاب په دې وېنا د هوټل نرخ نامه راواخسته .ما دومره انتظار نه شو کولې .څه به خورې؟ هغه زما نه تپوس وکړو.چایۍ څښو او ورسره لږ خوراك .زما په سر لږ لږ درد هم وه او د غسې دردونه عموماً د چایو توده پیاله راټول کړي او د هغه دا زړه وه چې ډوډۍ خوړل پکار دي او بیا زما په خوښه هم د تودو چایو او ورسره مو څه د خوراك فېصله وکړه، دا وخت د تودو چایو د سرورناکو ګوټونو ډېر چك لګولی وه .د خلکو ټګ راټګ، د نوو واده کړو جوړو خپلو کې د نزدې ناستې او پټو ګنګوسو دې ټول ماحول ته یو عجیبه رومانویت ورکړی وه .د چایو په دوران کې مې د انټرویو ټول روداد هغه ته واورولو.دواړه په ډېر اطمینان د ټګ د پاره راولاړ شو.خپل جمع کړي سامان مو ترلاسه کړ، خپل موبایل فونونه چې په لاس راغلل نو اول مې اظفراقبال ته ټول حال ورکړو، هغه هم ډېره خوشحاله وه خو زما یو ارمان نیمګړي پاتې وو او هغه وه د اظفراقبال لیدل، چې داخبره مې هغه ته وکړه نو په برق برق یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخندل، وې ملاقات به وشي خو چې ستاسو کار وشو، نایاب هم په یو ګوټ کې ولاړ وو، خپلو دوستانو، ملګرو ته یې کالونه کول، ماهم خپلې خوېندې او ورور خبر کړل، د کور د خلکو سره مو هم خبرې وشوې، د حاجي صېب کورنۍ هم خبر شوه ټول ډېر خوشحال شول ټولو زما د ښه سفر د کامیابۍ دعاګانې او هیلې زما په نوم کړې خو په دې ټولو خبرو اترو، خوشحالو کې یو ځل بیا زما ذهن خپلې ترور ته لاړ، د مرګ په کټ پرته ترورمې چې د هېڅ نه نه خبرېده، بس د خدای اسرې ته پرته وه، زما سترګې بیا لمدې شوې ترور هم لکه د مور خوږه وي، د ساه حساب د خدای سره وي خو په ظاهره د داسې ناروغي کس حالت او کېفیت هم بنده یوه اندازه ورکوي، ماته هم خپل ورور په فون د هغې د نورې بدترۍ حال راکړی وو، د ګډې وینې او د ډېرې نزدې رشتې درد په خپله سینه کې ناکراره کړم، د دې حالت سره مې د خپلې مور د اخري ژوند د رنځورۍ او کړاو ټوله ستخته را مخې شوه، انسان وي او بیا نه وي دغه ژوند دي هر انسان پکې د خپلې برخې کردار ترسره کړي او بیا فناشي او چې کوم روحونه راتلونکي وي هغوي ته څومره انتظار وي، د هغوي لپاره د ژوند کوم کوم سامان اخستي شي؟ زما د امریکې د سفر مخې ته د ازمېښتونو یو ټولګي ولاړ وو. په دې ټوله سترېیا کې یوه د خوشحالۍ داسې لمحه نه وه چې زه یې د ګوتې نه نیولې وې او چرته لرې د بې غمۍ دنیا ته یې بوتلې وې خو دا د خپل احساس خبره هم وي مونږ ته خدای داسې زړونه راکړي دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولې دنیا غمونه پکې ګرځوو او ترور خو بیا ترور وي اوس هغې ته مې بس د دعاګانو ډالۍ ورکولې شوې.

تر مردانه سفر هم د دغه رنګ احساساتو په اوښکو او اسویلو کې ترسره کېده د امریکې د تګ یقیني صورتحال ډېر عجیبه رنګ خپل کړي وو، خوشالي وه خو د هغې په شدت کې کمي راغلي وو، چې ولې؟ اوس پاسپورټ ته انتظار وو، خو ورسره دا خطره هم وه چې هوايي کرښې والا به ټکټ راکړي او که نه؟ اوس ټول سوچ دغه وو، په داسې حال کې د ملګري شعېب یوسفزي دې خبرې به مې لړه طبعه برابره کړه چې ستا په پاسپورټ خو چې د امریکې ویزه اولګي کنه دې مسلې سره به روستو ګورو! یاده دې وي چې دغه ملګري دا وخت پې، اي، اې په انتظامي څانګه کې یوه مهمه دنده لري، اظفراقبال دا یقین نه شو راکولې چې په پاسپورټ به ویزه خامخا لګي دغه څو ورځې د پاسپورټ او د ویزې د پاره د انتظار په غرمو څومره ګرانې وې خو بیا یوه غرمه چې زه په غرق خوب اوده وم.

د اظفراقبال په زنګ مې سترګې وغړېدې د خوب ډکې سترګې مې د لاس په تلي ومښلې د سلام نه پس یې سمدست دا زېرۍ راکړو چې ستاسو پاسپورټ زما لاسو کې دی او ویزه پرې شته...؟ ما د هغه نه په بې تابۍ تپوس وکړو. هغه زما په دې حالت په برق برق په خندا شو. هو! او په ما کې لړ دم راغلو. اوس به هغه ماته پاسپورټ د کوریر ډاك په ذریعه رالېږلو او بیا چې سبا نایاب د دفتر نه کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلو نو په لاس کې یې یوه غټه لفافه نیولې وه د لرې نه مسکی مسکی کېده په پاسپورټ لګېدلې د امریکې د ملتې پل ویزې لکه د ټال وځنګولم اوس لکه ما د دې سفر د پاره د جهاز په پوړو پښه اېښودې وه . ډېره خوشحاله وم په لاسو کې مې د جهاز ټکټ نیولی وه، ګېرچاپېره د هوایي ډګر لوی مېدان مې د سترګو د وړاندې دی . د مسافرو تګ راتګ ګڼه ګوڼه د رغړنده بېګونو ګړړار، هر یو کس په منډه دی، زما هم د جهاز د الوتو وخت رانزدې دی، سترګې مې د خپلو مئینو نه په جدایۍ لمدې وي، ګېرچاپېراوتراوترګوم چې ناڅاپي چا د متې نه کلکه ونیولم ... ته نه شې تلې ... ما په هېبت د دغه کس مخ ته کتل، ژبه مې نښته خو په سترګو کې مې یو سوال وه، اخر ولې؟ خو هغه زما د سترګو په ژبه نه پوهېدواو زر یې یوې کېمرې ته اشاره وکړه، هاغه لګېدلې کېمره دې نه پرېږدي او ما ډېر د افسوس نه سر وخنډلو، مرۍ مې غنې غنې شوه، یو خوا بل خوا مې شعیب یوسفزي ته نعرې وهلې خو هغه مې په نظر نه راتلو، د ګړۍ ستنو خپل رفتار ګړندې کړی وه، زما پرېشاني او حال د کتلو وو او زه د خلکو په دې مېله کې تماشه شوې وم، هر سړی زما مخ ته ګوري، په ما افسوس کوي، د جهاز د روانګۍ اعلان وشو ، اوس به څه چل کېږي؟ زه یو ځل بیا د هاغه کس منت زاري کوم، ما پرېږده چې زه لاړه شم، دواړه لاسونه مې ورته په منت نیولې وي خو د هغه زړه د کاڼي نه هم کلك دی، ګوره بي بي په جهاز کې ستاسو وړل زمونږ د پاره د نقصان دي، ته په دې ولې نه پوهېږې . د ډېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وسی نه زه په ژړا شوم، زما ټولې خوارۍ په سیند لاهو شوې، ټوله منده مې ضایع شوه ـ اُف! خدایه خلك به څه وایي، د خلکو د خبرو احساس راباندې یخه خوله راوسته، وجود مې سم لکه د زلزلې جړقېدو، چرته یې؟ د نایاب غږ زه لکه چې د یو خوب نه راویښه کړم ـ هن؟ ولې ما خوب لیدو څه؟ د ځان سره وګورېدم ، او چې د دې حالت نه لږه بهر شومه نو په لاس کې مې خپل پاسپوټ لیدلو، خپل عکس ته مې زېر زېر کتل ، بس اوس هرڅه سم دي ، د تسلۍ یوه ساه مې واخسته خو د ویرې د دې څو لمحو کېفیت زما وجود ډېر په لړزان کړی وه، د رچېل کوپر او مارټین رېکر رابطې زما سره نورې کلکې شوې، د ویزې ترلاسه کول په داسې حالاتو کې چې د رېمنډیوس (امریکایي سفارت کار) د کړې لوی جرم نه پس دا مجرم چې د پاکستان حکومت هغه امریکې ته واپس لېږلی وه او د پاکستان په اولس کې د دې پرېکړې ډېر خراب ردعمل روان وه نو زما د ویزې لاس ته کونه رچېل کوپر او مارټین کوپر خپله لویه کامیابي ګڼله ، اوس ستا ټکټ اوکې کړو؟؟

او زما د پاره د دې نه لویه د خوشحالۍ خبره بله څه وه چې د ټکټ مرحله هم په خوشحالۍ سره رسېدله زما د "هو" په کوه بله ورځ هغوي زما ټکټ ماته راولېږه چې پکې زما د تګ راتګ ټول شېډول برابر کړی شوی وه ـ اوس د نایاب ټوله توجه زما د سفري کاغذونو په فایل راغونډه وه خو څنګه څنګه چې وخت رالنډېدو نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لوی سفر ته مې د خپل وجود د بدلېدونکي حالت له سوبه حوصله هم غورزېدله . په دغه وخت کې به د نګار روف هغه خبره بیابیا رایادېدله "خور! ډېر لوی سفر دی، د انسان د جهاز د نوم نه هم کرکه پېدا کړي" او بیا زه خو نو ...!! به هرحال د ملګري شعیب یوسفزي د وینا مطابق ماته اوس د ډاکټرې معاینه کول وو، او بیا طبي سند ترلاسه کول، چې زه د دې سفر جوګه یم، د ډاکټرې نه مې وخت واخیسته، او په مقرره وخت د ډاکټرې کلینك ته ورغلم، لومړي مې د معمول معاینه وکړه، د څو میاشتو راهسې ماشوم بې ځایه مخ چپه وه، د داسې ماشوم په پېدا ایښت کې ډېرې خطرې وي، خو ډاکټرې دایوه نارمل خبره ګڼله ماته به یې تسلي راکړه چې هېڅ فکر مه کوه! د ماشوم حالت بدلېدي هم شي، نن هم مسله هاغه رنګ وه، ډاکټرې زما تګ کې لږه اندېښنه څرګندوله خو بیا یې وویل چې که ته رښتیا د څو ورځو لپاره ځې، نو تاته لاوخت شته زما درته اجازه ده او د دې خبرې یې راته یو لیکلی سند هم راکړ، اوس زما په تګ کې د نه تلو څه جواز پاتې نه وو، د دې نه وروسته د ترور لیدو ته ورغلم، خیال مې دا و چې د خپلې مور د قبر دیدار هم وکړم او د خپل پلار نه هم دعا واخلم د ترور حالت مې هاغسې و، ستر ګې پټې او لنډه ساه به یې ژر ژر اخسته، زړه مې د هغې په دې حالت ډېر زهیر شو، داسې راته محسوسېده لکه د کټ سرته مې ورسره مرحومه مور ناسته وي، ماته وګوري چې ځه! ترور پداسې په داسې حالت کې مه پرېږده! د هغې داسې کړاو ته مې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شو کتلاي او هغه مې په تورو خاورو هم نه پيرزو کېده، څه مې کړي واي پداسې خپګان کې د کلي نه راروانه شوم، نن ماښام زه د خپل مشر لېورزي عمران ايوب مېلمنه وم، هغه د تګ نه وړاندې ماته په خپل کور کې يو شانداره دعوت راکړ، زمونږ شکور، کور او نغرى يو دى خو د دې لېوني بچې مينه او محبت دومره ډېر دى چې باوجود دې هرڅه دا يې يوه زياتي ګړي پېرزوينه وه، دا يې وويل چې بس ټول به راغونډ شو او ماښامې به ښايسته کړو او هنې به لږه تنګه کړو، هم داسې مو وکړل د کور ټول واړه او غټ په لوي دسترخوان راټول شول ښه خوراك او ښې ډېرې خبرې مو وکړې، په دې کې ډېر پخلي ما په خپل لاس کړي وو چې ټولو يې ډېر صفتونه وکړل د ماښام په رومانوي وخت کې مو ډوډۍ ډېره په مينه او خوند وخوړه، په دسترخوان زه او نایاب نزدې نزدې ناست وو، عمران چې د تورې رږيرې او خپلې ظاهري او سنجيده کوارې سره سره يو شوخ او مست زلمى هم دى خو د پلار او تره په وړاندې د احترام نه ډېر په ادب ناست وه ـ د ښو لاندې به يې راته غلى غلى وکتل لکه چې څه شوخي پرې چونګاره لګوي خو د پلار او تره په موجودګۍ کې دا خبره ماته کولې نه شي، زه پرې ښه پوهېدم ماسره خو لکه د همځولو دوستانوشوخياني کوي کله کله ورته سمه د خندا نه شنه يم، شېخه! بس دى خداى ته وګوره، ما د خندا نه خپلې کولمې نيولې وي او شېخ به يوې ټوکې پسې بله راخستې وي خو نن د هغه په دې تکليف راته ډېره خندا راتله ، شېخه! وريژې ما پخ کړې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه قابله یم که نا! اخر مې خبره وکړه او هغه هم نور صبر نه شو او په غوږ کې راته پټ شان وویل، هو! قابله یې خو د وهلو۔ او په دې خبره زه په خندا شوم، داسې د دې ښکلي ماښام یادونه او خاطرې هر یو کس د خپل خپل ژوند په جولو کې راغونډول، د شپې ترناوخته د ګپ شپ سلسله جاري وه، د شنو چایو نه مو زور ویستلی وه.

خو کله چې د شپې د څملاستي د پاره کټ ته ورغلم نو د خپلې مرګانه ترور حالت مې بیا ترسترګو شو۔ د هغې لنډې لنډې ساګانې لکه چې د هغې د ژوند په تړلې سلسله ډېرې ستومانه وې، زما زړه دغه وخت لکه چې چا بند په موټي کې ونیوه، لحظه په لحظه یې زور ورکوه ۔ د ترور د لنډو ساګانو هغه اوازونه مې دلته هم اورېدل ۔ د هغې د ځوانۍ دور ته لاړم، ډېر بچې، ډېره اسودګي، ښه ژوند، پېسې دولت، د خپلو مئینو سره د هغې مینه او محبت... خو بیا یو دور یې داسې هم لیدلی وه چې د هغې د ژوند خراب دور وه ۔ په بچو کې یې د کرکې او بې اتفاقۍ هوا راالوتلې وه ۔ د دوي ترمینځه حالاتو د بغض او نفرت تخم وکرلو او دغه بوټي زر زر ځواند ېدل عن تر دی چې د جهالت او نفاق لویې لویې اونې ترې جوړې شوې، زما د ترور د ژوند ټوله سرمایه یې د خپلو ګور او ازغنوځانګو د لاندې کړه، هغه یې یوازې کړه، اوس د هغې خله لکه چې چا په څوك تړلې وه، ډېر وخت یې خبرې نه کولې چپ چاپ به ناسته وه، بس د وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره یې په نه زړه خپل وخت تېرولو ټول حاکمیت او باچایي تري اخستلې شوې وه او د بل لاس ته ناسته وه خو د چا نه یې چرې ګیله نه وه کړې او نن د مرګ او ژوند په پوله ولاړه وه، د هغې خبرې ماته د هغې د ژوند د هرې لمحې یو تصویر رامخې ته کړو او تر ډېره وخته ما دې روان فلم ته په یو مخ کتل شپه مې ټوله په داسې ناقلارۍ کې تېره کړه، سحر مې دا فیصله وکړه چې دا ځو ورځې کور کې تېروم چې د سفر د پاره تازه او تکړه یم ـ اخر هغه ورځ راغله چې نن به زه روانېدم ـ د خدای بخښلي اختر زمان کورنۍ په دې تمه وه چې موږ به هلته ورځو او هوایي ډګر ته به مو هغوي وړي، اختر زمان خټک په هوایي مېدان کې خپل د پروټوکول افسر ته زما د الوتکې وخت او نېټه د وړاندې ښودلې وه، د هغه په خیال دغه کس به ماته د ټولو مرحلو نه په اسانتیا سره د دې نه د تېرېدو لار برابروله، خو دلته شعیب یوسفزي بیا په موږ زوراور شو، هغه وې تاسو به هم ماسره پاتې کېږئ، د شپې ډوډۍ هم دهغه له خوا وه.

نن غرمه ګرډجنه وه سپېرې سپېرې سیلۍ الوتې، د ټولونه په ډېرو دعاګانو کې د کوره ووتو، په ټوله لاره ګرډجنې سیلۍ الوتې، خو پنډۍ کې د ځوښاځکو د شېبګۍ په وجه موسم خوشګوار وه شعیب یو ښکلي هوټل کې زموږ د استوګنې چمتووالي نیولي وو، خپله په ډیوټۍ وه مونږ د هغه په ښودلي شوي درک نېغ هوټل ته ورسېدو، د هوټل استقبالیې په ډېره مینه هرکلی وکړو اوزمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګونه يې په منډه کمرې ته ورسول خو د کمرې دننه داسې ساه نيونکی خُوپ محسوسېدو چې زما په زړه يې ډېره سخته راوسته، اې سي سم کار نه کوه، ناياب د کوټې يوه کړکۍ چې چت طرف ته خلاصېدونکې وه، د هغې دروازه پرانستله، د تازه هوا يوې يخې چپې غېږې د څه وخت د پاره په سکون کړو خو سمدستي د ماشو يو لوی لښکر کوټې ته راننوتو او مونږ سره بله لاره نه وه چې د دروازې کړکۍ بيا وتړو. نن شپه مو په ويښه وه ولې چې ځلور بجې د جهاز د روانېدو وخت وه او دوه ساعته مخکې تګ ضروري وه ناياب ووې ستا په سر لوی سفر دی لږې سترګې پټې کړه چې تازه شې نو ملا مې په کټ لږه ولګوله.

خو د ماشو لښکرو داسې تنګه کړم چې بيا په کټ کې ابغه نېغه کېناستم، اوس دواړه د دې هوټل په چت ولاړ وو، د دې ځايه مو د پېښور د ښار ننداره کوله، ښکته د پېښور ښار د خلکو په چپو سمندر داسې په خپله سينه پورې کلك نيولي وو، لکه مور چې خپل بچي نيولي وي، يوه شېبه خو دې ګڼې او شور وارخطا کړو، خو زه چې د دنيا يو بل لوي ښار نيويارك ته روانه وم اوس مې د خيال په سترګه د پېښور د ښار او نيويارك موازنه کوله، دواړه مې د يو معيار په تله تلل، خو په خپل سوچ خندا راغله چېرته دا د درېمې نړۍ د يو ورسته پاتې هېواد ښار چې د خيرن والي او ګندګۍ پکې د ماشو مچانو لښکرې راپيدا کړي دي، چرته چې د ځکلو د پاکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبو نه خلك محروم دي، خو د دې اوبو په څکلو مجبوره هم دي، چې په نتیجه کې یې د تور یرقان یا زیړي رنځ په شان موذي رنځ ګټي خو د دې وطن سرمایه داره طبقه د ځان د پاره د سوتره اوبه یعنې منرل واټر اخیستلای شي، د دې وطن حکمرانه او افسرشاهي طبقه چې د خوار اولس وینې څښي زموږ د ټېکسونو په دولت خپلې خېټې څربوي خپلې عیاشۍ پرې کوي، د پېنډۍ د ښار دې رش زما احساسات لکه چې لمبو ته ونیول ــ نایاب ته مې وویل کمرې ته ځو، هغه وویل دا ځای دکمرې نه ښه دی.

هوا خو لګي...! اوبیا ماشي هم نشته، د هغه په دې وېنا زه د لوی چهت یوې خوا ته په یوه جوړه کړې دونکاچه کښېناستم ـ ـ د نیویارك د رچل کوپر) او مارټین نالیدلي څېرې مې ذهن ته راغلې، مارټین رېکر د میانه عمر یوه دنګه لوړه ښایسته ښځه وه، د نري فریم سپینې چشمې یې په سترګو وي، دخپل دفتر په کارونو بوخته وي، او رچل کوپر هم په دې اداره کې په خپل کار لګیا وي، یو ښکلی ځوان چې په خپلو پستو پستو خبرو ټول بوخت ساتي! د ځان سره مسکۍ شوم، د خپل خیال سره مې د هغوي دواړو عمرونو، قد، قامت، د نر او ښځې د لګولي اندازې سره اتفاق وکړ، خو په دفترونو کې په خپلو خبرو، خوږو خوږو خبرو څوك بوخت ساتل، هو! دابه چرته پاکستان وي نو، چې د کار پته پکې نه لګي، خو په داسې ځایونو کې داسې بې ځایه هلې ځلې روانې وي! ټیك ده!...

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د پیني اوجیده کواره ...؟ دغه ټولو کسانو ته زه پخپل خیال کې مسکۍ مسکۍ کېدم ـ او بیا د دې خیالونو سره په مشغولا کې ډېر وخت تېر شو، ما چې وکتل نو نایاب نه وه هغه کمرې ته تلی وه. زه هم راپاڅېدم او د کمرې په لور روانه شوم. اوس د ماښام تیاره په کائنات خوره شوې وه. مور دواړه د شعیب یوسفزي په انتظار وو، او لږه شیبه وروسته د کمرې دروازه چا په داسې انداز غلې غوندې وټکوله ... چې د هوټل کس خو ښېخي نه ښکارېده، نایاب دخونې دروازه پرانسته.

د سلام نه وروسته شعیب په ډېر احترام راننوته دیو بل نه مو پوښتنې وکړې، بیایې زما د سفر ټول احساس راپه زړه کړ، تاسو ته د ارام ضرورت دي زما په خیال ډوډۍ به وخورو خو د دې لپاره به بهر ځو! ما دخدایه څه غوښتل ولې چې پدې کمره کې د چالان اي سي په شتون کې د ګرمۍ احساس نه کمېده.

لږ ساعت وروسته په یو ښکلي هوټل کې چې یو روماني رنګ او فضا یې لرله، ډوډۍ لپاره کېناستو ډېرې جوړې لاس په لاس، غېږ په غېږ ناستې وې، د ژوند ټول ښایستونه دلته په اتڼ وو، په داسې ماحول کې د شعیب ښکلو ښکلو خبرو چې په ادب او سیاست یې کولې، ډېر خوند کوه، نایاب او شعیب خو لکه چې یو بل په لومړي ځل لیدل زه ډېر وخت نه غلې ناسته وم، د خپل سفر فکر وړې وم، شعیب زما په څېره خور فکر احساسولو، نن شپه که زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده په هوايي ډګر کې نه وي، نو زما مشر ورور به خامخا وي ته فکر مه کوه!

ما به وخندل او داسې مو د يو بل نه اجازت واخسته؛ شعيب! د ښه سفر دعاګانې زما سره ډالۍ کړې دوه بجې به هوايي ډګر ته روانېدل وو، ددې لپاره مو لږ ارام غوره وګاڼه خو ډډه په ډډه اوړېدل وو خوب چرته وو؟ د ناياب په اواز را پاڅېدم د هغه سترګې بيا سرې تښتېدلې وې، ژر ژر مې ځان تيار کړ، دوه رکعته نفل مې وکړل، دلته د هوټل يو ګاډی تيار وو ډرايور زموږ په تمه ناست وو او بيا ګاډي د پنډۍ د ښار په ويښ بېدار ښار په سړکونو روان شو، زما بچي به د خپل وجود احساس بيا بياراکولو...ته يواځې نه يې ...زه تاسره روان يم ...او دې احساس به زه په تسلی کړم ...چې ماسره زما بچی روان دی، لاس په لاس، غېږ په غېږ، احساس په احساس، او زما قدم په دې ښايسته احساس لکه د بنګړي سپك شو. د ګاډي د يو کړکۍ نه مې بهر دنيا ته کتل. ناياب هم زما سره جخت ناست وه، دومره نزدې چې د پېنډۍ د ښار د دې نيمې شپې په نيمايي شور او نيمه چوپيا کې مې هم د هغه د زړه درزا ښه اورېده. د هغه زړه بل رنګ درزېدو!! د هغه حالت هم زما نه بدل نه وه ـ چپ چاپ وه ـ بالکل غلی ـ!! ته خو سمه يې کنه؟ د هوايي مېدان په دروازه ننوتو دلته هم په دې تياره شپه ژوند رڼا رڼا وو، بلو رڼاګانو خپلو کې د رڼا په ژبه خبرې کولې، د دې ځای بېداري او

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت د کتو وو، د امریکې د تګ نه راواپس کېدل به زما د ژوند د یوې بلې اهمې او مهمې مرحلې سرته رسول وي، زما د بچي د راتګ مرحله، زه ډېره په سکون وم، دې مقام ته روانه هره لمحه زما د پاره ډېره د یاد ساتنې وه. هرې ګړۍ به ماته تسکین راکولو. هر هاغه کړاو او درد ته بیخي چمتو وم چې زه یې د نیشت نه شته کولوم. ډېر زر زما د ژوند د کتاب یو نوی باب سپړدونکی وه. د دې باب په لیکلي هر ټکي به ماته زما د بچي غونډه مونډه څهره پرته ښکارېده. هر لفظ به یې ماته "هلمند" "هلمند" برېښېدو. زما د ژوند د کتاب دې نوي پرانستونکي باب ته د وړو لویو سترګې وې - - - زما د ماشوم هر حرکت اوس لکه چې زما د پاره د خاپوړو تر پاپلې پل رسېدلی وو. لکه چې اوس یې زما د لاس ګوته کلکه نیولې وي - - په دې سوچونو امیدونو او تصوراتو کې ګاډی د بېنظیر انټرنېشنل اېرپورټ دننه تلی وه. ګڼ مسافر د عمرې د پاره روان وو. مونږ د بېن الاقوامي روانګۍ په مقرره ځای کې ځان له د ناستې ځای پیدا کړو. ګړۍ ته چې مې وکتل نو لږ وختي وه. ما سوچ کولو چې اوس د سفر د دې مرحلې کاروایي سرته رسول دي او بیا سمدستي د نایاب نه رخصتېدل... ما د قصده لږ وخت د هغه په څنګ کې تېرول غوښتل، د هغه سترګې د بې خوبۍ او بې ارامۍ د لاسه تکې سرې تښتېدلې وې. د سر وېښته یې ټول ګډ وډ وو، په مخ او سترګو کې د سوروالي سره د امیدونو ډیوې هم روښانه وې، هم دې امید خو مونږ ته د ژوند لارې رڼا کولې، د عمرې په احرامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې نغښتي مسافر هم ډېر خوشحاله ښکارېدل، لکه چې دلته ټولو ځایونو سپین احرامونه ترلي وي. . . ډېر خلك ببلا بېلو هېوادونو ته روان وو. ټول مسافر د سفري پړاوونو نه تېرېدل. زما جهاز پخپل ټاکلي وخت روان وه. زما زړه د ویرې نه بې واره بې واره درزېدو. د اختر زمان ختمك مرحوم (په ګور یې نور شه. امین) پروټوکول افسر مونږ ته په انتظار د ولاړ کس موبایل نمبر راکړی وه. زما په فون دغه کس ماته په خپل ځای د انتظار وېنا وکړه چې "زه درغلم". مونږ د ده په راتګ ډېر مطمئن شو. دا یو غنم رنګی، دنګ لوړ کس د چې خپل لباس یې اغوستی وه، هغه زما بېګ ترلاسه کړو او په چابکو قدمونو زما نه مخکې روان شو، راځه! د هغه د خولې نه دا ټکي څه وتل وو چې زما حالت په خرابېدو شو، ما په یو الوداعي نظر نایاب ته کتل. سحر ته خو لا ډېر وخت دي، دې به دا دومره ډېر وخت دلته څنګه تېروي؟

په دې فکر کې لا ډوبه شوم ته ورځه الله دې مل شه! زه هم دلته یم چې رڼا لګي نو خپله لار به اخلم، پدې خبره مونږ د یوبل نه جدا شو. هاغه کس دومره زر دننه تللي وو چې د خلکو په ګڼه ګوڼه کې ماته د هغه پېدا کول هم ګران شوي وو، دلته به اوس د یو ګېټ به خلاصېدو زه دننه تلم مخ مې په شا یوځل بیا راواړوه، نایاب هم هاغه ځای کې ولاړ وو، د خلکو ګڼه دومره ډېره وه چې کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هغه نظر نه تېروبېر شو او چې د هغه د لاس الوداعي اشارې ته مې وکتل نو د سترګو نه مې اوښکې روانې شوې...

دا ورځې د هغه نه پرته تېرول زما لپاره یوه لویه ازموینه وه، د هغه د طبع او مزاج کور کې د نورو خلکو نه بدل دی هغه یا ما سره نژدې وي، یاچې زه نه یم یوازې وي، دهغه خوښه ناخوښه او د مزاج ډېرې خبرې ماته معلومې دي، او دا د یوې ښځې خوبي هم ده چې هغه دې د خپل ژوند د ملګري د مزاج او طبعې نه خبر وي.

ولې چې که داسې نه وي نو ژوند تېرول دواړو ته ګران وي، خو زما ټوله کورنۍ هم په دې ډېره ښه ده چې که زه په کور کې نه یم نو ټول واړه لوي، نایاب ډېر نازوي، خپلو وریرونو ته خو د ایمان تر حده ګران دی ولې چې دغه یو کاکا یې دی، دغه وخت په دې وسوسو مې د اوښکو یوه غرقه لپه تر ستوني کړه اوس ماته د وراندې مرحلو نه د تېرېدو لپاره د دې ځایه تلل وو، هاغه کس زما د رغړنډه بېګ سره ډېر لرې ولاړ وو او د لاس په اشاره یې ماته د ژر راتلو وویل، دلته جلا جلا ایمګرېشن کاونټرونه وو چې زما به ورسره د دې کس په مرسته څه لږه ایسارتیا راتله دلته مې یو ځل بیا په زړه کې داغم راولاړ شوی وو چې د دې ځای کېمرې به زما ځارنه کوي زما سکریننګ به کوي خو په هر ځای به موجودې په کار عملې ډېر په اخلاق سره زما د کاغذونو کتنه کوله، پاسپورټ ټکټ، بلنلیك او نیویارك کې د وسېدو د ځای ټول کاغذونه زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس کې وو، معمولي پوښتنو باندې به هم وارخطا کېدم اوس هاغه کس زمانه رخصت واخسته، ولې چې ټولې مرحلې په خیر سرته رسېدلې وې، زما لوی ببګ الوتکه کې د جمع کېدو لپاره راولېږلې شو او بورډنګ کارډ یې راکړو، زه ډېره خوشحاله شوم اوس هاغه لویې ځای ته تلم چرته چې ټول مسافر دخپل تګ لپاره انتظار کوي د دې ځایه مې نایاب ته فون وکړ، هغه ته مې دا زېری ورکړ چې بس ټول کارونه سرته ورسېدل زما تګ اوس یقیني دی، د هغه د بې ارامۍ راسره ډېر فکر وو، ورته مې وویل لږ ارام وکړه او بیا مې ترېنه رخصت واخسته. دخلکو په دې روان سمندر کې مې ځان ډوب کړ، سترګې به مې عمرې ته د تلونکو احرامونو ته بیا بیا راګرځولې، دې دوران کې یوه د پوخ عمر ښځه زما سره خوا کې کېناسته ددې سره خپل دوه زلموټې زامن هم وو دخبرو لپاره یې راباندې غږ وکړ، چرته روانه یې؟

اردو یې ماته وویله، په لنډو مې ورته د خپل تګ ځای په اړه وویل هغې وویل: چې زه د کشمیر مظفراباد اوسېدونکې یم او داوخت انګلېنډ ته روان یو! موږ دواړه یو ځای تر ډېره وخته ناست وو، ولې چې تر دوبۍ دغه ښځه زما سره ملګرې وه، موږ دواړه په یو الوتکه کې تلونکي وو، هغې دا هم وویل چې څو کاله مخکې چې کومه لویه تاریخي زلزله په دې سیمو کې راغلې وه هغې د هغې ډېر خلك وژلي وو، ډېر کورنه یې ورله وران کړي وو، په دې خبرو نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د هغې سترګې د دې مئینو په بېلتون لمدې شوې، ماسوچ کوه چې که وخت ډېر واوړي خو په داسې پېښو کې تللي مئین تر مرګه نه شي هېرېدلي اوس ما د هغې د فکر د بدلولو سوچ وکړ، تاسو په برطانیه کې کله نه اوسېږئ؟

ویې ویل: موږ هم له ډېره وخته هلته اوسېږو نارینه مو کله کله د کوره بهر بوځي، ګنې په کورونو کې د قیدیانو ژوند کوو، وخت په خبرو کې لکه د سیند د ماهي روان وو.

ما په خپل بورډنګ کارډ نظر واچوه په الوتکه کې چې زما کومه ځانګړې چوکۍ وه، دهغې شمېره مې تر سترګو کړه. کله کله به د خپل جمع کړي بېګ فکر ګډه وډه کړم دابه تاته نیویارک کې په لاس درځي؟ دا خبره رایاده شوه زړه مې مې ځانته سم کړ، همداسې به وي، ولې به ورکېږي! د نیویارک په ذکر مې یو وارې بیا د تصور مانۍ په خندا شوې، په ډېرو فلمونو کې مې د نیویارک د ښار ډېر منظرونه ډېر ځلې لیدلي وو، خو خپله د تګ تجربه مې اوس کوله، په ناسته ناسته دا نتظار دا ساعت تېرول ګران کار وي، او بیا هاغه وخت هم راغی چې ددې لاونج په لاوډسپیکر ټولو مسافرو ته د طیارې شمېره بیا بیا اعلانولي شوه، زما خو داشمېره لکه سبق یاده وه، خپل پرېس او د کاغذونو فایل مې په لاسو کې توله کړ او راپاڅېدم خو د پرله پسې د ناستې له سوبه مې ټول وجود جام شوی وو، په ملا کې مې هم د ډېرې ناستې نه ددرد نرۍ څړیکه شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتې مې نن بیا پړسېدلې وې. پخپل دې حالت لږه وارخطا غوندې شوم ځکه چې وړاندې مې لوی سفر مخې ته پروت وه. نایاب ته مې فون وکړ، هو؟ هغه هم اوس د یقین او بې یقینۍ د حالته وتلی وو، دا باور یې پوخ شوی وو چې اوس به الوتکې ته پورته کېږي، د نایاب سره په خبرو زه په ورو ورو مخکې روانو مسافرو پسې روانه وم خو د تګ چال مې داسې ساتلو چې څوك په ما د امېدوارۍ ښځې شك ونکړي، ځکه چې د الوتکې په پوړکود پښې د اېښودو وخت نه وو راغلی، پاکستان کې هره لمحه څه کېدي شي.

د الوتکې پورې تګ په یو لوی اوږد ګاډي کې په ولاړه وه. ولې چې د دې ګاډي ټولې چوکۍ نیولې شوې، د چت نه راځوړندې پټۍ مې کلکې رانیولې د ې لنډ سفر په لږ وخت کې ډېر خوند وکړ، اوس مسافر یو یو له ګاډي نه ښکته کېدل او د جهاز په زینو ختل د الوتکې په لویه دروازه ولاړ یوې ښایسته اېرهوسټې په ډېره مینه ټولو مسافرو ته هر کلي ووې. خو خدای خبر ولې ماته داسې ښکارېده لکه چې د دې ښایسته پېغلې په تورو کجلي سترګو کې زما د څارنې د پاره کېمرې لګېدلې دي. په ما د هېبت نه رېندی راغی. وجود مې یوې یخې خولې ګیپ ونیوه. هسې خو په اپرېل کې په بدن خولې راتلل د معمول خبره وي خو د دې خولې سره یو پټ هېبت هم پروت وه. خو ډېر زر لکه د بجلۍ د پړق په لمحه کې ما په مخکې تګ د جهاز لویې خېټې ته خپل ځان دننه کړو. د جهاز لویه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا چې په ډېرو برخو وېشلې شوې وه، یوه لحظمه مې ورته حېران حېران کتل، خپله چوکۍ په خپله پېدا کول اسان کار نه وه دغه ګران کار د مسافرو عملې خلکو ته اسانول. زه هم یو کس خپلې چوکۍ ته ورسولم. داسې مې ګڼل لکه چې زه د خپلې واپسۍ سفر کوم، پخپل خیال کې ډېره لرې لاړم خو دخیال د امېل مرۍ مې هاغه وخت دانه وانه شوې کله چې هم هاغې کشمیرۍ ښځې غنم رنګ زلموټې زوې زما سره څنګ په څنګ په څوکۍ کېنول شو، د هغه مور او یو ورور یې په بل قطار کې کېناسته خو دهغوی تر مینځه په سترګو سترګو کې داشارو په ژبه پېغام رساني په اسانه کېدلې شوه ما د ماشوم په ناسته لکه ساه تنګي محسوس کړه ولې چې زما چوکۍ د الوتکې د کړکۍ سره وه او د هغه دوېمه.

د هغه په مخ هم د ساه ډوبۍ تاثرات ماته څرګند ښکارېدل، د یوې پردۍ ښځې سره په ناسته د هغه حالت هم زمانه بدل نه وه، اوس د هغه مور یوه شېبه وروسته د یوې پستې مسکا سره را ښکاره شوه، هغه د خپلې څوکۍ نه ولاړ شو او خپله مور یې په خپله چوکۍ کېنوله، خدای شته د هغه د مور سره د څوکۍ په تبدیلۍ ماهم لږه د سکون ساه واخسته، ځکه چې یوه مسله دواړو ته په غاړه وه، په جهاز کې د مسافرو د ځایولو کار د عملې خلك په منډه کړې وو، خو چې زما نظر به د عملې د خلکو د نظر سره ولګېده، نو زه به هیبت او لړزان واخستم اوس د الوتکې په روانېدو کې لږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت وو، زما مخې ته د نایاب خفه جوثه بیا راوښکارېده د خپل کور د ټولو مینه والو مخونه هم راته ترسترګو کېدل، ډېرې ګڼې څهرې مې د سترګو مخې ته لکه د فلم اوړېدې را اوړېدې، په دې کې یوه څېره مې د مرګانه ترور هم وه، یوه څهره مې د راتلونکي بچي وه، دا دواړه څهرې چې زما په مخ یې د ژوند خوشحالو خو ورسره ورسره د غم کرښې جوړولې ورانولې زما د زړه ته به دخپل نوي راتلونکي ماشوم د راتګ د خوشحالۍ سرودونه راتلل، خو د ترور مې د دنیا نه کډه بارېده دې احساس به ډېره ودړدولم اوس الوتکې د الوتلو لپاره خپلې وزرې خورې کړې وې، ماهم د اېر هوستې په وینا د خپلې ملا نه حفاظتي پټۍ ډېره په احتیاط تاوه کړه، ولې چې د دې سره خوا خوا کې یو نوي وجود ساه اخسته، دلته د یو ترپ یو حرکت سره یې بیا ماته د خپل وجود احساس راکړ، زه د ځان سره مسکۍ شوم، په خېټه تړلې پټۍ به مې په لاس بیا بیا کتله چرته ډېره کلکه خو مې نه ده تړلې؟!

طیارې د هوا لاسو ته ځان سپارلی وه، ټول مسافر یې د ژوند د نوو نوو امېدونو سره خپله خېټه کې وړل، لږ ساعت وروسته په الوتکه کې د ناستې لپاره د مسافرو مخې ته لګېدلې مېزونه چمتو شول، پدې الوتکه کې د خوراك ټول انتظام ډېر معقول وو، مسافرو په خلاص مټ ځانونه مړول، ماسره زما خوا کې ناستې ملګرې زما سره خبرې اترې کولې، خو داسې ښکارېده لکه چې سفر، بې خوبۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ستړیا د هغې سترګې هم اوس خوبجنې کړې وې، ورو غونډې یې سرشاته په څوکۍ ولګوه او ویده شوه، ماهم د خوب لپاره کوښښ وکړ، ولې چې پرله پسې بې خوبۍ او ستړیا خو زه هم بې دمه کړې وم، خو ماته خوب رانغلو، د اېرهوستېسو د سترګو نه په ما د هیبت راتلو کېفیت زمانه لرې شوي وو، د هر قطار لپاره یوه دغه مېلمه پاله مقرره وه، زما د قطار دې مېلمه پالې به کله کله ماته هسې یوه ښکلې مسکا راکړه د هغې په دې ادا به زما زړه نور هم ښه شو.

ژوند به ټول لکه چې د یوې شېبې لپاره د خندا او مسخرې لباس واغونده، سفر په داسې خوشګوار ماحول کې جاري وو، شېبه په شېبه به مو د الوتکې د تګ جاج د هر سیټ مخې ته په لګېدلې ډیجیټل سکرینونو ته په کتو اخستو، د دوبۍ په لور دا روان سفر ډېر ښکلي وو، خو زما په خیال او فکر خو د نیویارك رڼا ګانو پټ پټوني کوه، اخر د یوه اعلان سره الوتکې خپل سفر بشپړ کړ، په ټولو مسافرو کې د بېدارۍ احساس پېدا شو، مسافر د خپل منزل په لور د رسېدو هیلې راژوندي کړ، ددې الوتکې ډېرو مسافرو به د بېلو بېلو هېوادونو لپاره خپل سفر جاري ساته، زما ملا یو پرله پسې درد نیولې وه، خو چې د الوتکې تر دروازې رسېدم نو د تګ سره مې پښې هم چالاکې شوې او درد هم ورك شو، د الوتکې عملې د مسافرو سره خدای په اماني کوله د دوبۍ شاندار هوایي ډګر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ټولو ښکلاګانو سره زما د سترګو مخې ته وو، د نرمې پستې خو لړې یخې هوا لاسونه په خپل شرارت او شوخۍ زما په مخ لګېدلي د برقې نقاب وچیړلو د الوتکې د پوښکو په سر خو د هوا چلند دومره سپوا وو چې زه یې د راحت او سکون یوې نوې دنیا ته والوځولم، د دې سمندري هوا خپل یو خوند مې محسوس کړ، په ورو ورو د هواګانو په ټېل ناټېل کې د پوښکونه راښکته شوم، ګېر چاپیره مې د دې ځای د ښکلو ښکلو منظرونو نه خوند اخسته، د مخکې سفر ستړیا راباندې د اوسه ځایه خورېده خو دې ماحول په خپلو ښکلاګانو زه پخپله غېږه کې راټوله کړم. زه د نړۍ د دې تعمیراتي نمونې په ښایست کې ډوبه ډوبه په حېرانتیا ودرېدم، په زړه زړه کې مې د هغه انجینرانو هنري او تخلیقي توان ته سلام کولو چې د دې شاندار عمارت په شکل کې یې په ځمکه ایښودې وه او هر تلونکي راتلونکي نه د خپل ښایست شاباسی اخلي.

په دې دوران کې ټول مسافر قطار قطار هغه لاونج ته ته راروان وو، چرته چې به ډېر مسافر د خپل وړاندې سفرد جاري ساتنې لپاره به دبلې الوتکې انتظار کوي، پدې ځای کې هم د رنګونو او رڼاګانو یوه بله دنیا خندني وه چې د مسافرو ستړیا یې لرې کوله. په ډېر هنر او ښایست سینګار کړي شوي دوکانونه او په دې کې سینګار شویو د خرخون شیزونو خو د رڼاګانو په خله هر لاروي ته د "راشه" ست کولو. دغه ست به چا څنګه نه قبلولو خو خبره د حساب

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وه. بیا هم ډېرو مئینو خپلو مئینو د پاره ډالۍ اخستې. د هر مئین په سترګو کې د دې ډالۍ سره به د خپل مئین د مینې یو لاژواله کېفیت ننداره مې خامخا کوله. ماته هم خپل یو یو مئین مخې ته ودرېدو. خو زر مې خپل زړه په دې خبره په تسله کړو چې د دې هرڅه سره به په واپسۍ کې ګورو. د دې سوچ سره زما دننه لکه چې یوې وړې پستې چاچۍ زما نه څه غوښتنه کوله. زه یوځل بیا د ځان سره مسکۍ شوم... نه نه، ماته دا واخله ... زه په ځای ولاړه وم..... لکه چې زما بچی ماسره خوا کې ولاړ وي... یو شی یې په نخښه کړی وي ـ!! هو ولې نه ـ!! زه زر پېسې راخلم.... او بیا زما د بچي په سترګو کې د خوشحالو ډېوې روښانه شي. هغه د خپلې لوبینې سره په لوبو شي.... په منډو منډو زما نه لرې لاړ شي... زه ورته د خوشحالۍ نه من من غټېږم.... هلمند په لوبو وي... په منډو وي... خوشحاله وي... او زه ورته مخامخ په یوه کرسۍ ناسته ګورم... ناڅاپي یو ماشوم د یوې زنانه نه د لاس ګوته ونیسي.... او دواړه روان شي ـ!! ما خپلې سترګې بیا بیا اومښلې.... ترلرې لرې مې هاغه ماشوم او مور ته یې کتل. د جهاز په تګ کې څلور ساعته وخت لا وه. زما د پاره په ناسته دا وخت تېرول ګرانه وه. غوره مې دا وګڼله چې ګرځم راګرځم. داسې به د دې ځای سېل هم کوم او وخت به هم ښه تېرېږي. دلته د هندوستان د یوې کورنۍ ډېر غړي ځای په ځای ناست وو چې پکې ماشومان، زنانه او نارینه وو. ښځو یې په مخونو کلك نقابونه لګولي وو او نارینه یې په احرامونو کې پټ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ټولو غړو په ګډه د عمرې سعادت حاصل کړی وه او اوس د وطن په لور د سفر د پاره یې د خپل جهاز انتظار کولو. زما په زړه هم د دې بختور سفر د سعادت ارمان راوورېده. د دې مسافرو په مخونو یو پاك نُور ښکارېدو. ما هم د خپل زړه دننه یو نوې رڼا محسوس کړه. بیا بیا مې دې ځهرو ته کتل. وخت په دغسې کېفیاتو کې خپل پړاو غوځولو او ما د ایرپورټ د دې ښایسته انتظارګاه په دېوالل ځای په ځای د ګهړیانو ستنې ځارلې. دې دوران کې مې د ځان د تازه کونې په نیت غسل خانو او د اودس چاراندام ځای ته د تلو اراده وکړه. د دې ځایونو درك به تاته ځای په ځای په دېوالونو او بورډونو د لیکلو اشارو په عربۍ او انګرېزۍ کې د لیك په مرسته درکولی شي. زه هم د دې ټولو اشارو او علامتونو په مرسته تر دغه ځایه ښه په اسانه ورسېدم. دلته د مسافرو وتل ننوتل په دمادم کې وو. ماته د دومره ګڼې په صورت کې دلته د دې ضرورت پوره کېدل ډېر ګران ښکارېدل. دننه به څه حال وي...؟ پوزه مې د اوس نه بنده کړه خو د دې ځای د صفايۍ بهترین انتظام ته چې مې کتل نو زړه به مې سم شو. دننه به هم داسې صفایي وي. دلته یوې ښایسته خوشبویۍ کلکه په حصار کې واخستم.. ماته د خپل وطن د داسې عوامي ځایونو حالت مخې ته ودرېده ځای په ځای د اوبو ماتې ګوډې بمبې سخا بویونه...او بیا...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې د خپل وطن د خوار اولس په دې حالت هم نن ډېر خفه شو، دلته پاکې غسل خانې په دوه اړخیزه قطارونو کې وې هر ځای د یخو او تودو اوبو انتظام موجود وو، یوې تورې فلپاینۍ پېغلې ډېره په خندا او روڼ تندي راته هر کلي وکړ، ژر یې دیوې غسل خانې دروازه راته پرانسته په ارام مې چار اندام وکړ، په لاس او مخ د یخو اوبو اچولو یوه نوې تازګي راکړه، د سکون او راحت احساس یوه اوږده ساه مې راښکله، ددې وطن قدرتي وسایل چې د تېلو په شکل کې یې ټوله دنیا مني خو داسې بې شمېره وسایل خو موږ هم لرو، زموږ وطن هم دداسې وسایلو نه ډك دي، خو فرق داوه چې ددې وطن وسایل ددې وطن د اولس په پرمختګ او مسئلو خرچ کولې شي، او زما د وطن حاکمان، شاهي افسران دا هر څه جېبونو ته اچوي، د دې زړه لړزېدونکي احساس سره په درنو پښو راروانه شوم.

اوس مې د ناستې لپاره یوه چوکۍ راپېداکړه، د ګهړۍ په ستنو چې مې نظر یو ځل بیا ښخ شو... وخت لا ډېر پاتې وو، یوې خواته کېناستم؛ دوه رکعته نفل لمونځ مې وکړ، د مخکې سفر د خېر دعاګانې خو مې سمې د مودو نه وظیفه کړې وه، د مونځ نه وروسته بیا راولاړه شوم. ډېر ګرځېدل او حرکت کول زما لپاره ښه وو، ولې چې ډېر وخت به مې په بل جهاز کې په ناسته تېرېده او داهم یو حقیقت وو چې زما په وجود یو زیاتي ګړی بوج هم وه، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې حرکت بیا د هاغه لګېدلي بازار د کانونو مخې ته راغلم د سرو زرو دا دنیا ډېره پرقینده وه، د سروزرو کالي پترې پرېمانه په نظر راتله د سرو زرو د بنګړو شرنګا به د چانه وي خوښه؟

دغه شرنګ خو ژوند د رومان جزیرو ته بیایي، امېلونه چې د غاړې سینې ښایست ته د لېونتوب ټالۍ ورکوي او داسې نور الابلا د خوشبویانو ویړ بازار خو احساسات وږمه کول، زموږ د خوارو لپاره یې وړیا سېل کول هم لویه خبره وه، د خپلو ارمانونو زړونه مو پرې ټکورول او بیا هاغه وخت هم راغلو چې د مخکې سفر لپاره تابیا کول وو دلته هم د تلونکو راتلونکو یو سمندر په چپو وو هر څوك که زه ډېره ستومانۍ اخستې وم خو د ژوند د دې نوي سفر تلوسې د لاسه نیولم او په مزه مزه یې د حېرانتیا یو ښکلي جهان ته بوتلم ماته اوس هم د خپل تګ حقیقت لکه دیو خوب ښکارېده خو بیا ...؟

ناڅاپي یوه وېره ددې امېد او خوشالو مخې ته لکه ورانې سترګې وازه خوله بلا اودرېده زما سره یو پنامخ ماشوم په سفروو چې تر اوسه د سفر په ټولو مرحلو کې د پټو کېمرو سترګو نه وولیدلي اف! په ما یو ځل بیا د خولو لختي رامات شول مرۍ مې غنې غنې شوه نه نه ...

زه به یې د هرې کېمرې د سترګو نه پټ ساتم، زما لویې تورې ارتې پلنې بورقې زماد وجود نه خپلې وزرې ښې ټینګې چاپېره کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، او هم دې د تحفظ احساس زما قدمونه نور هم ګړندي کړل، اوس د سفري دستاويزاتو د ښکاره کونې مرحله وه، ټول مسافر بېلو، بېلو ځايونو ته کاغذونه په لاس په قطارونو کې ولاړ وو، ماهم خپل کاغذونه او پاسپورټ په لاسو کې برابر نيولي وو او چې کله زما په قطار کې ولاړې يوې ښايسته پېغلې ماپسې ورستو مخ راوګرځولو او په نرۍ ښکلي مسکا يې زما په برقه کې د ټول وجود اندازه واخسته نو ماته داسې محسوس شوه لکه چې هاغه څارونکي د کېمرې سترګې هم دا دي، زما وجود بيا ګډوډ شو هسې نه دلته مې دسفر کاغذونه رد شي.

دې وهم ډېره ناکراره کړم، خو اوس دومره وخت نه وو چې زما دننه نورې ويرې راپېدا شوې وې، اوس زه په خپل نوبت دغه ځای کې مخامخ يو تن ته ولاړه وم دغه ټولې عملي لکه مشينونو کارونه کول خو بيا هم د هر مسافر سفري د ستاويزات ټول ډېر په غور کتل کېدل.

اوس دې تور نري، نروچکي هلك زما څهرې ته نېغ نېغ کتل زما ټول کاغذونه د هغه په لاس کې وو، پښې مې داسې رېږدې لکه چې اوس په ځمکه کېنم. او کې...د دې هلك د خلې دې ټکي زما په بدن کې تلی طاقت بيا راوسته زما ټول کاغذونه ه يې ماته وسپارل او د جهاز پورې تللې نېغ غزولې شوي لکه د بند پل په لار مې قدم کېښو او دسکون د يوې اوږدې ساه سره يو بل لويې الوتکې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتـو لپـاره چمتـو وم دلتـه هـم د الـوتکې عملـې پـه ډېـره تېـزۍ د مسـافرو پـه ځـای کولـو کـې مرسـتې کـولې پـه لویـه دروازه ځلـور ښایسته ښایسته د ښېلو ښېلو وطنوالو فضايي مېلمه پالې ولاړې وې په خپلو مخصوصو مسکاګانو يې زړونه وړل، زما خو خپلې څوکۍ ته تلوار وه چې زر ورته ډډه ولګوم خو د مسافرو ګڼه دومره سېوا وه چې تـر خپلې چوکۍ تـګ ګران برېښـېده زمـا پـه غوښـتنه ژر يـوې حـورې زمـا د لاس نـه هاغـه کاغـذ واخسـته چې د پاسه پـرې زمـا د څـوکۍ شمېره لیکلې شـوې وه. زه يـې پـه مـزه مـزه تـر خپـل نشـت ورسولم خو دلته زمـا د حېرانتیـا لپـاره يـوه بلـه تماشـه لګېـدلې وه د دو چوکو قطارونو کې زما سره په بله چوکۍ د سریلنکا استوګن يـو تك تور سړی ناست وو. د هغه مخې ته خپلې چـوکۍ تـه اوړېـدل راتـه ډېـر ګران وو. اف خدایـه! پـه مـا سم سر وچورلېـده، زه بـه د کـړکۍ خواته په سیټ څنګه ناسته يم، په لاره کې د يـو پـردي نارینـه ناسـتې او موجودګۍ زه حېرانه کړې وم پخپـل ځـای بـه ناست وي. پخپـل بـه ناسته يم. دا ضروري خو نه ده چې په هر سفر کې دې زمـوږ د خوښـې ځـای او دخپلې طبعي ملګري وي. دې هم انسـان دی خـو د پښـتنې دود دسـتور هـم عجیبـه دی د دې کولتـور دودونـه او قدرونـه مـوږ داسې حالت ته کله پرېږدي؟

ډېره زیاته په فکر کې ډوبه وم اصل کې زما حالت د يـوې ناروغـه ښـځې وو او د پـردي نارینـه پـه څنـګ کې دومـره لـوی سفر پـه نـږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته کول؟ دا ځل زما په اعصابو یو دروند پېټی راپرېوتی و، اخر هغه خوار په ډېر ښایسته انداز کې د خپلې څوکۍ نه پاڅېده او ماته یې خپلې څوکۍ ته د تللو لاره پرېښوده، یوه شېبه په خپله څوکۍ ناسته باندې راته ارام راغی ولې چې د ډېر وخت نه په کینه کې ګېره ولاړه وم. په ناسته ډېر وخت نه و تېر چې غسل خانې ته مې د تللو ضرورت محسوس کړو ولې چې په دې موده کې د داسې ښځې دا تکلیف زیات وي، هغه خوار زر د خپله ځایه راولاړ شو خو هغه هم دې ضرورت تر غسل خانې په منډه کړی وه. ما شکر وویستو او د هغه د پاڅېدو نه سمدستي پس د بل قطار غسل خانې ته دننه شوم، ما وې چې دې خپل ځای ته راځي نو زه به مخکې خپلې چوکۍ ته رارسېدلې یم. د دومره لویې الوتکې کوچني تشناب راباندې ساه ډوبې راوستله، په ډېره ګرانه په کې د مخ او لاس مینځلو لپاره ودرېدې شوې، د سترګو په رپ کې مې مخ او لاس ومینځل بورقعه مې په ځان برابره کړه او راغلم په خپل ځای کېناستم. اوس درنګ ساعت ته د الوتکې لوي وجود د خپلې لویې دنیا سره د هواګانو په لار فضا ته اوچتېده. ټولو مسافرو ته د سفر د ضروري لارښوونو ورکولو سلسله روانه وه، دا لارښونې په فرانسوي، انګرېزي او عربي ژبه کې د اشارو سره ورکول کېدل، ما یوځل بیا د الوتکې په لویه سینه کې د نغښتې لویې دنیا په څېرو نظر واچوه. ټول مسافر ډېر په اطمینان سره په څوکیو ناست وو، د الوتکې له خوا ټولو مسافرو ته د ملاستې لپاره یوه نرمه ګرمه کمبل هم ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، ما او زما ملګري خپلې خپلې کمبلې د الوتکې په بره چت کې کېښودې، زما او د هغه ترمنځ یوه اوږده خاموشي خوره وه، د مخ د څېرې نه یو سنجیده سړی معلومېده، د الوتکې وزرې په هوا خورې وې، په مزه مزه د الوتکې د اوچتېدو عمل جاري وو، د الوتکې دې حرکت ټول مسافر لکه د خوبونو په ټال ځنګول، د الوتکې دا لویه دنیا د مور د غېږې په شان وه، زما سترګې هم د ستومانۍ له لاسه خوبولې شوې، خو ماته د پردې نارینه سره په نږدې ناسته خوب کله راتلو... یو خدايي حجاب او پرده د دې احساس په شکل کې زما زړه ته ده چې هغه مې د یوې نامعلومه پرېشانۍ له سوبه د لاسه نه شوه ورکولې. هغه خپل سر په ارام وروستو کېښود او زما نه لږ په ترس یې خپل ځای داسې د خوب لپاره جوړ کړ، چې څه ناڅه زما په رنګ پرېشاني هغه هم لرله. اوس هغه په خوب ویده و او زما سترګې به په ناسته ناسته کله پټې شوې او کله به وغړېدې، په سیټ راته خپل وجود برابرول ګران شوي وو، پښې به مې کله راغونډې کړې او کله به مې وغزولې، ځان مې داسې راغونډ کړي و، لکه چې د کلي د ژوند چېرته کور ګاونډ مې نه و کړي، زړه کې مې د لوي الله(ج) نه دا سوالونه کول چې خدایا! دا سفر ډېر په خېر سرته ورسوې، لږه شېبه پس زه د خپل ګاونډي د ((خرړا)) په غږ په خپله څوکۍ نېغه شوم... په یو مخ مې د هغه مخ ته کتل، د هغه دې کیفیت زما لپاره یوه بله پرېشاني راپېدا کړه. یاده دې وي چې دا زما یوه کمزوري ده چې په خوب کې په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېفیت کې د چا اواز هم اورم، نو خپل خوب مې د سترګو وتښتي او ژر پرې اواز وکړم. ما چېرته یو مضمون کې لوستي دي چې هر کله یو انسان د خوب په حالت کې په دې کېفیت کې وي، نو د هغه فشار لوړ شي او د ساه بندۍ سره سره په هغه د زړه حمله هم کېدي شي. اوس چې کله نایاب هم د شپې په خوب کې خرړېږي نو زه پرې ژر غږ وکړم، داسې هغه راویښ او د دې کېفیت نه بهر شي. خو دا پردی نارینه چې زه یې نه خوزولي شم او نه پرې غږ کولي شم. زما په دې پرېشانۍ کې د الوتکې خدمتګارانو د چایۍ، شربت او خوراکي توکو مېز زموږ ځای ته رارسولی و او چې کله زما نه پوښتنه وشوه چې څه به اخلې؟ چایۍ، اوبه، که شربت؟ نو زما د ګاونډي سترګې هم وغړېدې، شکر دی، ما د سکون یوه ساه واخسته، ژر نېغ په څوکۍ سم کېناسته، یو نظر یې ماته وکتل د هغه په مخ د نرۍ موسکا مړاوې غوټۍ راښکارېدې، خدمتګارانو د اوبو ګلاسونه زموږ مخې ته په تړل شوي مېز کېښودل د تازه اوبو دا یو ګیلاس زما د ضرورت نه ډېر کم و، ما سوچ کاوه چې دغه لاس ګاډي بېرته راځي، نو زه به نورې اوبه یا جوس واخلم، د مسافرو لپاره دا یوه مشغولا هم جوړه شوه، چا به اوبه اخیستې، چا چایۍ او چا جوس، ایسکریم، د ټولو خدمتګارانو لوڅو بربنډو پښو او پنډیو ته چې مې کتل دا راته د یوې بلې دنیا ښاپېرۍ ښکارېدې، لکه چې دا لویه دنیا دوي په خپلو وزرو راخستې وي، په هوا کړي یې وي او د ژوند او د ښایست

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته یو لوي کوه قاف ته یې بیایي د دوي په څېرو ډېر ښایسته مېك آپ پروت وو، لباسونه یې ډېر مختصر وو چې د ناستو ځوانانو جذبات یې راپارول، د ټولو ښاپېرو د پښو، لنګو او پنډیو رنګ یو رنګ وو خو هر کله چې یوه ښاپېرۍ زما د ګاونډي په رابللو د هغه خوا ته راغله نو په لومړي ځل مې د هغې لوڅو پنډیو ته په ځیر وکتل. د هغې په پښو یوه نرۍ لکه د پیازو د نرۍ پردې پوست پروت و، داسې یې د سکرټ سره د نازکې بېخې نرۍ پاجامې په لومړي نظر د کتونکي حېرانتیا او تجسس په ځای کولو. د اوبو څښل څه وو چې یوځل راته بیا تشناب ته د تلو ضرورت محسوس شو، دا خو به ډېره ګرانه شي هر وخت د پردي نارینه دپاسه اوړېدل را اوړېدل. دا ځل مې ټوله حوصله په ځای کړه او دغه کس ته مې وړاندیز وکړ چې وروره! که مهرباني وکړې خپله څوکۍ له ما سره بدله کړې، هغه غلي غوندې له خپله ځایه پاڅېده او ماته یې څوکۍ پرېښوده، ما ترې مننه وکړه، هغه ورو غوندې سره وخوځولو، هېڅ خبره نه ده. د الوتکې ټول مېلمانه په چایو اوبو پاللي شوي وو، اوس د الوتکې دننه د رڼاګانو یوه یوه بتۍ مړه کېده، ورو ورو په دې دنیا د خوبونو د یوې روماني دنیا تصور په حقیقت کې ښکاره کېدو لکه چې ګېرچاپېره ژوند د مینې او محبت ستړیا اوس ټوله د جانان غېږه کې دمه کوي، د احساساتو دنیا په بدلېدو ده، د جذبو وړو وړو ښاپېرو په خپلو نازکو ګوتو د زړونو تارونه لکه د رباب ټنګول، د خوبونو دنیا اوس د یوې کاواکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندرې رنګ اخستلو، د خواهشاتو دنیا د رقص او سرور ټالۍ وهلې... د پېغلتوب د بندو دریچو په بلو د لېونتوب ډیوې روښانه کېدلې... د خوب ښایسته ښاپېرۍ زما په مخکې هم ګډېدې، زما سترګې د لږ ساعت لپاره ورغلې. د الوتکې الوتنه د هوا په اوږو داسې د خوند وو لکه چې د ځانګو یې ځنګولوم. څه ناڅه وخت په خوب بدل شو خو په څوکۍ د نیغې ناستې له امله مې په څټ او ملا نرۍ نرۍ درد شو، اوس ماته ودرېدل او څو قدمه تلل په کار وو، ګېر چاپېره ټول مسافر ویده وو، ما کوښښ وکړ چې د سترګو تېروبیر شوي نظر مې په ځای شي چې تر تشنابه لاړه شم. په تیاره کې مې ټېل ناټېل ځان ډېر په کړاو خو په احتیاط تر دغه ځایه ورساوه، طبیعت مې اوس برابر شوی و، خدای خبر چې دا شپه وه که ورځ، ځکه چې د الوتکې د یوې کړکۍ څخه هم د رڼا یوه پلوشه نه راتلله. د شپې احساس ډېرې نوکارې لګولې، په خپله څوکۍ په ارام کېناستم سر مې بیا وروستو کېښود لکه چې د خوب ښاپېرۍ ته مې بیا دا منت کاوه چې اې مهربانې ښاپېرۍ! لکه ددې ټولو ما هم په خپله غېږه کې واخله. خو دا ځل لکه چې ښاپېرۍ زما نه مروره وه، ما هسې سترګې پټې کړې چې دمرګانه ترور څېره بیا د خیال په شیشه راوځلېده، د هغې د راولاړې شوې سینې نه د راختونکي شور او ګډې وډې ساه نرۍ نرۍ اواز مې تر غوږو شو، غلی غلی فریاد....! هن! زه بیا په څوکۍ رانېغه شوم، د سترګو نه مې بې واره اوښکې توې شوې، د هغې د دایمې ژوند د ښه کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا مې وکړه، په دې نا کرارۍ کې مې ډېر وخت سترګې ورغلې، د خوب دنیا د خپل ژوند د ماضي لرې تېر وخت ته بوتلم، زما د دې ترور د خانۍ کور وي.... د هغې لوڼه زما همځولې وي یوې ته به مې د مینې نه ښارو ویل، هغې به زه کور ته ورځو شپو ته رابللم، ترور مې راته خواږه ککوړي پخوي، زه ورسره خوا کې په نغري غاړې ته ناسته یم. بي، بي، ! زه هم نن ستا نه چل زده کوم.په دې وینا مې د ترور مخې ته په پروت خانک کې دواړه لاسونه په اوړو ولړل، سترګې مې خلاصې شوې.. دې خوب ډېره پرېشانه کړم، الوتکه خدای خبر د هوا په اوږو د اسمان د څومره لوړیتا نه تېرېده، خو څومره چې لرې تلو هومره یې د دنیا هاغه ګوټ زموږ نه لرې کولو، کوم کې چې زه اوسېږم، د دنیا د یو ګوټ نه تر بله تلل، ساینسي ترقۍ څومره اسان کړي دي، وخت روان وو او بیا یو داسې وخت هم راغی چې په ټولو مسافرو د امریکې د ایمګرېشن فارمونه ووېشل شول، هر یو تن ته په دې د لیکل شویو پوښتنو ځوابونه لیکل ضروري وو، سوالیه فارم د رسمي او نارسمي پوښتنو نه ډک وه، ما چې دا درېواړه کاغذونه په غور ولوستل نو ددې زیاتې پوښتنې د هاغه فارم په شان وې چې د وېزې د اخستلو لپاره موږ د مخکې نه لېږلې وې، ما بیا هم هسې سرسري غوندې ددغه پوښتنو ځوابونه ولیکل. ټولو مسافرو ته لکه چې د دې کاغذونو په ترلاسه کېدو د امریکې حد ته د رسېدو زېری واورولی شو. ټولو مسافرو دغه کاغذونه د خپلو نورو سفري توکو سره کېښودل، ما هم دغسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل، دغه فارمونه به د نورو کاغذونو سره د نیویارك په هوايي ډګر کې د ټاپې لګولو په وخت به په یوځای کې جمع کېږي. زه داسې ستړې وم چې په څلورویشت ساعتونو کې مې یو ساعت خوب نه و نصیب شوی، د ستومانۍ نه مې د وجود هر اندام بې دریغه دردونه کول. بلخوا امریکې ته په رسېدو د ایمګرېشن ویرونکو مرحلو راباندې د اوس نه وارخطایي راوستې وه، دسوال د ځواب نه تېرېدل راته سم په غره ختل ښکارېدل، سترګې مې د بې خوبۍ له لاسه سرې تبنتېدلې وې، شګې، شګې کېدې. هسې نه چې له دې ځایه..... یو ځل مې بیا هاغه زړې وېرې په زړه کې سر راوچت کړ او بیا هاغه اعلان هم وشو چې..... موږ د نیویارك په نړیوال هوايي ډګر کوزېدونکي یو. مسافرو ته یوځل بیا ځینې لارښوونې وشوې، خپل سامان به هلته ترلاسه کوئ، د ایمګرېشن عملې سره به مرسته کوئ، خپل سفري دستاویزات په لاسو کې کلك او ښکاره ونیسئ، او نور. اوس الوتکه ورو ورو ځمکې ته تلونکې ده، د هواګانو دنیا بره پاتې کېده، د مسافرو هیلې بیا ژوندۍ شوې وې، یوځل بیا هر مخ رڼا رڼا و، اوس الوتکې خپلې وزرې ټولې کړې او د یوې منډې سره د نیویارك په هوايي ډګر ودرېده. ټول مسافر د خپلو ځایونو نه راولاړ شول، ما خپل نږدې ګاونډي ته د وتلو لاره ورکړه، هغه په الوداعي نظر ماته وکتل ما هم ورته په تلو تلو کې د لاس په اشاره خدای په اماني وکړه. هغه ګړندی ګړندی د خلکو په ګڼه ګوڼه کې زما له نظره پناه شو، زه د هغه په څوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستم په دې تمه چې د وروستو نه د راروانو خلکو سلسله لږه ودرېږي نو زه به هم پاڅم، خو الوتکې چې په خپله سینه کې څومره مخلوق ځای کړي وو، هغه د شمېر نه وو، ما یوه شېبه په ناسته خپل سر په مخکینې سیټ ولګاوه، درز، دروز د چټونو څخه مسافرو خپل بېګونه او سامانونه راخستل، زه ډېر ساعت پس د څوکۍ نه راپاڅېدم ما سره زما یو لاسي بیېګ وو، نو ځکه په اسانتیا تر دروازې راغلم، د الوتکې هاغه ښایسته حورو بیا په خپله ښایسته مسکا د تلونکو زړونه له ځانه سره پاتې کول، اوس د الوتکې خېټه د مسافرو نه تشه شوې وه، د الوتکې د لویې دروازې سره لکه د پُل بنده لار اوږده اوږده لکه د ښامار غزېدلې وه، د تلونکو راتلونکو د قدم په ښکالو به یې یو خاص اواز کولو، درب درب، لږ ساعت پس د هوایي ډګر لوی حد ته د لارې نه ووتلو، هوایي ډګر څه وو، د فن او هنر یو بې مثاله شاهکار و، چې په خپلو هسکو، هسکو مناري نقشونو یې مسافرو ته هرکلی کاوه، دغه دنګو دنګو عمارتونو ته په کتو به د انسان نظر د دې تر جبین چې تلو نو د خولې نه به یې د اخ!! ټکي خامخا وتو، لکه چې هر نظر په هاغه تخلیق کار شاباسی وایي، چې دا یې جوړ کړی و، بې شکه چې دې اولس خپل وطن د ترقۍ بام ته رسولی دی، د دنیا اولسونه دلته راځي، لکه د مشین په کې کار کوي او خپلې کورنۍ په ډالرو پالي، دلته دغه خلك خپله وینه سوځوي، خو ډالر ګټي، نظر مې د دې منظرو نه نه مړېده، اوس ټول مسافر د ایمګرېشن د مرحلې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېدل، د وتلو لپاره... د کاونټرونو لویه سلسله په نظر راتله، د تلاشۍ لپاره مختلفې طریقې پکارولې، د مسافرو کوټونه، بوټان، ټایانې، جرابې او په بدن به دې اغوستې جامې پاتې کړې، هر څه به درنه لرې کړي. دغه ویستلي شوي شیان د سیکورټي کېمرو نه تېرېږي. ددې لپاره په لویو لویو قطارونو کې ودرېدل وو، یو ځای کې د مقامي خلکو لپاره دغه کاروایانې سرته رسولي شوې، بل ځای کې د شین کارډ لرونکو لپاره او درېیم ځای د سېلانیانو لپاره جوړ کړی شوی و، ماته هاغه قطار کې ودرېدل وو چې د سېلانیانو یا وېزیټرز لپاره د جوړ ځای مخې ته ودرېدلی وو، دا مرحله د ټولو نه زړه چاودونکې وه، ډېر وخت پس به یو قدم هلته مخکې کېدو، چې یو کس به فارغ شو، ټولو مسافرو به هاغه فارمونه په دغه ځای کې کېښودل او د شیشې د سکرین په شا به شنو سترګو سرو سپینو امریکایانو خپل کار کاوه، ټک، ټک د مشینونو ټکار، د رڼاګانو پړق او پړوق، د ګوتو نښې کتل کېدې، ډېر وخت پس زما نوبت راغلی وه، ما خپل کاغذونه په کاونټر کېښودل، یو شین سترګي امریکایي سرسري زما کاغذونه جایزه کړل، خو ژر یې زما ټول کاغذونه ماته د دې وینا سره راواپس کړل چې دا پوره کړه، اف خدایا! ما خپل سر په لاس کې ونیو، د قطار نه یو خواته مې په ځمکه پرلت وغزولو ټول سفري کاغذونه مې ځانله برابر کړل، نیمګړی فارم مې ډکول شروع کړل، تقریباً لږ وخت کې دغه نیمګړی کار مې سرته ورساوه، چې د ځمکې نه راپاڅېدم نو ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې نېغه کړه، اوس دغه ځای خالي ځوك په نظر راتلل د خلکو ګڼه لږه کمه شوې وه، اوس هاغه شين سترګي امريکايي ته زه بيا مخې ته ولاړه وم، ناڅاپي زما سترګې د هغه په مخ ښخې شوې، هغه په يو نېب ماته کتل لکه چې د هغه سترګې زما د ټول بدن تصوير اخلي، ته څه لپاره راغلې يې؟ او د هغه نه دې غير متوقع سوال زما وجود لکه د زلزلې په لړزان کړ، لکه چې هغه په دې رسمي پوښتنې زما څه غلا نيولې وي... ما ورته سرسري شان د خپل راتګ جواز مخې ته کړ، اوس هغه د پاسپورت پاڼې بيا بيا اړولې، چې په دې کې څه ګوري؟ ما په زړه کې کرل ربيل دومره همت راکې نه وو چې د هغه مخ ته مې کتلي واي، ورځه....! او دې خبرې سره د ډېرې خوشالۍ نه ما هم دغه رنګ منډه کړه... بيا ډېر ژر هم د هغه غږ په ځای ودرولم... پليز.... چې وروستو مې وکتلنو زما پاسپورت او نور ټول سفري کاغذونه يې د يوې نرۍ شان مسکا سره ماته راکړل، ما يې شکريه ادا کړه او د وړاندې تګ لاره مې ونيوله، اوس ما د ازادۍ د احساس سره نوې لاره غوځوله، زما د ذهن، ټول بوج اخوا شوی و، ټولې ويرې په شا تمبېدلې وې.. خو د خپل بېګ د ترلاسه کېدو فکر راسره وو، ټول مسافر په يو خاص ځای کې چې د هغوي سامانونه په کې د الوتکې د کومې نه د يوې ډيجيټل لارې په مرسته راوتل، هر چا به خپل بېګ دلرې نه په نښه کړې و، دغه پټۍ ډېره وګرځېده خو دپاسه پرې ما خپل بېګ ونه ليده، اخر مې هلته د ولاړې يوې تور پوستې امريکايۍ ښځه پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه چې زما بېګ به چېرته وي، هغې د لاس په اشاره ماته یوځای په نښه کړ او چې څنګه زه دغه ځای ته مخامخ شوم نو د نورو څو بېګونو سره زمابېګ هم موجود و، ژر مې ترلاسه کړ، اوس د هوایي ډګر څخه د وتلو لپاره یوه مرحله بله هم ده او چې په کومه لاره وتم نو هلته یوې لارې یو قطار په ځای ودرولم.. خدایا! چې دلته به راسره څه کوي؟ ماپه زړه کې سوچ کاوه، دلته هم یو تور امریکایي... ژر رامنډه کړه او د دغه تړلې لار په سر کې ودرېد، زماپه لاسو کې د سفري دستاویزاتو نه یې لکه د ټپوس په شان یو زیړ رنګ ورکوټي چټ لکه چې په هوا کې تښتولی وي، دا چټ یې ماته د ایمګرېشن په مرحله کې راکړي و، او دیوې بدرنګې مسکا سره یې داړې چینګې کړې، ماته یې لاره خلاصه کړې وه، د دغه حد نه د راوتو سره مې بهر د ولاړو راغلو هاغه خلکو په څېرو یوځغلنده نظر واچاوه چې په لاسونو کې یې د خپل نالیدلو مېلمنو د نومونو پلی کارډونه اوچت نیولي وو، په دغه کارډونو ما خپل نوم ډېر په بې تابۍ لټاوه، زه کله یوې خواته تلم او کله بلې خوا ته، اوس خو راسره د بېګ پېټۍ هم وو، چې په رانښکلو رانښکلو مې د ځان سره ګرځاوه، اخر په یو کارډ مې خپل نوم ولید، یوې نرۍ نروچکې خو چستې چابکې ښځې چې نیم وېښته یې سپین وو او نیم سره... ما ورته منډه کړې، حسینه ګل... ما ورته وویل.. او دې سره هغې خپل لاس ماته په ډېره مینه د هرکلي لپاره راوړاندې کړ. ((پیني اوجېده)) زما پر وړاندې زما یوه رابطه کاره راغلې وه، سمدستي یې رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګ ترلاسه کړ، ما د سکون یوه اوږده ساه واخسته، شکر خدایا چې په خېر راورسېدم. اوس مې هاغه ټولې وېرې د پښنو لاندې شوې وې، په وجود کې مې هر څو د اوږد سفر د ستړیا چینجو چکونه لګول، خو د ډېرو خوفونو او ترهو نه مې ازاري ترلاسه کړې وه او دا احساس ډېر عجیبه وو، اوس مې یوځل بیا د پېښي مخ ته وکتل، د هغې سره مې د څلورو میاشتو د ایمېل د رابطو رفاقت رامخکې شو، چې له مخې مو یې د یو بل سره اشنایي ترلاسه کړې وه، خو زما د تصور سترګې پیني اوجېده د یوې ښایسته پېغلې په څېر لیدلې وه، هغې په منډه منډه یوې ټیکسي ته اشاره وکړه او زه د نیویارك لومړي ماښامي او د خورو ورو ښایستونو ورو ورو لکه چې په څنګل وهلم، ګېر چاپېره مې د دې ښار د وجود نه راتوېدونکي حسن او ښکلا ته لکه د نادیده وو کتل، ددې وخت هوا ښه یخه وه.

زما به ته یادېږې یاره!

که د جنت په منارو کې ناسته یمه

د نیویارك دښار رڼاګانو او پړقېدونکو دنګو هسکو منارو راته دا ټپه رایاده کړه، اوس یوه د ژېړ رنګ ټیکسي زموږ مخې ته ولاړه وه، پیني ماته د ټیکسي وروستۍ دروازه خلاصه کړه او خپله په وړاندې څوکۍ کېناسته، اوس ټیکسي په حرکت کې شوه، د ټیکسي ډرېور د قوارې نه جاپانی، چینایي یا بوټانی ښکارېده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډي يې ښه پاك او سوتره و، ماته د خپل وطن د ټيكسيانو حال راياد شو، مالك ته به ښه ډېره ګټه كوي خو د عاجزې په حال به هم چاته رحم ورځي. ورځ خو پكې دهاغه سورلو بده وي چې په كرايه يې رانيولې وي كه د خراب حالت له كبله په لاره لكه د ورانې چكړې روانه وي نوپه سورلو به ناوخته وي او كه د حرص د سببه پرې ډرايور ماما پښه ټينګه كړي، نو تر روغتونه يا.... به دې خامخا رسوي. په هر حال اوس زه دومره په سكون كې وم چې د نيويارك د ماښام او د ښار ننداره مې كولى شوه، دګاډي نه مې دسمندر په غاړه اباد د دنيا دښايسته ښار نظارې كولې، د ماښامي په خړه كې د ښار په ارته سينه ولاړو دنګو دنګو تر اسمانه تللو قلمي عمارتونو په تندو او مخونو د رنګ رنګ بلو رڼاګانو بلفونو، فانوسونو چراغان يو ښايسته منظر جوړاوه، تا به ويل ښار چا د رنګارنګ مقيش په توره لوپټه كې ول په ول نغښتى دى، يا لكه يو مئين پټ مخ د خپل مئين په تمه وي، خپل ځان يې سينګار كړى وي، ګاډى د ښار په پلنو پلنو سړكونو ګړندى روان و، هسې خو د دنيا دګڼې ابادۍ په ښارونو كې كراچۍ او ممبۍ هم شمېر دي، خو دغه دواړه ښارونه چې د زياتې ابادۍ له لاسه ځومره ډېر خيچن وال او سرګرداني لري، نو دا وخت مې د ممبۍ او كراچۍ كېفيت راياد شو. چې د خپلو هنګامو لويه دنيا يې په خپله لمن كې ځاى كړې وه، د مشيني ژوند ډېرو اسانتياوو، ترقۍ كه هر ځومره په منډه كړي دي، خو د ماحول د الوډګۍ، د ګاډو او ماشينونو د شور له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه يې ژوند او انسان په بله اړولی دی. په دې احساس مې زړه يو دم په نيويارك کې هم ډوب غوندې شو. دلته سره له دې چې د شور لوګي او ګندګۍ وجود ډېر په نظر نه راځي، خو بيا هم د ژوند او انسانانو دا لويه په منډه مېله، په زغل ګاډي، د بنده وار ضرور خطا کوي، د ترافيك ټول نظام ډېر ښه دی، د خپل وطن دې نظام او په دې کې د ښښتو ګاډو لويو لويو کتارونو دلته په خيال خيال کې ويده کړم، مرۍ مې لوګو ترخه کړه، د سترګو نه مې د لوګو او ګردونو له لاسه اوښکې رواني شوې، د ګاډو بې ځايه او بې مقصده هارنونو مې په غوږونو کې پنجه ور مېږان خوشې کړل، سر مې په درد شو، خو ژر مې سترګې وزنبولې او هاغه لوګ جن خيال مې وتښتاوه، ځکه چې دا وخت زه د دنيا په يو ښايسته او منظم ښار کې وم، ټيکسي په پاکو صفا سړکونو روان وو، د ښار يو يو منظر د ماښام په روماني خړه کې ډېر خوند راکاوه، زما د وطن ماښامی خو نن سبا هسې په بنده د خفګان او مايوسۍ څادر راخوروي. ما ته د سايل صېب ديوې سندرې مصرعه رايادېده:

((چا هم که ماښۍ د واشنګټن په خوند ستايلي دي..))

خو زما د سترګو وړاندې د نيويارك ماښۍ دنګې دنګې هسکې غړۍ ولاړې وې. دښار وجود اوس د خړ ماښامي نه د تور ماښام رنګ اخستی وو، خو ماته داسې ښکارېده لکه د ستورو ډك اسمان په ځمکه را کوز شوی وي، لکه د ژوند او هنر د ښايست او د ښکلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګران چې په خپلو هنرونو د دې ښایسته شهزاده په تاج او لباس د مینې او رومان زر لګوي، اوس ټیکسي هم په ډېره نادیده رنګ کې خپل دتګ چالل اختیارولو، خو یو دم مې خیال د خپل ژوند د ملګري په فکر الول شو، اوس پیني په خپله ځوکۍ داسې ناسته وه چې په ترخ ناستې یې زما سره خبرې هم کولې، زما مخ یې هم لیدلو، هغه زما په احساس پوهېده، ته پرېشانه یې...؟ هغې په تشویش زما نه پوښتنه وکړه، هو! بس زما خاوند.....! او زما د دې خبرې سره هغې خپل موبایل ماته راوړاندې کړو، فون وکړه، زه ډېره زیاته خوشحاله شوم، ژر مې د وارث موبایل نمبر هغې ته ورکړ، هغې ډېر په استقامت د موبایل شمېره برابره کړه، او چې د ټیلي فون رنګ ځنګه په ورتلوشو، نو موبایل یې ماته راکړ، خبره وکړه.. هیلو! زما د هیلو په وېنا د نایاب خوبجن غږ مې تر غوږو شو... هن! دې خو ما لکه چې د غرق خوب نه راویښ کړو، ولې ویده وې؟ ماته ژر د ساعتونو فرق د ورځې شپې په حساب مخې ته شو، ورسېدې په خېر...؟ هغه زما نه تپوس وکړ، او بیخي په خېر... بس شکر دې د ځان ډېر خیال ساته او د خپل صحت نه چې بې غوره نه شې... زه به سبا ټولو ته (زما ورور او خویندو ته) فون وکړم. ښه ده... د نایاب په دې تسلۍ مې فون بند کړ، او د مننې سره مې پیني ته موبایل حواله کړ، زما په ځېره راغلي اطمینان هغه هم مطمئنه کړه، اوس ټیکسي د یو شاندار هوټل (Radisson) مخې ته ولاړ وو، د نیویارك د ټولو نه ګران بیعه هوټل. چرته چې زموږ د اوسېدو انتظام

(c) ketabton.com: The Digital Library

موجود وو، پـه لاره مـې د پیـنـي نـه د فهمیـده ریـاض تپـوس وکـړو، هغې وویل هو هغه رارسېدلې ده، خو تاتـه د دربـو بجـو نـه د هـوايي ډګر په دروازه ولاړه وم.. ما ښـنـه وغوښتـه او ورتـه مې وویل چې زمـا بېـګ ګـډوډ شـوی وو، ځکـه ناوختـه شـو..! د هوټـل پـه اسـتقبالیـه ښایسته ښایسته پېغلې په کار بوختې وې، د ډېرو مېلمنو د ځـایـولو او د ډېرو د خارجولو کار یې د حساب کتاب په شکل کې کولـو، ما خپل پاسپورت د پیـنې په وېنا د دې استقبالیې په کاونټر جمع کړو، زما په نوم د کوټې اندراج د مخکې نه شوی و، د کوټې کیلي ماتـه حوالـه کـړل شوه، چې پـه دې دوران کـې یـو وچ کلك خـو دنـګ لـوړ ښایسته سور سپین ځوان لاس کې یې یو غټ فـایـل نیـولی راښـکاره شو، پیني ورسره زما پېژندګلوي وکړه، حسینه ګل، او دې سره هغـه ماتـه د یـوې ښـکلې مسـکا سـره رانـږدې شـو، د هغـه د جـوړ کـړي پروګـرام زه دوېمـه مېلمنـه وم چـې دا وخـت رارسـېدلې وم، او د خوشالۍ دا احساس لېږ لېږ د هغه د سترګو نه راتوېده، پیـنې زمـا سره هم د ده پېژندګلوي وکړه، زما سترګې د حېرانتیا نـه وازې پـاتې شوې، دا مارټین رېکر دی، مارټین رېکر ؟ بې اختیاره زما د خـولې نه دا نوم وختو، هم د ده لومړي ایمېـل زمـا پـه نـوم راغلـی و، خـو مـا په خپل فکر دا یوه ښایسته ښځه ګڼلې وه او په خپل تخیـل مـې د ده د مخ کره وړه هم انځور کړي وو، زه یـوه شـېبه غلـې ولاړه وم، پـه دې نوي ډرامایي اتفاق راته خندا راغلې وه، چې هغه یو ځل بیـا د لاسـو غېږه زمـا د هرکلـي لپـاره خوره کړه، ماتـه خپـل اسلامي او پښـتني

(c) ketabton.com: The Digital Library

روایات رامخې ته شول، زموږ په دود دستور کې داسې چېرته دي؟ په نه زړه مې لاس هغه ته وړاندې کړو، هیلو! هغه ډېر په ورین تندي او اخلاص زما هرکلی وکړ، زما په توره بورقه کې ول ول نغښتی وجود د ټولو لپاره یو سوال هم و! دلته ما په ډېره رازدارۍ پیني ته دا خبره کړې وه، چې زه امید واره یم، پیني اوس مارټین رېکر ته هم دا خبره وکړه، کوم چې د دې پروګرام جوړونکی وو او داسیا سوسایټي نیویارك مشر او منتظم و، مارټین رېکر ماته په حېرانتیا د پښو نه تر سره او د سر نه تر پښو وکتل، ((ستا لوی همت دی)). دا خبره هغه په داسې انداز کې وکړه چې زما طاقت پرې نور ډېر شو لکه چې د خپلې ژبې او ادب سره د خپلې مینې او محبت لرلو پیغام ما په ډېر هنر ټولې دنیا ته په داسې حال کې صرف په خپل راتګ هم وړاندې کړ، په داسې حال کې خوښځې د کټ نه نه پاڅي خو زما واحد مقصد دا و چې په دې حالاتو کې دې د مغرب او امریکې هر وګړی دې په دې پوه شي چې پښتانه امن خوښي قوم دی، ترقي پسند قوم دی، پښتنې تور سرې د خپلو پښتني روایاتو په سمون خپل د امن او محبت پیغام د دنیا ګوټ ګوټ ته په خپله ژبه خپل هنر رسولی شي او ددې مثال د هغوي په مخکې وو، زه دلته موجوده وم، ټول زما په همت او حوصله ډېر خوشحاله وو، بیا بیا به یې د احترام نه خپل سرونه ماته ښکته کول او ما په خپل دې کردار د خپل خدای... د خپلې مور پښتو ډېر شکر ادا کولو چې هاغه قام چې دنیا ورته خپل سر ټیټ ساتي. نن ماته سر ښکته کوي، اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوره داسې ولاړه د هغوي لپاره هم د فکر خبره ده. زما د ستړیا له وجې یې ماته دا رعایت هم راکړ، چې نن د شپې یوه ناسته لرو، خو دومره ډېره د کار نه ده، هسې یو پېژندګلو او لیدنه کتنه او ګډه ډوډۍ خوړل دي، تاته به د دې نه رخصتي درکړو. ما له خدای څه غوښتل...؟ دې سره مارټین رېکر ماته هاغه فایل حواله کړ چې په کې د مختلفو کتابګوټو سره سره د نیویارك او د هوسټن د پروګرامونو ایجنډا پرته وه او د سبا لپاره د لیدو په وعده یې زما نه رخصت واخست، اوس پیني زما سره یوازې سرګردانه ګرځېده. زه یې د هوټل لوی دوکان ته بوتلم، د استقبالیې شاته اړخ ته په دې هوټل کې یو لوي بازار په نظر راتلو چې د تلونکو راتلونکو د پاملرنې مرکز وو، په دې دوکان کې هر څه موجود وو، تازه بې موسمه مېوې، د بېکرۍ هر قسم څیزونه، چاکلېټ او داسې نور الا بلا څیزونه، خو زه د څه خوړلو په طبع کې نه وم، بس د ستړیا واحد علاج مې د تورې بې شودو کافي یو غټ مګ ګڼلو او وروسته بیا په کټ د ارام راحت خوب. پیني زما د منع کولو باوجود یو د کېك ټوټه هم راواخسته او ورسره یې د تورې کافي غټ مګ. دغه کاغذي بند سر مګونه دلته ډېر استعمالېږي... اوس د لفټ په واسطه موږ د هوټل پنځم پوړ ته روان وو، دا لفټ د نوي طرز جوړ یو ډېر پلن او ښایسته و، چې ساه په کې نه تنګېده او د چالان نه وروسته به په کې د غلې غلې موسیقۍ زمزمه په مزه مزه خورېده. لږه شېبه پس زه پیني یوې ښایسته کوټې ته بوتلم. کوټه په نوم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ده، خو لوی والی يې دومره وو، لکه د يو وړوکي کور... په څو برخو وېشلې دا لويه دنيا زما د ضرورت نه ډېره زياته وه، په کې هر يو سهولت په نظر راته، د اخلي پخلي لپاره په کې خودکاره څيزونه پراته وو، چې چايې، کافي خو په کې هم وخت په وخت تيارولې شوه، خو په ما چې کوم څيز ښه لګېده، هغه لوی.... سپنجي (فومي) کټ و، چې ماته يې خوره غېږه نعرې وهلې... په تک سپين کاټني څادر پوخ کړي کټ خو زه د اوس نه خوبجنه کړم. زما د اوږد سفر او ستړيا تقاضا دا وه چې زه يو وار په تازه اوبو غسل وکړم. غسل خانه هم ډېره د مزې وه، د جديد دور د سهولتونو نه ډکه. په لويه ارته غسل خانه کې د لامبلو يو لوی ټب ته مې ځان لکه د ماهي ورخوشې کړ، د يخو او تودو اوبو د استعمال نه مې ښه خوند واخست، وجود مې ډېر راحت محسوس کړو، نرمې پستې جامې مې غاړې ته کړې د نيويارك د ماښامي موسم که څه هم بهر يخ وو، خو دلته د دې هوټل دننه موسم لږه تودوخي لرله چې د ای سي (A.C) پلانټ په کې کارکولو چې له عمله يې د بهر موسم د دننه موسم سره سمون لاره. د ګرمې کافي نه چې مې سر خلاص کړ، نو د مګ نه تودې لوخړې ختې. اوس مې په ډېر خوند خوند د دې کافي نه مزه اخسته، د کوټې په رنګينه قالين مې پښې د دمه کېدو په نيت اوږدې وغځولې، اوس مې وجود، ذهن، زړه او فکر دې ته برابر شوي و، چې د سفر ستړيا او غم ټول لکه د بالښت د سر لاندې کړم. او بې غمه ويده شم. د کوټې لويې وړې رڼاګانې مې ټولې مړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې، يوازې د کټ سره خواته په مېز پروت رنګينه ولاړ ورکوټي ګروپ مې رڼا کړ او بيا د خوب لپاره مې په ځان نرمه کمبل راخوره کړه. شپه په ډېر ارام تېره ده. خوب مې که پوره شوي نه وو، خو بيا هم بدن مې ډېر په راحت وو، سترګې چې مې وغړېدې نو يوې نوې ناکرارۍ راوينښه کړم. د مارټين ريکر هاغه فايل مې پرانيسته چې په کې د نيويارك او هوسټن د پروګرامونو ايجنډا پرته وه، د دې مطابق سهار (۸) بجې د ناشتې لپاره د دې هوټل ښکته لابي ته رسېدل وو، دا خلك خو د وخت ډېر پابند دي يو موږ يو چې هيڅ نه لرو، خو وخت ډېر لرو، بل خوا د دې چې هر څه لري خو وخت نه لري، سوچ مې دا وکړ چې د خپل وطن په نظام کې ماته خپلې لرلې رويې دلته بدلول په کار دي. ما هم د دې له خاطره خپل موبايل کې د پاڅېدو وخت برابر کړ او د لږ وخت لپاره بيا په کټ کې پرېوتم. په ټاکلي وخت راباندې خپل موبايل غږ وکړ او له کټه مې راودانګل. د بيګ نه مې د اغوستو لپاره جامې راوکښلې، غسل مې وکړ، ټوله تياري مې سرته ورسوله او د خدای د نوم د اخستلو سره مې برقع په سر کړه او ښکته د هوټل لابي ته مې ځان ورورساوه، دلته مارټين ريکر فهميده رياض او وقاص خواجه د مخکې نه د ناشتې په مېز ناست وو، زه لږه شرمنده شوم، خو فهميده رياض زما شرمندګي په خپله دې خبره لرې کړه، چې زه سحر وختي يوه پيالـه کافي څښم نو د دې لپاره د ټولو نه مخکې زه راغلې يم. وقاص خواجه د لاهور اوسېدونکی دی، خو د اټلانټا په پوهنتون کې د اردو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو استاد دی، د خپلې کورنۍ سره د ډېر وخت نه دلته اوسېدلی دی، د خوي نه ډېر پوست او شیرین سړی دی، د اردو ژبې ښه شاعر هم دی، د ټولو تر مینځه د غېر رسمي خبرو اترو سلسله شروع شوه، د پاکستان په امنیتي حالاتو تبصرې، د دهشت ګردۍ په وجوهاتو او تاوانونو خبرې د دې وخت اهمه موضوع وه، ما ژر ایجنډا بیا ولوسته چېرته دا خبرې د ایجنډا برخه خو نه دي خو داسې نه وه، بس د وخت او حالاتو ډېر ترخه موړ تېرول، نو هغوي پرې خپلې خپلې تبصرې خو به کولې. په ناشته کې مو د خپلې خپلې خوښې ځیزونه واخستل او په لومړي ځل دلته دا خبره ماته مغزو ته شوه چې خدای خبر څه حلال مردار به راباندې خوري، ځکه نو جوش شوې هګۍ او سپوره وچه ډبل ډوډۍ خوړل مې مناسب وګڼل. ټولو خپله خپله ناشته په مزه وکړه، خو فهمیده ریاض او وقاص خواجه داسې په خبرو کې بوخت وو چې.. دا ترینه هېر وو چې دا پاکستان نه دی، پیني بیا په لاس ترلي خپل ساعت ته کتل. پلیز! د پیني په دې خواست فهمیدې ته رایاد شول چې دلته د وخت ډېره پابندي ضروري ده. اوس موږ د پیني په قیادت کې د هوټل مخې ته ولاړ وو، بهر موسم ډېر ښکلی وو، دغه زر زري پلوشې د نیویارك په دنګو دنګو ماڼو ډېرې ښکلې ښکارېدې. له دې سره د یخې هوا احساس دومره د مزې وو چې انساني احساسات یې راپارول، ما په لومړي ځل اسمان ته وکتل خو دې هسکو هسکو ماڼو د اسمان لویه دنیا ډېره تنګه کړې وه، دې منظر د لږ وخت لپاره خوند راکړ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې د خپل وطن پراخه اسمان رایاد شو... نن زما د خیال په دنیا د خپل وطن اسمان ویره غبېږ ولاړ وو، دې قام خپل ځایونه څومره ښکلي په امن ساتلي دي، د وینو لښتي خو زما په ځمکه بهوي، دې احساس مې دننه د نفرت اور ته لکه چې خپله لمن ووهله، نو بیا به راته خپل سوالي کچکول هم په مخ ایرې باد کړي. اوس موږ یو بل ځای ښایسته کېفې ته روان وو چېرته چې د ماښام د پروګرام لپاره موږ ته زده کړې راکول کېدې. په دې ښایسته کېفې کې څلور څوکۍ زموږ لپاره پیني د مخکې نه ایښې وې. موږ د پروګرام د ایجنډا نقلونه راوکښل، پیني په خبرو اترو کې د پروګرام ټوله ایجنډا موږ ته واضحه کړه، وقاص خواجه زموږ د نظمونو د انګرېزي ترجمان په توګه راغوښتلی شوی و. د پروګرام تشهیر په ډېرو لویو لویو اخبارونو او انټرنېټ شوی وو، زموږ پېژندګلوي په ډېرو ژوندو ټکو کې کړې وه، د دنیا د لویو ژبو د لیکوالانو په کتار کې زموږ عکسونه هم له هغوي سره لګول شوي وو، دلته موږ د تودې کافۍ نه هم خوندونه اخستل او داسې بیا د دې ځایه د ټیکسۍ په ذریعه موږ خپل د استوګنې ځای ته روان شو. پیني به خپل ساعت ته بیا بیا کتل او د څه وخت لپاره یې زموږ څخه رخصت واخست، په دې وینا چې د غرمې ډوډۍ به په ګډه د ایشیا سوسایټي په دفتر کې خورو، د هغې سره مو خدای په اماني وکړه او موږ د لږ وخت د ارام لپاره خپلو خپلو کوټو ته ستانه شو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیدې کوټه په څلورم پوړ کې وه نو زه یې په مخه خپلې کوټې ته بوتلم.

فهمیدې اپا چې ماته په غور وکتل نو په ډېره همدردۍ به یې راته ویل، لېونۍ! د ځان ډېر خیال ساته، راځه همدلته په کټ څمله، د هغې په کوټه کې دوه کټونه وو، ما هم خپله غټه برقع د ځانه اخوا کړه، لږه په سکون شوم او اېغه نېغه په کټ کې وغځېدم. فهمیده ډېره مینه ناکه وه، خو ډېره لېونۍ او اوتره اوتره غوندې وه، کاواکه به ګرځېده، او اړتاوکه به اخوا دېخوا کېږي... کله کله خو خپل هوش هم د لاسه ورکوي... په خبرو خبرو کې یې ناڅاپي ځان د جامو یو لوی پنډ ته چې د ځان سره یې راوړې وې او په فرش پروت وو، څه جامې جوړې خو په ځمکه خورې ورې پرتې وې. ورساوه... ځان یې لوخ بربنډ کړ. زما نه خو وار پار خطا شو... دا ولې....؟ د ځانه مې سوال وکړ، بیا یې سګرېټ ته لاس کړ، د سګرېټ سر ته یې اور ورته کړ.. خبره یې جاري هم ساتله او هم هاغه رنګ لوڅه بربنډه ښه په ارام په صوفه کېناسته اوس هغې ته رایاد شول چې په هوټل کې دننه سیګرټ څښل منع دي او دا یو قانوني جرم دی... سیګرټ یې بېرته به ډبي کې کېښود.. خو زما دننه د پرېشانۍ او وېرې یو داسې کیفیت راخور و چې زما د لاسو پښو نه یې دم ویسته، ما به کله خپله څنګل په سترګو کېښوده، کله به مې مخ واړولو او کله به مې د حیا نه سترګې پټې کړې. زه ولې دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلم.. په خپل ځان راته قهر راتلو، دا څنګه ښځه ده؟ نه د چا نه پرده کوي او نه حیا په هغې په یو مخ د یوې زړه چاودي کیسې سر راټینګ کړي و او په ما د وېرې نه د شرم نه د یخو یخو خولو لختي رامات وو، اخر ډېره لحظه پس یې نرۍ پستې سپکې جامې په تن کړې او زما په وجود کې ایله دم راغلو. خپلې ټولې دوایانې یې ځانله مخې ته کړې او د یوې یوې نه یې په خپل نوبت ګولۍ د تالو نه ښکته کولې... هو کنه عاجزه د شکر ناروغه ده، ډېر ذهني مرضونه هم لري... خو څومره درد او مینه چې د انسان لپاره په خپل زړه کې دا لري خو دغه د دردمندۍ خو د هغې فکر او احساسات په دنیا ځلولي دي. د هغې نظر د انساني ژوند او طبقو په لوړو ژورو ښخ وي، دې سره سره یو وېښ سیاسي فکر او شعور هم لري... د وطن په ډېرو معاملو او د نظام په ډېرو مسلو کې یې خپل ځان د یو سیاسي سوچ او فکر سره دننه کړی دی. د وطن په وینو وینو حالاتو ډېره دلګیره وه. د سیګرټ په لوګو کې به یې د خپل اولس او خپلې ټولنې د سر نه ختونکو لوګو او لمبو ته هم تر لرې لرې کتل. کله کله به لکه د لېونو په خندا شوه. په هر حالت کې د انساني ازادۍ قایله ده. نو ځکه په فکري او جذباتي قدغنونو یوه وړه لمحه هم د هغې په احساس یو درونډ پېټی جوړوي. د زړه یې خپله یوه دنیا ده، د هغې د ملنګۍ او درویشۍ دنیا چې خپل ځان په کې د خپل هنر ملکه ګڼي. ما سره یې ډېرې خبرې وکړې زما د سیمې په سیاسي او سماجي ستونزو ډېره پوهه وه، هغې سره د خبرو اترو دا اوږده لړۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې د ور د ډبېدو په اواز وشلېده. فهمیدې اپا ژر دروازه خلاصه کړه، نو مخامخ پیني ولاړه وه، هغې چې زه هم دلته موجوده ولیدم، نو ویې خندل، لکه چې له کړاوه بېغمه شوه، ماپسې به یو پوړ پورته راتله او بیا ژر فهمیدې اپا خپل ګرم جمپر واغوندو او دواړه د پیني سره روانې شو، د هوټل نه بهر یوې ټېکسي ته یې اشاره وکړه او لږ ساعت پس ګاډی د ایشیا سوسایټي نیویارک دفتر مخې ته ولاړ و.

د عمارت په لویه دروازه ولاړ یو چست چابک سیکورټي ګارډ پیني ته د لاس په اشاره دننه د تلو اجازه ورکړه، مخامخ یو لوی کتابتون و، چې ګڼ کسان په کې په کار بوخت وو، دلته د یوې سکنې لوړې دنګې ډېرې خوږې پېغلې زموږ تود هرکلی وکړ. د رنګ څخه دا یوه شرقي پېغله ښکارېده، چې زما په اندازه د هندوستان ښکارېده. خو هغې چې کله خپل لاس د یوې نرمې مسکا سره ماته د روغبړ لپاره راکړ، نو په اردو ژبه یې ځان د عایشې په نوم زما سره معرفي کړ، چې تعلق یې د کراچۍ سره و، زه د عایشې په لیدو ډېره خوشحاله شوم، هغه د تېرې څه مودې نه په نیویارک کې مېشته ده او په ایشیا سوسایټي کې خپله وظیفه ترسره کوي. په دې کتابتون کې د دنیا د هرې ژبې په هره موضوع لیکل شوي کتابونه موجود دي، وروسته ما هم دې کتابتون ته د خپل نوي کتاب ((ملکه)) ناول سره سره د امین الله داودزي کتابونه او د زلمي شاعر ساحل یوسفزي شعري مجموعه (سپوږمۍ په سمندر کې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ کړل. دې سره سره عايشې موږ د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځولو او د دې ادارې د کار په اړه يې بشپړ معلومات موږ ته هم راکول، چې ايشيا سوسايټي د اسيايي هېوادونو په ادب او کلتور هم کار کوي هر کال دې هېوادونو نه د ادب او کلتور سره علاقه لرونکي اديبان، شاعران او فنکاران راغواړي او د هغوي د فن او هنر ډاډګېرنه کوي دا اداره يوه شخصي اداره ده چې د رياست سرپرستي هم ورته حاصله ده. خو ددې د امدن لويه ذريعه د دې د غړو مرسته چنده ده. چې د دې ټول غړي مياشت په مياشت يو ټاکلی فيس د دې ادارې په پانګه کې جمع کوي. خو د ملك ډېرې کمپنۍ تجارتي ادارې هم د دې ادارې سره مرسته کوي. اوس عايشې د دې عمارت په دوېم پوړ کې موږ خپل دفتر ته بوتلو، د هغې دفتر هم ډېر ښکلي پراخه وو چې د نوي دور او زمانې په ټولو جديدو دفتري سهولتونو ډېر منظم پروت وو. عايشه يوه ځيرکه او باتجربه جينۍ وه خپله د يوې ښايسته ورې ماشومې مور وه، هغې په خپل لومړي نظر زما وجودي حالت پيمانه کړی وو، تاسو خو به ډېر په تکليف شئ، د ماشوم پېدايش کله متوقع دی....؟ او څوېم ماشوم مو دی؟ ما د عايشې په دې مشکلو پوښتنو ډېر وخندل او چې د خپل ماشوم د پېداکېدو نږدې نېټه مې ورته وښودله، نو يقين يې نه راتلو... کمال دی... هغې په حېرانتيا ماته کتل.. بيا دلته پاتې کېږئ ولې نه... دا به ستا د ماشوم په ګټه وي، چې دلته پېدا شي... د عايشې په خبره کې هم وزن وو، خو دا خبره موږ هاغه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېښودله چې کله مور ټولو په دې ښه غور وکړ او بیا مو فېصله دا وکړه چې خپل پروګرام ته تلل پکار دي او بیا ژر واپس راتلل. ځکه چې دلته څه هم که په انساني بنیادونو... د انساني حقونو پر اساس داسې مسلې ښې حل کېداي شي، خو د ښځې په داسې حالت کې په یوازې سر څه ناڅه ستونزې هم رامخ ته کولې شي. ولې چې د مرګ او ژوند خبره ده. نو دا بحث او په داسې تجویزاتو غور موږ پخوا پرېښی وو. ماته ژر تر ژره خپل کور او خپل وطن ته واپس تلل وو. عایشې سره زما خبرې رواني وې... د هغې لومړۍ لور (ماه نور) د شپږو میاشتو وه، نو ځکه د هغې په څېره هم د نوې مورولۍ رڼاګانې او خوشحالۍ ګډېدې. زما دلته لس ساعته کار وي، په دې دوران کې ماته خپله لور ډېره یاد ېږي! په دې المیه ماته د هغې په سترګو کې د یوې مور مینه نوره هم راوځلېده. د هغې دې جذباتي لېونتوب زما لاس هم ورو شانتې د برقعې په کړلېچونو او ګوتې پېرونو کې پټ زما خېټې ته ور وغځاوه، زما بچی هم واړه واړه ټوپونه وهل... لکه چې هغه زما مخې ته د عایشې مخې ته ژر راتلل غواړي... لکه چې هغه موږ دواړو ته دا یقین راکول غواړي چې زه هم خپلې مور ته ډېر ګران یم! زه د خپل بچي په احساس پوهېدم. په خیال خیال کې مې هغه په غېږ کې نیولی وو، خپلې تودې شونډې مې د هغه په پستو رخسارونو لګولې او داسې ما هم د خپلې مینې ټوله ګرمي د هغه زړه، د هغه روح او احساس ته رسوله. هغه ورو غونډې سترګې پټې کړې. دا واخلئ! عایشې د تازه مېوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوسو ګیلاس ماته راوړاندې کړ او زما د خیال لړۍ دانه وانه شوه. ما د جوسو خالي کړی کاغذي ګیلاس نږدې په یوه شکرۍ کې وغورځاوه، چې دې دوران کې یوه ګړندۍ امریکنۍ د خپلو سرو بېرو وینښتو او شنو شنو سترګو سره په برقه په خندا راښکاره شوه. هیلو حسینه ګل....!

هغې زما لاس ټینګ ونیو او ما په یو مخ حېران حېران د هغې مخ ته کتل. دا درچل کوپر ده زموږ د ادارې د نیویارك د څانګې مشره....! رچل کوپر زما حېرانتیا د کتو وه، زما سره د خط کتابت او رابطې ذمه وارې د مارټین ربکراو رچل کوپر وه، ما په خپله اندازه مارټین ربکر زنانه او رچل کوپر نارینه ګڼلي وو، خو دلته په راتلو زما دواړه اندازې سرچپه ثابتې شوې، لومړۍ د حېرانتیا دیکه مې د مارټین ربکر په لیدو خوړلې وه او دویمه د رچل کوپر په لیدو، چې نن زما مخې ته د یوې زنانه په شکل کې موجوده وه، په ځان پورې یوځل بیا خندا راغله، خو د پټې خندا بندونه مې هاغه وخت وشلېدل کله چې رچل کوپر یوه لحظه پس په ښایسته پاکستاني جامه کې په تور پرتوګ او سور کمیس په غاړه او لوپټه په سر زموږ مخې ته وه، څنګه ښکارم؟ هغې د ټولو نه داد اخستل غوښتل او واقعي چې په داسې جامه کې هغه یوه شرقي پېغله ښکارېده. موږ ټولو د هغې صفت وکړ دا راته عایشې د کراچۍ نه راوړې ده، د نننۍ دستورې (فنکشن) لپاره مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خصوصي توګه واغوستلې، اوس خو زما نظر بیا د هغې د ګرځېدو په چال او د هغې په سر د لویې لوپټې په ځنګېدونکي پلو پسې اوړېدو، نن فهمیده اپا لږه غلې وه، د سیګرټو څښلو ته یې زور ورکړی وو، داسې ښکارېده لکه چې د هغې په اعصابو څه نوی بوج راغلی وي، د سترګو نه یې تورې حلقې تاو شوې وې. د هغې د خلې چوپتیا لکه چې د هغې د زړه دننه د یو پټ طوفان شغله خوړله. د غرمې د ډوډۍ انتظام ر چل کوپر هم دلته کړی وو، په ډوډۍ کې نور کسان هم شامل وو، هر څه چې وو هر څنګه چې وو، خبټه هم مړول وو، په پروګرام کې لږ وخت وو، دې دوران کې د مېډیا کسانو ته دا موقع په لاس راغله چې د مېلمنو سره خبرې وکړي. په ډېر ښه ماحول کې د مېډیا سره مو خبرې وکړې. د خپل راتګ مقصد مو بیان کړ، په خپل کړي کار مو خبرې وکړې. خو زیاتې پوښتنې زما نه زما د علاقې په سماجي حالاتو د زنانه وو په تعلیم، صحت او نورو سماجي مسلو وشوې. د سیمې د امن امان په هکله ډېرې خبرې وشوې، خو زما په سیمه د اور د لمبو په څنګ کې چې پښتنې پېغلې او نجونه د خپل سماجي ژوند د ښه کولو لپاره کوم کردار ادا کوي نو په دغه ټولو حوالو مې د هغوي مخې ته د پښتنو د امن پسندۍ او ترقۍ پسندۍ یو روڼ عکس وړاندې کړ. د مېډیا سره د خبرو اترو نه پس هاغه لوی هال ته بوتلل شو، چېرته چې دا لوی پروګرام راجوړ شوی وو، په ګڼ شمېر کې خلك راغلي وو، چې زیات په کې د هند او پاکستان وو، او چې د پروګرام د پېلولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

رچل کوپر راوغوښتل شوه، نو د ناستو خلکو د لاسونو پړقا د ناستو خلکو د غوږونو پردې شلولې دا ټولې چکچکې د رچل کوپر په تن د مشرقي لباس لپاره وې. هغې د ټولو مننه وکړه، په درنو ټکو یې موږ ته هرکلی وکړ، د خپلې ادارې په اغراضو او مقاصدو یې رڼا واچوله، د اېشیا د هېوادونو په سماجي، اقتصادي او سیاسي حالاتو او د دې سیمې اولسونو ته د راپېښو مسلو په هکله کوټلې بحث وکړ او ادب او هنر یې د دې ټولو حالاتو د سمې لپاره د امن او مینې یوه لاره وګڼله. ناستو خلکو د رچل کوپر د خبرو ستاینه وکړه او د اېشیا سوسایټي امریکې هلې ځلې یې یو مثبت ګام او د وخت ضرورت وګڼه. موږ درې واړه مېلمانه یې په ډېر عزت سټېج ته راوبللو زموږ د کار او زیار یې مېلمنو او ناستو راغلیو خلکو ته پرچار وکړ، په دې دوران کې رچل کوپر دا خواهش ولرلو او اعلان یې وکړ که چېرې مېلمنو د ځان سره خپل کتابونه راوړي وي نو مخامخ دې یې کېږدي چې راغلي کسان یې په بیعه واخلي، فهمیدې اپا ژر د خپلو کتابونو یو لوی کاغذي بند کاټن راوسپړه او د خپلو چاپو کتابونو ډېری یې ودرولو... اوس د پروګرام اصلي برخه پیل شوې وه.کتاب چې د امریکې د سفارتخانې په مرسته په پاکستان کې د ماډرن پویټري اف پاکستان په نوم چاپ شوی وو، نن یې اېشیا سوسایټي له خوا د مخ کتنې دستوره کېدله. دغه کتاب هم حاضرینو لپاره مخامخ اېښودلی شوی وو، خو اول د هاغه نظمونو ذکر او پرانسته شروع شوه چې په دې کتاب کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزي ژباړې موجودې وې... مونږ ته د خپلو خپلو نظمونو د اورولو بلنه راکړل شوه، لومړی زه د دې مقصد لپاره راوغوښتل شوم، زما پنځه واړه نظمونه ناستو کسانو ډېر وستايل، په دې ټولو مېلمنو کې يو هم پښتون نه و، خو د شعر يو داسې زور او جادو ضرور وي چې دا خپل پيغام هر چاته رسولی شي، ځکه چې شعر او هنر يوه افاقي ژبه ګڼلي شي. ماته داسې ښکارېده لکه چې زه د پښتو او پښتنو په محفل کې وينا کوم... د هر مخ تاثرات زما د ژبې... زما د الفاظو، زما د لهجې او زما د احساساتو د پوهې وو، او بيا چې کله وقاص خواجه اول زما د نظمونو انګرېزي ترجمه وړاندې کړه، نو اوس زما د شعر معنا هر چاته رسېدلې وه، زما د فکر او د ناستو خلکو تر مينځ د ابلاغ ټولې فاصلې وقاص خواجه اخوا کړې وې. اوس ما ليدل چې ډېر خلك د خپلو ځوکيو نه راولاړ شول او په زوره زوره يې ډېر وخت لاسونه پړقول او دا لمحه زما د ژوند يوه داسې شيبه وه چې د لوي الله(ج) شکر مې ادا کړ، په خپلې پښتو خپل هنر نوره هم ونازېدم. زما پيغام د دنيا د يو لوی وطن وګړو ته وړاندې وو. فهمېدې اپا هم د حاضرينو نه شاباسې واخسته، ناستو کسانو زمونږ د دواړو نه پوښتنې هم وکړې چې زمونږ د وطن او په خصوصي توګه د پښتنو په سيمه چې حالاتو کوم اور اخستې دی، په هغې کې پښتنه ښځه د خپل ادب، ژبې او ثقافت د ودې لپاره خپل تګ جاري ساتي او په خپل اعتماد ددې حالاتو په ضد يو مزاحمتې او دفاعي کردار هم لوبوي، خصوصاً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستو حاضرینو زما د وطن سیمو په حالاتو ځانونه خبر کړل او په داسې حالاتو کې یې زما کردار او ادبي زیار ته لوی درناوی راوښلو، د اپا کتابونه په ډېرو ډالرو خرڅېدل او زه خپل نوي چاپ ناول ((ملکه)) ته د فکر په تال ځنګېدم.

دا کتاب د پښتو وو، او د اپا خو د ډېرو کتابونو انګرېزي ژباړې هم شوې وې چې دا وخت د کتابونو په صورت کې د راغلیو مېلمنو د پام د لاندې وو، ډېر خلك به ماته رانږدې شول... ستاسو کتابونه نه شته؟ او ما به په ډېر ویاړ خپل کتاب ((ملکه)) راواخسته او مخامخ مې کېښود، خو د بده مرغه د پښتو یو ویونکی یو لوستونکی هم دا وخت په دې محفل کې نه وو، چې د یوې پښتنې دا زیار یې هم نانزولی واي. زه په دې احساس ډېره عمژنه وم، ټوله خوشحالي مې د صابون د ځګ په شان ناسته وه، د وطن په هاغه ادارو ډېر افسوس راغلو چې د ژبو او ادبیاتو د ودې لپاره په نوم خو جوړې دي، خو فعالیت نه لري. زما د ژبې او ادب لپاره ریاست تراوسه هاغه کردار ولې ترسره نه کړو، کوم چې د هغې حق دی، د ادب، ژبې او زما ثقافت لپاره زما د قام واکمنو عملاً څه وکړل؟ د یو پښتون ادیب شاعر لپاره داسې اداره ولې نه شته چې د هغه اثار په نورو ژبو وژباړي... فهمیده ریاض هم د دې وطن د یوې صوبې لیکواله ده، د هغې ډېر اثار مخې ته راغلي دي خو یوه بدنصیبه ژبه زما ده، موږ پښتانه ادیبان او شاعران چې په کورنۍ کچه مو لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك نـه پېژني، خو ژر مې خپل دغه راپارېدلي احساسات په دې تسله وتمبول چې زه پښتنه لیکواله یم، خو بیا هم د دې حالاتو او محرومو باوجود نن زه او فهمیده ریاض دواړه په یوځای یو محفل کې ناستې یو. په یو حېثیت رابلل شوي یو. زما لپاره خو دا اعزاز هم ډېر دی. خېر دی زما (ملکه) دې هم داسې پروت وي، زما فکر خو دلته راورسېده، په دې خبرو مې ځان ډېر په تسله وګڼلو، زه چې د دې سوچونو د حصار نه راووتم، نو یو اواز، زما ټوله توجه ځانته راوګرځوله، تاسو په دې کتاب ماته خپل یو لاسلیك (اټوګراف) وکړئ، یو ښایسته زلمي لکه چې زما دا ټول پټ ماتم یې اورېدلی وي، او لکه چې زما د دې وخت لړونکي یو یو اضطراب پرېشانه کړی وي، زه ډېره حېرانه شوم، ماته یقین نه راتلو چې زما ((ملکه)) هم یو ښایسته زلمي د ځان لپاره انتخاب کړې ده. څه.....؟ ما تپوس وکړو، هو! تاسو په دې خپل لاسلیك وکړئ، هغه د کتاب سرپاڼه ماته په خپله ګوته په نښه کړه او ما د پرس نه خپل قلم راواخستو، اوس زما په سترګو کې غټې غټې اوښکې راغلې وې، په رپېدونکو لاسو مې خپل لاسلیك په خپل کتاب وکړ او چې څنګه مې کتاب هغه ته ورکاوه، په موتیو کې یې پټ راته د لسو ډالرو نوټ کېښود. دلته زما جذبات بیا بل رنګه شول. ایا ما وغوښتل چې زما کتاب دې خرڅ شي؟ که ما وغوښتل چې دا دې چاته ورسي؟ دا احساس هم ډېر قاتل وو... ما خو د خپلې پښتو قدر ژړلو، نو بیا دا خو د پښتو قدر اوشو... د یوې پښتنې لیکوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډګېرنه خو کېږي. د دې لوی او یادګاري پروګرام نه پس ماښام دلته په بل لوی حال کې د اردو مشاعره ټاکلې شوې وه، چې د هغې په پېل کې لږ وخت پاتې وو. دلته په ناسته ډېره ستړې شوې وم، نو د بل پروګرام د ناستې پورې دا پاتې وخت مو د تازه کېدو له خاطره په ګرځېدو تېرول غوښتل. اوس اپا هم ښه په سُر کې وه ښه ډېر کتابونه یې خرڅ شوي وو، زه یې د لاسه کلکه نیولې وم او په توکل یوې دفتري کوټې ته ننوتو چې دا وخت په کې څوک ناست یا په کار نه ښکارېدل. دلته په یو لوی اوږد مېز تازه مېوې په ښایسته ښایسته رکېبو کې پرتې وې، د بندسر لوښي کې ګډه وډه وچه مېوه هم ښه ډېره پرته وه او ورسره د شرابو بوتلې د شیشې د ګیلاسونو سره هم پرتې وې. اپا خو چې دغه هر څه ولیدل او لادا هم چې بل څوك شته هم نه، نو ورغوټه شوه پرې، زما خو وارخطا شو، هسې نه دلته کوم مېلمانه راروان وي؟ خو هغې دغه ویل خوره، دا هم زموږ لپاره دي...! زه په دې سوچ کې وم چې دا خو ډېره بده خبره ده... چې په دې کې یوه غټه څربه د میانه عمر ښځه راښکاره شوه چې د ډېر غټ والي د سوبه ورته ګرځېدل هم ګران شوي وو، فهمیدې اپا ته چې یې وکتل نو بې اختیاره ترغاړه وته، ماسره یې هم ډېر په محبت ستړې مشي وکړل، د دې مېرمنې نوم ثمینه قریشي و، پاکستان کې د کراچۍ اوسېدونکې وه، په انګرېزۍ کې یې په ((صوفي ازم)) یو غټ کتاب هم نوی نوی لیکلی و، کوم چې موږ وروستو د ډاکتر عذرا رضا هم کره بیا د نظره تېر کړو، ثمینه قریشي د ښځو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقوقو د یوې نماینده په توګه خپله پېژند ګلوي لري، د کورني تشدد ښکار ښځو په ژوند او مسلو يې ډېر دستاویزي فلمونه هم جوړ کړي دي. هغه زما په راتګ هم ډېره خوشحاله وه، وروستو موږ ته ښکاره شوه چې دا ټول بندوبست او مېلمستیا هم زموږ لپاره وه، خو موږ پرې لږ بې موقعې راغوټه شوي وو. ثمینه قریشي ماته ډېره توجه راکوله زما د کلي، سیمې او د وطن دحالاتو د ښځینه وو د حال يې رانه بیا بیا پوښتني کولې، د ښځو ډېرې ستونزې په دې خبرو اترو کې د بحث لاندې راغلې. په دې ډېره خوشحاله شوم چې د ثمینې بي بي د سوات د والي صېب د کورنۍ سره ډېر ښه تعلقات دي او چې کله هم پاکستان ته راځي، نو د والي صېب د اولادونو سره خامخا ویني ګوري، د عدنان اورنګزېب تپوس يې بیا بیا کاوه، چې زما د بچي په شان دی او ډېره مې نازوي، اوس د مشاعرې اغاز کېدونکی دی. رچل کوپر موږ پسې دې ځای ته په خندا راغله او د مشاعرې اطلاع يې راکړه. د مشاعرې د پاره هم هال د خلکو نه ډک وو، د پاکستان او هند وګړي د اسیا سوسایټي په ټولو هلو ځلو کې ډېر په مینه ګډون کوي. د رچل کوپر په تن هاغه لباس اوس لا نور ډېر ښکلی ښکارېدو، د مشاعرې د شاعرانو شمېره لږه وه، خو د اردو د مشاعرې لپاره د راغلیو کسانو ذوق د کتو وو، د مشاعرې مشره مېلمنه فهمیده ریاض وه، شهلا نقوي، افتخار نسیم، رئیس انعام او حمېرا رحمان په کې شامل وو، د مشاعرې لپاره هر شاعر د خپلې شاعرۍ نه ډېر ښکلی انتخاب حاضرینو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې کاوه او هغوي په چکچکو شاعرانو ته شاباسي ورکوله، دې مشاعرې ته د پاکستان نه د اردو نومیالی شاعر او دانشور افتخارعارف هم غوښتلی شوی وو، خو د ځینو مجبوریتونو له کبله د هغه تګ سمی ونه خوړه، د مېلمنو لپاره د تودې کافۍ بندوبست هم و.

زه یوځل بیا د ثمینې په څنګ کې ناسته وم، چې په دې کې یوه لوړه دنګه خوړه ښځه غلې شان زما بل لاس ته په خالي څوکۍ کېناسته او په پښتو ژبه کې یې راته په خبر راغلی ووایه، ډېر وخت پس یو غږ زما غوږو ته د پښتو راغلی و، ژر ورته راوګرځېدم، خو اوس هغه ماته د ترغاړې وتو لپاره راولاړه شوې وه، هغې زه دومره په مینه رانږدې کړم لکه چې یو بل مو د مودو څخه پېژندل، ((زه د ناګمان د شبقدر اوسېدونکې یم او زما نوم نسیمه خان دی)) هغې ژر خپل ځان په ما وپېژنده، ما ورته وویل ډېره خوشحاله شوم ستا په لیدو، ما هم ورته د خپلې خوشحالۍ اظهار وکړ او بیا تر ډېره وخته په روانه ساده پښتو کې د هغې خوږو خبرو زه په خپل جادو کې وساتلم. نسیمې زما نه زما د ادبي هلو ځلو او کتابونو پوښتنې وکړې، یو کتاب یې په لس ډالره زما نه په بیه واخست، هغې هم خپل یو تنظیم چلولو او په اسیا سوسایټي کې یې خپل غړیتوب هم لرلو، مشاعره خپل اخري پړاو ته رسېدلې وه د مېلمنو د هال نه د وتلو سلسله روانه وه، خو نسیمې زما څخه د جدا کېدو زړه نه کېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه ترې زما، هغې ته چې کله زما د ناروغۍ احساس وشو نو اوس یې په ډېره کلکه راته بیا بیا وویل، مه ځه مرې!! ماسره به یې... پاتې شه. دا به زما خوشحالي وي چې ستا د بچي زېږون زما کره وشي. خو ما ورته هاغه مجبوري مخې ته کړه چې داسې به مې کړي واي خو که خاوند راسره واي، په هر حال په هغې ناوخته کېده ځکه چې د هغې کور ته د دوو ساعتونو د لارې سفر و، ماته یې خپل د پتې کارډ راکړ او په ډېره مینه یې رانه رخصت واخست. مرې پاتې شه کنه..! هغې لکه د ورو ماشومانو ماته منت کاوه، او ما به ورته په زوره زوره وخندل، د خپلې بې پناه مینې پندونه یې راپه سر کړل او ددې خبرې کلك لوظ یې رانه واخست چې کله ستا د بچي زېږون وشي، نو ما به خامخا خبروې، ما ورسره وعده وکړه او داسې هغه ورو ورو د خلکو په ګڼه ګوڼه کې زما له نظره پناه شوه، د نسیمې سره زما خبرو دومره وخت واخست چې زما د خیاله دا بېخي وتلې وه چې مشاعره سرته رسېدلې ده او پیني عاجزه د ډېر وخت نه زما په انتظار وه چې زموږ ګرځول راګرځول ورته سپارلي شوي وو، اوس چې کله پیني بیا بیا خپل ساعت ته کتل نو ما ته اندازه وشوه چې زموږ د تللو وخت دی، اپا هم چرته د هال به بل سر کې چاسره په خبرو ولاړه وه، خو د پیني چستۍ او چابکۍ د کتو و، ژر به د هغې څنګ ته هم په منډه ورغله او بیا به ژر ماله د هغې لږ وخت مو ضایع کړو، خو دا غم به د هغې وو چې وخت یې څومره قیمتي وو- ؟ په هر حال اوس یوځل بیا د نیویارك په یو بل ښکلي ماښامي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼاګانو او تیارو په پټ پټهوني کې د ټیکسي په انتظار ولاړې وو، نن چې دې ښار د رڼا او رنګونو کوم لباس اغوستی و، نو هغه د یو خیالي جانان د ښایسته تصور په شان و، د ښار د ماښام رومانیت بیا په غورځنګونو و، موسم نن ډېر یخوالی لرلو، یو دم د یخې هوا روماني منګولو د احساساتو دنیا راویښوله، دې نرۍ هوا به زما د بورقې نقاب زما د مخ نه کله په یوه اړولو او کله په بله. ټوله ورځ ډېره بې ارامه او مصروفه تېره وه، خو زما په بدن د ستړیا هیڅ اثار نه وو، زه داسې ګرځېدلې وم لکه چې زما په وجود هیڅ اضافي پېټی نه وو او بیا یوې ټیکسي موږ لږ وخت پس د خپل هوټل مخې ته کښېنولو، خو زما بدن اوس لږې ستړیا په خپلو لاسو کې ونیو ځکه چې د خپل کټ او خپلې کوټې اسره مې لیده، د ټولو نه مې اجازه واخسته او په خپله کوټه کې مې د ټولې ورځې ستړیا د تودو اوبو په غسل دمه کړه، دوه رکعته نفل مې ژر ژر د فرض لمونځ سره اداکړل او بیا بې غمه په خپل کټ کې پرېوتم. د خوبونو ښاپېرۍ ژر خپلې غېږې ته کړم، د خوبونو دنیا به ډېره رنګینه رنګینه زما مخې ته وه، د ورځې ټولې سرګرمۍ به مې لکه د فلم په سکرین کتلې. کله به خپل وطن خپل کور ته واپس تلې وم، کله به مې ځان د اولاد د زېږون په مرحله کې د روغتون په کټ پروت لیده، د خپل بچي راتګ ته به ناکراره وم، د دې مرحلې هر درد به مې د زغم په تار کلك ګنډلی و، کله به مې خپله مرګي حال ترور د ځنکدن په حالت کې لیده، کله به روغه جوړه د خوبه راویښه کړم، اوس به په ویښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه هر څه زما سترګو ته کېدل، خوب به لرې وتښتېده، په دې کېفیت کې یوځل بیا ویده شوم، چې د کوټې د دروازې د ډبېدو په غږ په هیبت راپاڅېدم، زړه ته مې راغله... لکه چې زه ویده پاتې وم او څوك زما ویښولو ته راغلي دي، اف! سر مې په دواړه لاسه نیوو چې ور یوځل بیا وډبېدو، پښې ابله چې مې دروازې ته منډه کړې ورو شانته مې تمبه نیمکښو کړه او چې په غور مې وکتل نو اپا ولاړه وه، ما سترګې مښلې.. هن واخله تا د شپې ډوډۍ نه وه خوړلې تا له مو د بازار نه برګر راوړ، دې وېنا سره هغې یوه بنده لفافه ماته راوړاندې کړه. او ایله ماته رایاد شو چې زه دومره ژر ویده شوې وم چې ډوډۍ خوړل مې هم هېر شوي وو، د اپا سره وروستو په لږه فاصله وقاص خواجه هم ولاړ وو، ما یې مننه وکړه خو دا مې ورته هم وویل چې ولې مو دا کړاو وکړ، هغه په خندا شوه ویل یې لېونۍ! تانه زیات خو ستا بچې ته ددې ضرورت دي. د اپا کور دې ودان وي زما لپاره به یې ډېر فکر کاوه، اوس هغوي بېرته لاړل او زه په دې تسله شوم چې شپه خو لا په سر پرته ده، دا خو زه وختي ویده شوې وم، ما د ماښام نه پیني ته معذرت کړي و چې د شپې په ډوډۍ زما انتظار مه کوئ، ځکه خو اپا په خپل خرڅ ماته د بازار نه تود برګر راوړي و، برګر مې په مېز کېښود او ما ځان بیا کټ ته ورساوه، چې د خوب شلېدلې لړۍ مې بیا پیوند شي، سحر وختي مې ځان تیار کړ او د ناشتې لپاره ټاکلې ځای ته مې ځان ور ورساوه، دلته مې خپل ملګري څوك هم په نظر رانغلل، چې اپا او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وقـاص مـې ونـه لیـدل نـو راغلـم د هوټـل پـه لـوی لاونـج کـې پـه یـوه ښایسته چوکۍ کېناستم، سحر وختي و خو دلتـه د خلکـو یـوه لویـه مېله په نظر راتله، څوك د هوټل نـه روانېـدل او څـوك ورتـه راتلـل، عجیبـه منظـر و، د هوټـل کارنـده عملـه د مسـافرو پـه خـارجولو او ځـایولو کـې بوختــه وه، د بېګونــو د پــایو کړهــار، د چیتــو پیتــو جاپانیانو او چینایانو د خبرو ګنګوسو ډېر خوند راکاوه، ډېرو جوړو به د یو بل نه لاسونه په مینه تاو کړي وو او د ژونـد او رومـان بـه نشـه کې به ځنګېدلي روان وو، ډېرو تلونکو راتلونکو خو بـه ماتـه هـم د یوې مسکا سره وکتل او په منډه بـه تېـر شـول. دلتـه مـا ډېـرې غټـې غټـې په وجود پنډې زنانه لیـدلې... ډېـرې نـرۍ زنانـه مـې هـم پـه نظـر راتلې چې لکه د نازك تار ګومان پرې کېـده، دا خلـك د خپـل صـحت ډېر خیال ساتي، ورزش او پیاده ګرځېدل خو کوي، خـو چـې پـه ډېـرو نـرو ښـځو دا دومـره وزن څنګـه جوړ شوی وو؟ خـو سـره د غټـوالي د هغـوي چسـتي او د تـګ چـال د کتـو وو، زمـوږ خلـك خـو چـې وزن واخلي یو قدم هم نه شي تللی، په بدن بـه یـې عـامې جـامې پتلـون او کمیس پراته وو، بلخوا موږ یو چې د اسراف خپـل یـو یـوه جـوړه بـه د زرګونو روپو وي، خو د هغې به بیا بیـا اغوسـتل خونـد نـه راکـوي. د ژوند هم دې رویو زموږ مسایل زیات کړي دي او نن زما د ټولنې یـو نه یو بنده په څه ناڅه دغـې مـرض اختـه دی. د دې خلکـو سـادګۍ او ښه ژوند ښه زغل او مطمینه څېـرو زه هـم د فکـر پـه ګـودر لاهـو کـړې وم، وخت په مـزه مـزه تېرېـده چـې د لـرې نـه مـې اپـا پـه دانګـو دانګـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راراوانه ولیده ستا، ستا طبیعت څنګه دي؟ هغې زمانه لومړۍ پوښتنه به دا کوله، ډېره په مینه او شفقت یې لکه د خپلې لور نازولم، ما ورته د خپل ځان پوره باور ورکړو، چې ښه یم، بیا مو خپلو ځایونو ته د ناشتې لپاره ځانونه ورسول، سحر وختي د ګرمې ترخې کافۍ ګوټونه تېرول مې دلته سمه نشه جوړه شوې وه، حالانکه زه به اپا د ډېرې خشکې کافۍ څښلو څخه منع کولم، خو زما به بغیر د شودو کافي خوښېده، دلته د خوراك څښاك نه خو به د حرامو مردارو په خیال زما زړه د خرابېدو ډېره ګوزاره مې په مېوو، ایشېدلو هګیو او په سپوره، ډبل روټۍ روانه وه، د چایو او ناشتې په مېز یوځل بیا د دنیا په روانو حالاتو پېښو او واقعاتو د خبرو سلسله پیل شوه، وقاص په امریکې کې د خپلې استوګنې او د ځینو ستونزو خبرې کولې او ما سوچ کولو چې دلته د خلکو دا مسایل څنګه دي؟ دلته خو ډالر خبرې کوي او چې د معاش ذریعه دې وي، نو بیا خو دلته ژوند ډېر ښه دی، خو وقاص به اکثره دا خبره کوله چې څلور کسه په کور کې د ګټې وي نو هله به یې د کور ګوزاره کېږي او په پاکستان کې کورنۍ به یې اسوده او خوشحاله وي. په داسې حال کې به راته خپل وطن جنت ښکارېدو که چېرې د امن و امان حالت یې سم شي نو زما د وطن خوشحالي او د اولس اسودګي به یې د کتو شي. که چېرې د بدعنوانه حاکمانو د لاسه وځي... نو بیا خو به یې تماشه جهان وکړي خو دا خو یو ارمان دی او تل پاتې ارمان به وي، شاید... اوس پیني هم په خپل وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېده هغې به د کور نه ناشته کړې وه، نن د ایجندا له مخې تفریحي ورځ وه، یا خو به د فلم کتو ته سېنما ته تلل وو او یا د سمندر سېل ته، فهمیدې اپا خو معذرت وکړو چې زه ډېره تلې راغلې یم، نه د سمندر غاړې له ځم او نه فلم کتو له، دغه معذرت د وقاص خواجه هم وو خو زما د سمندر د غاړې سېل ډېر ارمان وو، ځکه چې په ژوند کې دا موقعه ویړیا ګوتو ته راغلې وه او بیا د ژوند او داسې اتفاقاتو څه پته لګي؟ اوس پیني یواځې زما لپاره په انتظار ولاړه وه، یو ځل بیا پیني یوه ټیکسي د لاس په اشاره ودروله او بیا ډرائیور ګاډی د سمندر د غاړې په لار په حرکت کې کړو.

نن چې مې په رڼا ورځ د نیویارك د ښار سېل کولو، د ښار خایست د وخت په هر کیفیت کې ډېر د مزې وه، لکه جانان چې په هر لباس کې بس جانان ښکاري، دغه د جانانه رنګونو او اداګانو ښار نیویارك هم سترګو ته دومره تسکین ورکوي، زړونو ته د لېونتوب د درزا چل ښايي، ژوند په کې په هره لار، په هر سړك، په هر ګودر ډېر د خوند روان دی، وختونه پکې د دې مثالي جانان د حسن د نغمو په ژبه ګویانه دي، د دنیا لوی لوی منظم پولونه چې د ګاډو د رش لوی پېټی یې په ډېر استقامت په سرونو اوچت کړی دی، د دې مشیني ښار ژوند ډېر په هنګامو کې تېرېږي، خو د استوګنو په څېرو یې د ستړیا کرښې بېخي په نظر نه راځي، بلکه دلته ټولې پېغلې لکه د کوه قاف د ښاپېرو په څېر د خپلې ترقۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزرو د ژوند په فضاګانو کې په الوت دي، کراچۍ مې رامخې ته شوه، لاهور مې په نظر شو، خو چې زړونه مو پرې راټول دي نو خپل پېښور او خپل کابل راته بې دریغه رایاد شول، زړه مې د دې دوه ښارونو په مینه او یاد راټول غوندې شو، اوس راته نیور یارك یو عام ځای، عام ښار ښکارېدو، که څه هم ځمکه یې ډېره پراخه ده، خو د ځمکې په سینه ولاړو دنګو ماڼو د نیویارك اسمان بېخي تنګ کړی دی، لکه چې د ښار اسمان هم ددې ودانو په ستنو ولاړ وي، ګاډی د سمندر غاړې ته نږدې شوی وو، دلته هم د ژوند خاپستونو خپلې کېږدۍ لګولې وې، د انسانانو یو بل سمندر هم په نظر راتلو، نن د اتوار ورځ ده، د مئي هم وړومبۍ نېټه ده، په ښار کې عامه چټې وه، نو نن دلته ډېره ګڼه ګوڼه وه، خو حقه حېرانه وم چې د جاپانیانو او چینایانو یو لوی سمندر په دې پرسکونه ځای او ماحول کې یوه ناقلاري پېدا کوله، په اعصابو او غوږونو د هغوي چنګ چونګ ډېر بد لګېدو، یوه لویه اژدها کشتۍ د سمندر غاړې ته لنګر انداز شوې وه، او د خلکو قطارونه ترې بهر راوتل، ماته پینې په یو خایسته او پرسکونه ځای کې د ناستې وویل او هغه خپله د کشتۍ (بوټ) د ټکټ اخستلو لپاره په مقرره ځای کې په قطار کې ودرېده، امریکایي قوم به هر څه مات کړي خو د خپل ژوند نظم و ضبط برقرار ساتي او د دې خبرې عملي مظاهره مې د دې قوم په ډېرو ځایونو کې ولیده، زه په ناسته ناسته ستړې شوم، راپاڅېدم د سمندر په غاړه لګېدلې د اوسپنې تورې غټې جنګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ودرېدم، او په چپو چپو سمندر ته مې کتل، يو ځل بيا د تصور دنيا ته ورګډه شوم، خپل بچی مې د لاس نه نيولی وي او په داسې خايسته ځايونو يې ګرځوم، کله ورته يو شی اخلم او کله بل، خو دلته ډېر خلك موجود دي، په دې ګڼه کې زما (هلمند) زما نه بې درکه شي، زه چغې وهم، هلمند.....! هلمند.....! ته چېرته يې؟ لکه د لېونو ګرځم اخوا دېخوا ګورم خو هلمند نه وي په چغو ژاړم د سر وېښته شوکوم، خو هلمند په نظر نه راځي، پليز.....!! د پيني په غږ زه ددې بدرنګه تصور د ټال نه راکوزه شوم، اف خدايه! څنګه بدرنګ خيال وو، ددې خيال سره مې ټول وجود په لړزان شو زړه مې بې واره بې واره درزېده، پينې! ماته په ځير شوه، واخله کور ته فون وکړه، هغې ژر خپل موبايل ماته راوړاندې کړو، او ما د دې احساس نه د وتو د پاره دا غوره وګڼل چې ژر د خپل خاوند غږ واورم، د کور کلي په حال ځان خبر کړم، د خپلې ترور پوښتنه وکړم، د ناياب د فون شمېره ډېره ژر برابره شوه، د بلې خوا نه مې د هغه غږ واورېد، ټول حال يې راکړو، زما څه قدرې تسلي وشوه، ته فکر مه کوه خپل وخت ښه تېره کړه، چکرې ولګوه او د ځان خيال وساته، د خپل ژوند د ملګري په دې بې پناه مينه مې زړه نور هم غټ شو، د پروګرام د کاميابۍ زېری مې پرې وکړو، ورته مې ووې چې دلته زما ډېره لويه حوصله افزايي وکړې شوه، هغه هم زما په ډاډګېرنه ډېر خوشحاله شو، خبرې مې کولې چې پيني دوه ټيکسه په لاس کې نيولې راښکاره شوه، د ناياب سره مې خدای په اماني وکړه، او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپاڅېدم خو کشتۍ ته د خلکو لوی لوی قطارونه ولاړ وو دومره ژر به مونږ څنګه تلو؟ نو د انتظار نه بله چاره نه وه، خو د دې انتظار خپله يوه مزه وه، سترګو پکې خپلې لمنې د ډېر څه نه ډکولې زړه د يو لاړواله راحت په درشل ولاړ وو، لېونۍ درزا يې څه بل رنګ وه، زه د ژوند او ښکلا ګانو په منظرونو کې ډوبه وم، قطارونه په ورو ورو وړاندې کېدل کله کله به د دې لويې کشتۍ دنګ لوړ قامت ته په کتو خپلې حېرانتيا د لاسه نيولې وم، د هغې نه چې کوم د شمېره وتلې خلك راوتل نو هغه وخت ما د کشتۍ د دننه جهان د پراخوالي اندازه لګولې وه، يوه لويه دنيا يې په خپله سينه کې ځای کړې وه، اوس يې د نوو سېلګرو لپاره خپله غېږه خوروله، خدای خبر چې دننه به دا څنګه وي؟ ما سوچ کولو، او بيا هغه وخت هم راغلو چې مونږ په خپل نوبت د کشتۍ په زمکه قدم کېښود، څنګه څنګه چې مخکې تلم زما حېراني ډېرېده، يو لوی ښار مې د سترګو وړاندې وو، د ښار سينګار کړي بازارونه او هوټلونه لکه د ژوند د تودې مېلې ښکارېدل، د چينايانو او چاپانيانو ګڼه ګوڼه راته اوس ډېره د مزې لګېده، ځينو جوړو پکې يو بل سره لاسونه او غېږې د ژوند او محبت په لوظ ټينګې نيولې وې، ما خپله کېمره پيني ته حواله کړه چې د دې خايسته منظرونو د قيد کولو هڅه وکړي، پيني د کشتۍ په هر منزل زما تصويرونه واخستل، دلته په هر ځای کې د ناستې خايسته ځايونه موجود وو، خو خلك په ولاړه ډېره خوشحاله وو، اوس مونږ د کشتۍ اخري سر ته ختلي وو، دلته د سمندر هوا ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زور وه، د نیو یارك ښار د خپلو هنګامه خېزو هلو ځلو سره د سمندر په سینه د ولاړې کشتۍ نه لانور ښکلي ښکارېدو، اوس کشتۍ د تګ لپاره خپل اړخ بدل کړو، په ډېر مکېز په ډډه واورېده، د سمندر په سینه د نرمو نرمو څپو په ځنګ روانې کشتۍ لکه چې ټول سواره د رنګونو او خوندونو یو خایسته جهان ته په مخه کړي وو، د خلکو خنداګانې، د مینو پټې ښکاره ګنګوسې، د یو بل په څنګ کې د نزدې ولاړې لېونتوب ته لکه چې یوه نوې مستي ورکړې وه، دې سفر رنګونه راغونډول او د خپل ((یاد)) په خزانه کې یې د تل لپاره خوندي کول، ما هم دا ټولې د ژوند او سرور ډکې لمحې د ځان دننه جذب کولې، ما ګڼل چې ددې یادګاري لمحو د خوشحالۍ او لذت احساس زما بچی هم محسوس کړي او هم داسې یې کول ځکه خو به یې په یو ټوپ زما تر زړه خپل ځان راورسولو، ماته یې بیا بیا دا باور راکولو، زه تاسره یم، زه هم دا هر څه وینم، کله چې زه ستا غېږې ته راشم نو زه به تاته ټول حال ووایم، ددې پرکېفه تصور سره به مې سترګې، د سرور د یوې ناویاته نشې سره د څه وخت د پاره درنې غونډې شوې، د پیني غږ به د کشتۍ جهان کې بیا اودرولم، هغې په ناسته، ولاړه غرض د هرې زاویې نه زما تصویرونه اخستل او ورسره ورسره یې د سمندر په غاړه پروت د نیو یارك د ښار د یو یو ښکارېدونکي ځای زما سره پېژندګلوي کوله، په دې ټول چکر کې ښکارېدونکي ټوله ودانې تجارتي مرکزونه دفترونه او د استوګنې ځایونه وو، د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ د يو تن کرايه پنځوس ډالره وه، ما سوچ کولو چې د کشتۍ دننه تجارتي بازارونه، دوکانونه، هوټلونه، چې خلکو ترېنه خوراکي توکي رانيول او په مزو يې خوړل د دې يوې کشتۍ د يو تګ (چکر) نه به څومره امدن راځي؟ هم دغه وجه ده چې دې قوم د خپلو وسايلو د سېوا کولو د پاره د امدن نوې نوې وسيلې ځانله برابرې کړې دي، زه په دې سوچونونو کې راګېره وم او کشتۍ اوس د سمندر دنګو دنګو څپو ته رسېدلې وه، ما کتل چې د اسمان په مخ د وريځو غټې غټې سپين او خړ ګټان هم د نمر د پلوشو سره په انګته وو، خايسته خايسته مارغان به راوالوتل او د کشتۍ په بلو او چجو به کېناستل، نورې وړې وړې کشتۍ هم د سمندر په غېږه کې لړې لړې رواني په نظر راتلې، موسم نن د وريځو او د لمر د مقابلې وو، دغه د وريځو او لمر پټ پټوني ډېر خوند راکولو او ډېر د فطرت لېونو دغه ننداري په خپلو کېمرو کې خوندي کولې، په اسمان د خايسته برګو برګو مرغانو لښکرې داسې په قطار کې رواني وې چې وريځو ته يې خُلې ورکولې، دې سره به د سمندر نه د يوې کاواکې هوا د زور چپه راوچته شوه چې زما د لويې درنې برقعې نقاب به يې زما د مخ نه ډېر په شرارت اخوا کړو، خو د سرڅپو ټکي مې په سر ډېر ټينګ نيولی وو، لکه د خپلو پښتني روایاتو، د سر ټول ترلي وېښته به مې په مخ د هوا د زوره دانه وانه شول، دا چکر په يو ساعت کې سرته رسېدلی و، اوس کشتۍ د واپسۍ په لور خپل د ودرېدو ځای ته رسېدونکې وه، د خلکو د وتلو سلسله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا په دوام کې شوه او داسې د ژوند دا يادګاري سفر د تل لپاره د ياد په تختۍ ليک پاتې شو.

(د ډاکټرې عذرا رضا کره د غرمې ډوډۍ)

د سمندر د سېل نه په واپسۍ يو ځل بيا پيني په منډه وه، نن يوه بجه د عذرا رضا کره تلل وو، د ټولو مېلمنو په درناوي کې نن د غرمې د ډوډۍ انتظام هغې په غاړه اخستی وو، عذرا رضا د کراچۍ سره تعلق ساتي، د ښځو د رنځونو ماهره ده او د خپلې کورنۍ سره په نيويارک کې مېشته وه، د اردو ښه اديبه او شاعره ده، دلته خپل کلينک هم چلوي، کور ته يې د نيم ساعت په اندازه سفر وو، په لاره مو فهميده رياض او وقاص خواجه هم راواخستل او بيا لږ ساعت پس د يوې کمې ودانۍ علاقه چې ډېره شنه او زرخېزه وه، لوی لوی پراخه چمنونه او د لوبو مېدانونه پکې په نظر راتلل، راورسېدو، ګاډی د يوې دنګې لوړې ګڼ شمېر منزله ودانۍ مخې ته ولاړ وو، دلته هم يو ولاړ محافظ مونږ ته اول خو برند برند وکتل، پيني ورته خپل کارډ ښکاره کړو او مونږ ته يې دننه د تلو اشاره وکړه، دلته هم يو لوی پراخه لفټ د تلونکو راتلونکو د وړلو راوړلو کار کوي، مونږ د لفټ د دولسم لمبر منزل بټن زور کړه، دلته ګېر چاپېره د ډېرو کورونو پورې تنبې لکه چې دننه دنيا يې په خوب ويده ده، د عذرا رضا په فلېټ د هغې د نوم تختۍ لګېدلې وه، د اطلاعي ټلۍ په کړنګا عذرا رضا زموږ مخې ته په مسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه وه، په پاکستاني لباس کې ډېره باوقاره ښکارېده، ټولو سره یې په مینه سترې مشي وکړه، کور یې ډېر ښکلیی‌سینګار کړی و، د دننه تلو سره سم مو سترګې د باورچي خانې په مېزونو د ټولو تیار شوو کورنیو پخلو په لوښو ښخې شوې، د تازه پخلي رنګ رنګ مصالو خوشبویو راته اشتها څه بل رنګ راژوندۍ کړه، دلته د کورونو د تعمیراتو طرز بېخي جدا دی، د پخلي ځای به ټول ښکاره وي، په ډېر هنر سره سینګار شوی د پخلي ځای د عذرا رضا د کورنۍ ژوند سره د لرلې میني او هنر یو ثبوت وو، په هر ګوټ کې پروت په خایسته مېز د مصنوعي بوټو او ګلونو ایښودې شوې ګملو خو سترګو ته یو نوي طاقت ورکولو، د کور یوه لویه برخه په ښکاره کتابخانې مشتمله وه، په کتابتون کې ډېر په ترتیب د کتابونو د روایت په سمون ډېر په منظم ډول د بېلا بېلو موضوعاتو کتابونه ایښودل شوي وو، چې د ډاکټرې عذرا رضا د علمي او ادبي ذوق ترجماني یې کوله، مونږ د هغې د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځېدو او هغې په منډه منډه خپل نیمګړې کارونه سرته رسول، دې دوران کې د دروازې ټلۍ بیا په ګړنګار شوه، ډاکټر عذرا دروازه خلاصه کړه، اوس ثمینه قریشي، شهلا نقوي او افتخار نسیم په مسکا مسکا راننوتل، ټولو د یو بل نه حال احوال وپوښتل، ثمینه قریشي زما نه زما د صحت تپوس وکړو، خو هغې چې زه خوشحاله خوشحاله ولیدم نو دا هغې له زما په روغ صحت پیغام وو، د خبرو اترو او ټوقو ټقالو یوه مزېداره سلسله تر ډوډۍ شروع شوه، عذرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاا هم خپل نیمګړي کارونه سر ته کړي وو او زموږ سره شامله وه، خو فهمیده ریاض غږ وکړو، مونږ خو ډوډۍ ته هم راغلي یو کنه، د هغې د یادګېرنې په دې خبره ټولو وخندل په ټول کور کې د خوشبویه مصالو او پخلو خوشبو خورې وې، زه خو د ټولو نه زیاته خوشحاله وم چې د کور پخلي به مې نن خوړو، په دې خبره اوس عذرا ټولو ته د ډوډۍ خوړلو غږ وکړو، په ټولو اختر شو، په اوږدو مېزونو ګرمې ډونګې پرتې وې، چې د هغې نه سر اخوا کول څه وو چې بس بیا یو بل منظر و، د ایشېدلو سپینو وریجو سره په چرګ کې پوخ کړي مزېدار او مصاله دار د مسورو دال، ماسته، چکني، اچار او ورسره ورسره د شړشمو ساګ دا ټول زما د خوښې پخلي وو، د شړشمو د ساګ ذایقه خو به مې په ژوند هېره نه شي، نن مې لکه د خپل کور د خپل لاس ډوډۍ لکه چې خوړلې وه، ددې نه پس د عذرا رضا په کور کې د یوې وړې شان اردو مشاعرې بند بناء هم موجوده وه، مشاعره فهمیده ریاض په خپلو خایسته شعرونو او افتخارنسیم په خپلو ترسکونو (مزاحیه) شعرونو اولوټله، پیني مونږ ته د تلو غږ وکړو مونږ هم د دې محفل نه اخر په نه زړه پاڅېدو، د خپلې کوربنې مننه مو وکړه او د یو بل نه مو د ژوند په تمه اجازت واخستلو، په نیو یارك کې زمونږ ټولې هلې ځلې سرته رسېدلې وې، د عذرا رضا د کور مخې ته په شین چمن کې د هوا په زمزمه غلی غلی د سرو ګلابونو بوټي په ورو ورو خوځېدل، زه د یو ګلاب په څنګ کې د پښو د پنجو په سر کېناستم، په خپل لاس مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب یو خند پدلی ګل ورو ورو محسوس کړو، بیا مې د هغه د خوشبو مستۍ اخستلو د پاره خپله پوزه دغه ګلاب ته نږدې کړه، خو زما احساس ته د هغه ګلاب نه بېخي هغه خوشبویي رانغله کومه خوشبويي چې زما د وطن ګلابونه لري، خو د هغه خاورې خوشبویي هم زما د خاورې په شان جنتي نه وه، زما په خیال د خپل وطن د ګلابونو او خاورې خوشبویي راخوره شوه، ما څو اوږدې اوږدې ساګانې واخستې، د سترګو لیدل د پردۍ خاورې ګلونه وو، خو احساس د خپلې خاورې په خوشبویي معطره وو، وخت مازیګری وو، د نیو یارك په اسمان د لمر رنځورې پلوشې هم د ورځې د سفر نه ستړې ستړې وې، فهمیده ریاض او وقاص خواجه خو نن ماښام په نیویارك کې په یوه واحده برطانوي وړې کیفي کې د چایو څښلو پروګرام ټاکلی وو، په لاره لاره مې د خپلې کېمرې سینه د تصویرونو نه ډکه کړه، د ښار یو یو منظر مې پکې قید کړو.

مونږ د هغه کېفۍ مخې ته ولاړ وو، دا کېفۍ د برطانوي طرز یو خایسته مثال دی او چلوونکي یې هم د ولایت دي، په نیویارك کې د چایو څښلو دا ځای ډېر ښکلی دی، خلك ورته په ډېره مینه راځي، د برطانیې د حکمرانۍ د دور ډېر تاریخي تصویرونه په دې وړه شان کېفۍ کې لګېدلي دي، چې د خپل شاهي دور د عروج و زوال قیصه هم راتلونکو ته کوي، د چایو څښلو د لوښو طرز یې هم ډېر کلاسیکي او د خوند و، سوچه نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ لکه کاغذ پیالۍ پرچونه، واړه واړه چیت چیت ښایسته ټاپې دار چانکونه، د ځلورو مېزونو چې هر مېز د ځلورو کسانو د پاره جوړ وو دا لنډه تنګه کېفۍ دومره ښکلې وه چې بهر ورته ګڼ شمېر راغلي خلك خپل وار ته په انتظار ناست وو، بهر په لوی پراخه ځای کې په ترتیب د ناستې د پاره چوکۍ اېښودې شوې وې، ځنګه چې یوه مختصره عمله دننه د مېلمنو خیال ساتي دغه رنګ د برطانیې د شاهي خاندان په څېر ټوپۍ په سر دا ټوله عمله بهر هم د راغلو مېلمنو د پاره لاس په نامه ولاړه وي، هر یو تن ته یو چټ ورکوي د خپل نوبت او شمېرې، د مازیګر وخت خپل پړاو سرته رسولی وو،تود ماښامي د نیو یارك ښکلاګانې په خپلو شوخو چونګارو رابېدارولې، وقاص خواجه خواهش وکړو چې د چایو سره څه خوړل هم پکار دي، او بیا لږه شېبه پس د ورکړي اړډر مطابق د ګرمو ګرمو چایو سره د تازه بېکرۍ د دې نمکینې دانې چې اون نه یې تودې تودې راوخکلې وې، مونږ ته وړاندې کېښودې، د چایو سره واقعي چې دې خوراك خوند وکړو، دلته د خوراك نه پس هسې د ناستې تصود نشته، ځکه نو د بل د پاره مو غږ وکړو، ټول شپږ دېرش ډالره بل وو، وقاص اووې چې امریکایي رواج به وکړو، بوج په یو کس ښه نه وي، دولس دولس ډالره مو راجمع کړل او د تلو د پاره راولاړ شو، د امریکایي رواج دا انداز د بوج د تقسیمولو ډېر ښه خو ده، خو ما سوچ کولو چې زموږ پښتني روایات د مېلمه پالنې په دنیا کې مشهور دي، ځان به خرڅوو خو د مېلمه مېلمستیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

به کوو، مېلمه به نازوو، بحرحال د دوي رواج ته ګوته نه نيسو، د واپسۍ د پاره په هاغه لاره پېدل راروان وو.

دې ماښام خپل رومان او مستي د هر چا سترګو ته رسوله او سترګو زړونو ته ښکته کوله، لږ مخکې چې راغلو نو دوه ماشومان چې عمرونه به يې دولس ديارلس کاله وو، خايسته هلك (د مزېداره نوي نوخېزه پېغلوټې.....چې د نوي پېغلتوب په درشل يې لا پښه کلکه کړې هم نه وه، خو د رومان يو خايسته جهان يې د خپلو معصومو اداګانو په زور جوړ کړي وو، دغه ماشوم يې کلك راترغاړې ايستي وو، دواړو د هر چا نه بې نيازه د يو بل سترګو کې په مينه کتل، لکه چې د زړونو خبرې يې کولې، لکه ځينې د نوې ځوانۍ خواږه يې په يو بل پېرزو کول. لکه چې يو نوي جهان يې جوړولو، ما يوه شېبه دواړو ته مسکي مسکي وکتل او بيا لکه د هوا په څېر د هغې د مخې نه تېره شوم، خو فکر مې ددې دواړو ماشومانو په مينه پسې بيا بيا په وروستو وروستو کتل، نن شپه راته د وخته اوده کېدل وو ځکه چې سبا د دې سفر بل پړاو هوسټن ته رسېدل وو، خو د نيويارك زړه راښکونکو ښکلاګانو مې زړه بيا بيا د ځان سره پاتې کولو، د نيويارك د هرې لمحې ياد مې د ژوند په کتاب کې د يوې خايسته پاڼې اضافه کړې وه، خپل بېګ مې د شپې نه تيار کړو، ټوله شپه د د نيمې اودې او نيمې ويښې په کيفيت کې سرته ورسوله، خو سحر چې ځنګه غسل خانې ته تلم نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوټې د دروازې په ښکته رو کې مې نظر په سپین کاغذ پرېوتو، کاغذ څه وو، لکه چې د بجلۍ بربنډو تارونو ته مې لاس وروړي وي، د هوټل یو بل وو کوم چې زما په نوم جوړ کړی شوی وو او په بل کې مصرف د یو انګریزي فلم د کتو د پېسو ادایګي زما په نوم لیکلې وه، څلېریشت ډالره؟ په ما سر وګرځېد، مونږ فلم کله کتلی دی؟ په دې پرېشانۍ کې مې خپل بېګ راواخستلو، په کوټه مې یو الوداعي نظر هم وانه چولو، په کاونټر مې دغه کاغذ یو کس ته ښکاره کړو، هغه هم وویل، دا د فلم د کتو چارجز دی، ما سوچ کولو چې فلم خو مې نه دی کتلی البته په کوټه کې ایښودلی ټلوېزیون به مې کله کله ولګوو، خو دا ټلوېزیون به دومره پیچیده وو، چې ما به واپس بند کړو، بحرحال هغې وویل، تاسو ته وروستو بیا وایو، اوس چې زه څنګه د کاونټر نه راوګرځېدم نو فهمیده ریاض مې هم اوتره شان ولیده چې په لاس کې یې هاغه رنګ کاغذ نیولی وو، هغه د پنځوسو ډالرو قرض داره وه، هغې ته هم دا وویلي شو چې دا په کوټه کې د موي د کتو پېسې دي، بحر حال لږ وخت پس وقاص خواجه راورسېد، مونږ ورته د کاغذ ذکر وکړو، هغه دواړه بلونه د هوټل منېجر ته یوړل هغوي ته یې دا وضاحت وکړو چې د مېلمنو سره دومره وخت چرته وو چې موي یې کتلې ده، د هوټل والو زر خپل ریکارډ وکتو او وقاص ته یې وویل چې ټیک وایې، خو د موي بټن خامخا زور شوې ده، د لږ بحث نه پس هوټل والو دغه دواړه بلونه منسوخ کړل، او مونږ د ټي وي د بټن د زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو په ذکر ډېر حېرانه هم شو او په خندا هم، واقعي کله کله به د خبرونو کتو د پاره به مو د ټي وي بټن زور کړه، خو په سکرین په ډېرو فلمونو options راغلل، کوم فلم کتل غواړې؟ زما به ساه ډوبه شوه، زر به مې ټي وي بند کړو، مونږ څه خبر وو چې د دې بل به راځي، اوس پیني هم رارسېدلې وه، هغې چې مونږ تیار ولیدو نو ټیکسي یې ودروله، پیني د هر یو کس نه دا یقین واخستلو چې خپل سفري کاغذونه، پاسپورټونه را یو ځای کړي، ټیکسي د نیو یارك د هوایي ډګر په لور په حرکت کې شوه، د یوې نوې ورځې فضا ، شین اسمان او دغه قلارې نرمې نرمې پلوشې لکه چې یو ستړي مسافر ته د ارام او دمې زېرى ورکوي، مسافرو ته د خپل منزل په لار د سفر توان بخښي. اوس پیني مونږ سره خدای په اماني کوله. ددې مینه ناکې مېرمن په محبت مو دلته ټول وخت ډېر د مزې او په ارام تېر کړی وو، داسې ښکارېده لکه خپله سکه مور خور چې رانه پاتې کېده، کلکه غاړه یې راکړه، د ځان او خپل ماشوم ډېر خیال ساته، وخت کم وو، یو ځل بیا د نیویارك نه د وتلو د پاره د هاغه زړه چاودونکو د ایمرګیشن د مرحلو نه تېرېدل وو، پیني خپل لاس خوزولو، ما به چې وروستو وکتل هغې به د خپلې مسکا سره لاس ښوځولو، او اخر د ایرپورټ دنیا د هغې څېره زمونږ د نظر نه پناه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ذهن او زړه د تېرو ورځو یادونه ښخ ولاړ وو، وقاص خو ډېر بلد وو، ولې چې د امریکې یو یو ریاست یې لیدلی وو، مونږ دواړه د هغه په ډاډ روانې وو، خپل کاغذونه مو وقاص ته حواله کړي وو، دلته بیا هغه د قطارونو قطارونه وو، د پل صراط نه اوړېدل وو، د سیکورټي کېمرو پټو سترګو د هر مسافر څارنه کوله، یو ځل بیا د هر کس نه د لباس اضافي مواد اخوا کولي شول.. زما غټه لویه توره برقه د هر چا د توجه مرکز وه، وقاص خپل کوټ، بوټان، ټایي، جرابې، بوټان مخ ته تلونکې روانې پټۍ ته واچول، ما هم د څه وخت د پاره خپله برقه اخوا کړه، دغه وخت مې د کرکې او نفرت یو تریخ احساس په خپل زړه کې محسوس کړو، خو شکر مې اوکړو چې په تن اغوستې جامې خو راته پاتې کړي، وینې مې یو ځل بیا جوش وهلو، بیا بلې غاړې ته په یو تنګ بوت کې تکې تورې امریکنۍ به اول خپلې داړې چینګې کړې بیا به یې بدني تالاشي واخسته، یوه یوه لمحه د سترګیا ډکه وه، د مسلمانانو تور سرو په دې بې عزتۍ خو ځکه ددې قوم خلاف په اسلامي نړۍ کې د کرکې جذبات راپېدا شوي دي، دغسې ټولې مرحلې په یو اضطرابي کېفیت کې سرته ورسېدې، او مونږ ته بورډنګ کارډونه راکړې شول، ما ډېره ستوماني محسوسوله په ملا مې نری نری درد وو، اوس د جهاز په انتظار کې په لوی لاونج کې ناست وو، دلته ما د فهمیده ریاض سره یو لوی د ګتې کاڼن ولیدو چې د هغې د کتابونو نه ډك وو، د ایمګریشن په ټوله مرحله کې د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانۍ سوب هم دغه کاټن وو، ولې چې دلته د هغې هر کتاب د نغدو ډالرو کار کولو، هغې خپل ټول کتابونه یو ځل بیا په کاټن کې برابرول او په خله یې د ایمګریشن عملې ته سخت بدرد ویل، یوه لحظه پس د جهاز د روانېدو اعلان وشو، د ټولو نه اول په دې زېري زه راولاړه شوم د حورو په شان ښایسته ایرهوسټسو دلته هم راته هر کلی وکړو، دا جهاز یو وړوکي جهاز وو چې مختصره عمله یې لرله، زما چوکۍ بالکل مخې ته وه، چې لږه پراخه هم وه خو راسره خوا کې چوکۍ تر ډېره وخته د خپل کس په انتظار وه، خو چې ښه وخت تېر شو او دلته څوك ناستې ته رانغله، نو فهمیدې اپا په دانګو دانګو ځان دې چوکۍ ته ماله راورسولو، زه ډېره خوشحاله شوم ولې چې دوه ساعته سفر داسې بې همسفره خوند نه کوي، اوس جهاز خپلې وزرې خورې کړې وې، د هواګانو په لور یې حرکت کړی وو، د زمکې دنیا اوس په یوه وړه دایره ښکارېده، څه لحظه پس ایرهوسټې د مسافرو د پاره مالګین چپس او ساده اوبه راوړلې لکه زما د وطن د هوایي کمپنیو دې کمپنیو هم د ناشتې او ډوډۍ روایات پرېښې وو، خېر ناشته خو مونږ سحر وختې ښه برابره کړې وه، خو یو کپ کافي ته خو د هر چا زړه کېدو.

نن فهمیده اپا ډېره غلې غلې وه، لکه په یو دروند فکر کې ګېره وه، زما په غږ د فکر د دنیا نه رابهر شوه ما کتل چې د هغې په سترګه کې یو تېر هېر وخت یو لوی غم اوښکه ځلېدو لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د هغې دننه د ډېرې جذباتي ماتې ګوډې یو عمل روان دی، ما ورو شان د هغې لاس په خپل لاس کې واخستو، هغې خپل سر د یوې لمحې لپاره زما په اوږه کېښودو او بیا غلې غلې سلګو ونیوه، زه ډېره پرېشانه شوم، تپوس مې ترینه وکړو چې ولې اپا؟ هغې په خلاګانو کې اوس کتل.... ماته خپل بچي رایادېږي.....!! هغې ورو شان د اوښکو یوه ګوله د ستوني تېره کړه، ما سوچ کولو چې دا یوه مور ده، د خپل بچي نه دا وخت لرې ده نو د هرې مور جذبات هم دغسې وي، خو بیا چې ما کومه خبره د هغې نه واورېده نو د هغې په صبر او استقامت مې حېرانتیا سېوا کېده، د هغې یک یو نیازبین بچی څه موده مخکې د امریکې سمندر خوړلی وو......!! اُف! زما زړه د غم په چاړه لکه چا ډېر په شدت وهلی وي. د دې حادثې څو کلونه تېر شوي وو، خو د یوې مور د پاره د ځوان اولاد غم تړول عمر ځوان وي، ماته خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه رایاد شو، اوس ماته دا احساس وشو چې زما او د اپا مینځ کې د شعر و ادب نه علاوه د یو شریك غم شریك نسبت هم شته، ما د هغې ډېره تسلي وکړه، د هغې راپارېدلی غم د تسلۍ په څو ټکو دومره زر کله قلارېدلی شو؟ ډېره شېبه زما او د هغې تر مینځ یوه خاموشي خوره وه، د هغې خپل ذاتي ژوند هم د کورونو مسلو ښکار پاتې شوی و، یو واده یې ناکامه شوی وو، د دویم واده تجربه یې هم ډېره ښه نه وه، یوه لور یې د دویم واده په نتیجه کې لرله، خو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ورکره مروره ناسته وه، د هغې د ژوند په يوه يوه الميه زما زړه ډېر خفه وو، ځکه خو داسې اوتره اوتره ده.

د دنيا نه ورکه بس د خپل فکر او د زړه د دنيا يوه درويشه، يوه ملنګه چې د هر انسان په غم ډېره دړد ېږي، د هوستن ښار رانزدې شوى وه اوس جهاز ورو ورو زمکې ته رسېدو. او بيا لکه چې جهاز د زمکې د مخ نه يوه کلکه بوسه واخستـه. اوس وقاص هم خپل د لاس بريف کېس په لاس راښکاره شو. لږه شېبه پس د جهاز د پوښکو نه راښکته شو. د دې ځاى موسم د نيويارك د موسم په مقابله کې لږه تودوخي لرله. دلته دنګ دنګ عمارتونه چرته خال خال په نظر راتلل. د دې اندازه مونږ ته د جهاز د پوښکو په سر په ولاړه د اېئرپورټ نه ګېرچاپېره د ودانو په ښکارېدو وشوه. د هوستن هوايي ډګر هم ډېر ښکلى وه. د نوي طرز يو شانداره اېرپورټ چې انسان يې په کتو نه مړېږي. دلته هم د ضروري مرحلو نه تېرېدل وو خو د وقاص سفري موجودګۍ مونږ ډېر په سهولت ساتلي وو. دلته د اېشيا سوسايټي د هوستن د څانګې مشر ښاغلى ويلئم فرټيهنر موجود وه. د درميانه عمر يو سور سپين ځوان وه چې ډېر په مينه يې زمونږ هرکلى وکړ. په خپل ګاډي کې يې کښېنولو. د ګاډي چوکۍ ډېرې فراخه وې. په مزه مې پکې ډډه ولګوله. اوس ګاډى د اېرپورټ د حد نه بهر د ښار سړك ته په حرکت وه. د هوستن د ښار انداز د نيويارك نه بيخي بدل وه دلته ډېرې دنګې قلمي ماڼۍ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. پلن پلن سړکونه او د سړکونو خوا ته شنه شنه چمنونه په نظر راتلل. سړکونه يې هم ډېر پلن وو. دلته شين اسمان د لويو دنګو قلمي ماڼو د لاسه تنګ نه وه بلکې خلاص شين اسمان انساني زړه او نظر ته يو راحت بخښلو. د دې ښار ډېر استوګن د پاکستان او هند دي ځکه دا ښار په ورکوټي پاکستن مشهور دی. او په رښتيا چې د دې ښار د ودانۍ طرز زمونږ د وطن د لويو ښارونو په شان دی. څنګه څنګه چې ګاډی د ښار په سړکونو مخ په وړاندې تلو دومره دومره به د حسن او ښکلا ډېر ښايسته نوي نوي منظرونه به يې هم په مخه وړل. ښه ډېر ساعت پس ګاډی د يو ښايسته هوټل MARRIOT مخې ته ودرېدو. هوټل د بهر نه هم ډېر ځانګړی وه. د استقبالیې په کاونټر يې تورو امريکنو پېغلو په خپله پېشه ورانه مسکا مونږ ته هرکلی وکړو. د خپلو خپلو کوټو چابياني يې راکړې. دلته مو د فرټېهز سره د غرمې ډوډۍ په شريکه وخوړه. يو ځل بيا مې سپيني يشېدلې وريږې د ځان د پاره منساسب خوراك وګرځولو. فرټهېز د ټول پروګرام يعنې دلته زمونږ د ټولو مصروفياتو ليکلې شوې ايجنډه مونږ ته حواله کړه. د دې هوټل لابي د نيويارك د هوټل نه ډېره ښکلې وه. د ټول هوټل دننه څلور طرفه داسې يو ښايسته بوټی لګولی شوی وه چې زېلې يې په ټولو دېوالونو خورې وې. دغه هوټل د دې بوټي د زېلو لاسونو ډېر ښکلی کړی وه. داسې ښکارېده لکه د شينکي دې زېله دار شال دا دنګ دېوالونه په خپل شين پلو کې کلك رانغاړلي وي. ماته دې نااشنا غوندې منظر دومره مزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه چې زړه مې غوښتل هم دلته ناسته وي. د ښېلا ښېلو معروضاتو، پابندو او سفري ستړياګانو د دې سکون په ارمان کړي وو. اوس فريتهېز په دې وېنا اجازت واخستو چې تاسو ارام وکړئ او مازيګر به هم دلته بيا رايوځاى کېږو. مونږ دلته په ناسته ناسته د دې نوو منظرونو نوو ځيزونو نه خوند اخستو چې وقاص خواجه يو لوى خبر مونږ ته واورولو.

په ايبټ اباد کې د اُسامه وژنه او د لوى اپرېشن خبر. فهميدې په دې خبر يو لوى "هائى" وکړو. لکه چې په دې لويه پېښه د هغې جذبات رالړزېدلي وي خو زه پوهه شوم چې په پاکستان کې د امريکې او مغرب لوى دشمن موجودګي چې دې قام د دنيا د ټولو نه لوى او خطرناك ترهګر ګرځولى وه، نن په دې لويه پېښه يو سوال خامخا وه. او بيا تر ډېره وخته په دې موضوع ډېرې خبرې وکړې. په اسلامي نړۍ کې د دې په اثراتو د ردِ عمل مو ډېر بحث وکړو. په دې نوي راپېښ صورتحال زما لويه توره برقعه او د مخ نقاب زما د پاره د يوې لويې پرېشانۍ در پرانستو. د وقاص کشره خور چې ډاکټره وه او د خپلې کورنۍ سره دلته مېشته وه، نن هغه د خپل ورور د ليدو د پاره راروانه وه. هغه هم په هوسټن کې وسېده، خو د وقاص د وېنا ترمخه د هغه د کوروداني او د دې کشرې خور د ډېر وخت نه په څه نالګي شوې ده خو د مشر ورور په حيث يې دلته په راتلو زړه صبر نه شو او خپلې خور ته يې په ټيليفون د خپل راتګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووئیل، خور یې ډېره خوشحاله شوه او وقاص یې د دې خبرې پابند کړی وه چې هوټل ته به نه ځي ځکه نو اوس وقاص د خور کور ته ډېر د مینې سره روان وه. د ډېر وخت بېلو مئینو د یوبل مخونه لیدل.مونږ هم دا مناسب وګڼل چې د ماښام د پروګرام د پاره لږ ارام وکړو. داخل زمونږ د دواړو یوه کوټه وه، شریکه کوټه. خو ماته فهمیدې اپا ووې چې "ته خفه نه شې زه د ډیپریشن بیماره یم یوائې ډېره ویرېږم ځکه نو ستا د اجازې نه بغېر ما د ځان د پاره د یوې ګډې کوټې خوښې ښکاره کړې ده." ماته هیڅ اعتراض نه وه. د هغې سره خو هسې هم زما همدردي وه د وخت او حالاتو د "جرندې" نه وتې د ژوند په داسې مقام ولاړه ده چې ډېره مایوسه او خفه ده ــــ!! دا کوټه هم ډېره ښکلې وه د توري کفۍ د جوړولو معقول انتظام پکې موجود وه. لوی لکه مېدان پوست کټ، ښایسته ثربې ارام ده صوفې، لوی فراخه باتهـ روم، پکې د لامبلو مزیدار ټب. خپل خپل بېګونه مو په الماري کې سمبال کېښول. او د لږ وخت د ارام د پاره مو په کټ ډډه واچوله. اپا خو کټ ته د تلو سره سمه په خرېرا شوه. زما سترګو ته راغلی خوب ته لکه چې چا په مرۍ ګوتې کېښودې. نېغه په کټ کې کېناستم، سوچ مې کولو چې اواز ورکړم که نه؟ اوس هغې خپله اړخ بدل کړو او ساه یې سمه شوه. ماته هم لږ ارام راغلو. دې دوران کې اپا پاڅېدلې وه او دوه کپه توده کافي یې پخپلو لاسو جوړه کړې وه.په صوفه ناسته وه او په خوند خوند یې کافي څښله. زه یې چې ویښه ولیدم نو لکه چې مور خپل بچي ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په وړه ژبه کې وايي "اوتو کافي پي لو" پخپل ځان ډېر ويار راغی د اردو يوه لويه پېژندلې شاعره ماسره دومره مينه کوي، لکه د خپلې مور مې نازوي. زه راغلم د هغې په خوا کې لکه د وړې ماشومې کېناستم. هغه زما په جذباتو پوهېده چې څومره د مينې او احترام په سترګه مې ورله کتل. هغې هم ماته په ډېره مينه په سرلاس کېښودو. راته يې ووئيل چې د تللو تياری به وکړو. د هغې په اجازه ورمبی زه غسل خانې ته ورغلم. دلته د دې غسل خانې ټول نظام په بټنو روان وه. د هرڅه نه د کار اخستو د پاره يوه بټن زور کول وو. او ماتــه پــه بــټن زور کولــو د نيويــارك د اخـري ورځ د راروانېــدو او "جرمانې" پېښه رايادة شوه، د ځليريشتو ډالرو پېښه چې په غلطۍ د يوې نااشنا بټنې د زور کولو په "جرم" کې په ماپسې ليکلې شوې وې. خدايا! سر مې په لاس کې ونيوـــ د ګټې د استعمال نه پس د هغې د صفايۍ د پاره اوس د بټنې زور کول وو. د يخو تودو اوبو د راوستو د پاره هم بټن زور کول وو. سترګې به مې خلاصې کړې. چرته په دې کې داسې بټن نه وي چې د هغې زور کول يوه بله جرمانه او بل پړل نه شي. (د ځان سره مې وخندل او دغه وخت مې د تودو اوبو يوه بټن زور کړه.)

(په هوسټن کې د پاکستان د قونصلګرۍ مشر عاقل نديم له خوا د ډوډۍ ورمبی دعوت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ویلیم فرییتهز هاغه ښایسته ګاډی یو ځل بیا زمونږ د پاره د هوټل مخې ته ولاړ وه. دلته د وخت پابندي په مونږ کې هم راغلې وه. پخپل ټاکلي وخت د هوټل ښکته لابي ته راغلو. د عاقل ندیم ښائسته بنګله چې د هغه سرکاري دفتر سره بیخي تړلې ده، د دې هوټل نه د یو ساعت په فاصله پرته وه. د کور هیڅ درك او سمت فریتهز ته هم معلوم نه وه خو په موبایل فون کې د یو سهولت ترمخه دغسې نامعلومه درکونه تاته د موبایل فون د پېغام په وسیله ښودل کېږي. او د دې کار د پاره دا OPTION وقاص پکار راوستلو. د لږې سرګردانۍ نه پس مونږ د عاقل ندیم د کور مخې ته د لوی شین چمن څنګ کې ولاړ وو. د پاکستان لوړ هسك سپین او شین بیرغ د نرۍ هوا په قلارو قلارو څپو شورېدو. د دې ټول شینکي په پس منظر کې تکې سپینې لکه د بکرې د غره په څیر ولاړې بنګلې د ماښام په توره تیاره کې ډېر د مزې منظر جوړولو. د بنګلې دننه د تورې تیارې په اوربل وړو وړو بلېدونکیو بلبونو یو روماني ماحول جوړ کړی وه. د دروازې او پورې ور کړکیو په شا رازوړندې اوږدې اوږدې پردې په نیمه تیاره رڼا کې لکه د ولاړ سنترانو (څوکیدارانو) ښکارېدې. دلته یوه عجیبه چپتیا وه. لکه چې د دې ماڼۍ دننه ژوند په خواږه خوب اوده وي. خو داسې نه وه دننه د کور منظر بدل وه. ټول په مینه ولاړ وو او د دروازې سنترې پورې ور په قلار خلاص کړو. او نزدې د عاقل ندیم سینګار شوې مېرمن د یوې مئینې مُسکا سره مونږ ته سترګې په لار وه. ورسره خوا کې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته سوټ (کوټ، پېنټ) کې دنګ لوړ ځوان، چې سپینې چشمې یې لګولې وې، په مینه ولاړ وه. دواړو په ډېره مینه مونږ د کور په دننه ښایسته سینګار کړي شوي مېلمستون کې کېنولو. د ټول کور نه ښایست او رومان په کاسو کاسو راتوئېدو. هم هاغه د موم بتیو په روماني رڼا او تیاره کې د ناستو خلکو زړونه په یو نااشنا احساس بې واره بې واره درزېدل. دې ماحول په مزه مزه په ناستو خلکو خپل جادو پوکو. او اوس په دې جادو ټول نشه نشه ځنګېدل. د عاقل ندیم مېرمن یوه ښایسته جینۍ وه. هنر منده، سلیقه منده، په ډېره خپلوۍ د مېلمنو نه تاوېده. لږ ساعت کې د نورو مېلمنو د راتګ سلسه هم شروع شوه. دا ټول لرې نزدې وطن وال دي چې د یو بل سره داسې په مینه اوسي. د عاقل ندیم مېرمن به کله کله زما د پاره په ماته ګوډه هندکۍ پښتو کې څه خبره هم وکړه، چې ماته به یې ډېر خوند راکړو. د عوامي نېشنل پارټۍ د یو ستر مشر حاجي عدیل د کورنۍ سره یې اړیکي لرلې او د پېدایش ځای یې مردان وه. په دې ټولونسبتونو یې زه ډېره خوشحاله شوم. په نورو مېلمنو کې مېرمن شهناز یوه د پوخ عمر درنه خوږه مېرمن وه چې تعلق یې د کراچۍ سره وه. مېرمن عاقل ندیم د یو یو راتلونکي کس سره زمونږ پېژندګلوي کوله. دې دوران کې عاقل ندیم، چې په ظاهره ډېر چست او تکړه ځوان ښکارېدو خو د خبرو کولو دومره ګړندی نه وه، هغه د خپلې قونسلګرۍ ټولې ادبي، ثقافتي او قامي هلې ځلې مونږ ته بیان کړې. مونږ یې د خپلې ادارې د فعالیت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اګاه کړوز ناستو ټولو کسانو په ښو ټکو د هغه هلي ځلې وستايلې. د عاقل نديم مېرمنې زما د بيمارۍ په اړه ډېر تشويش کولو. دا خبره يې راته ډېره په کلکه وکړه، چې که ته پاتې کېدل غواړې نو مونږ سره پاتې کېدې شې تاته به کومه مسئله بيخي نه وي. خو زما دننه هاغه احساس زه بيا بيا ويرولم چې "مرګ ژوند شته، د کور نه يواځې يم هسې نه چې . . ." د هغې د مينې مې مننه وکړه. اوس د خپلو مېلمنو په خاطر تواضع کې په منډو ترړو وه. په کور کې يې د هر کار د پاره نوکر وه خو د هغې دا سود وه چې ډېر څه خپلو مېلمنو ته پخپلو لاسو پاخه کړي. د نوکرانو په مرسته يې يو يو څيز په مېز کېښودو. لږ وخت کې څلور پنځه مېزونه د رنګ رنګ نعمتونو نه ډك شو. " دا مې پخپل لاس تيار کړی دی" هغې د سره کړو چرګانو يو غټ تالی په مېز کېښودو. په تازه مېوو کې ډېرې نابلده او رنګ رنګ مېوې چې ما په ورمبي ځل وليدلې، د تورو تازه توتانو يوه يوه دانه دومره غټه وه لکه غټه خُرما. ډوډۍ مو په ډېر ښايسته ماحول کې وخوړه. اوس دلته په دې رنګينه شان تياره دنيا کې د موم بتيو رپېدونکو رڼاګانو لکه چې ډېر وخت پس دوه مئين د ډېر اوږد هجران نه پس د وصل په غېږه کې يو بل ته رانزدې کړې وي، او دا مئين يوبل ته په مينه مينه د هجر د تورو شپو قيصې کوي. لکه چې د ديدن په پهو د فراق زخمونه ټکوروي. نن د دې شپې کيفيت خو د شاعر د رومان دنيا په بله اړوله. او داسې دا يادګاري دعوت په ډېر ښايسته ماحول کې تر ناوخته جاري وه. د راپاڅېدو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتګ په وخت راته د عاقل نديم مېرمن دا زېری هم راکړو چې سبا به پروګرام ته زه هم راځم او ستا نوی کتاب به هم ګورم!!

د شپې چې مې د ستومانۍ د وجې زر اوده کېدو ته تلوار وه دومره به د فهميدې اپا "خرنړا" د خوبه رابېداروم. د دې بې ارامۍ د وجې مې سر ناروا دړد شروع کړو. هغه چې د تنهايۍ نه ويرېده، بې غمه اوده وه خو شامت زما راغلی وه چې په ارام او خوب پسې مې سترګې وتې. کله کله به د کټ نه راولاړه شوم د لويې کړکۍ وړاندې به ودرېدم، پړده به مې ورو شان اخوا کړه، بيا به راغلم په صوفه به مې ډډه ووهله، د خوب نه به مې سترګې درنې وې خو د ملاستې کوشش به مې نه کولو ولې چې د کچه خوبه بيابيا راپاڅېدل زما په طبيعت ډېر بد اثر کوي. بيا مې په سر ډېر وخت دړد وي. اخر دا شپه هم سبا شوه او د ګړۍ ستنو راته د سبا غږ وکړو، د تکې تورې شپې د خېټې نه د سحر رڼاګانې په راوتو وې. زه په مزه د کوټې نه اووتلم، د جنګلې سره ودرېدم، ښکته د رڼاګانو منظر ډېر خوند راکړو. د هوټل په لوی چمن کې ښايسته د مېلمنو د ناستې انتظام موجود وه، مېزونه او کرسۍ د هوټل په طرز دلته لګېدلې وې او ناستو خلکو پرې د ناشتې خوندونه اخستل. ښايسته ښايسته پېغلې د هوټل په جامه کې لکه د چنار د ونو ښکارېدې، په منډو منډو يې چاته د کافۍ ترماس وړلو او چا ته نور هرڅه. کړنګ ګړونګ د لوښو ډېر د لرې نه راتلو، په دې تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر د دې خلکو ویښه او ناشته کول راته ډېره عجیبه ښکارېده. زمونږ د ناراستو په حساب خو دا لاتوره شپه وه او دلته ژوند داسې ویښ او بېدار روان وه، تابه وئیل چې د ورځې سفر یې هم نیمې ته رسولی دی. نظر مې د دې هوټل د هر منزل ځلور واړه طرف ته لګېدلې د اوسپنې مضبوطې جنګلې بیا بیا ځان له راړولو. د جنګلې په سُورو کې ول په ول تر اخري سره رسېدلي شین بوټي خورو ورو زېلو د زړونو او خیالونو دنیا په خپل ښایست ښکلې کړې وه. د دې زېلو مینځ کې به لرې مخامخ د رڼاګانو مخونو هم ځیره وهله. دلته ژوند لکه د ښایست سره غاړه غټې په دې شینکي او رڼا کې راغونډ شوی وه. حسن لکه چې د دې منظرونو نه راتوئېدو. ما خپل ځان او احساس د دې ماحول یوه برخه ګڼله. غلی شان لکه د غلو بیا کوټې ته راننوتم ـــ په قلار مې خپله بورقعه واچوله او د پنجو په سر د کوټې نه ووتم. کله چې لږه شېبه پس دې شین چمن زار ته نزدې شوم نو منظر نور هم ښایسته وه. د دې چمن په یو ګوټ ولاړه دروازه دغه شنې زېلۍ داسې ول په ول پرتې وې لکه د یوې ښایسته پېغلې په مخ د زلفو لړۍ ځانګې، دلته یوه پېغله هم د مسکو شونډو سره ولاړه وه، په څهره یې د ژوند او امید رنګونه په غورځنګ وو، په سترګو کې یې د خپل مستقبل خوبونه مسکي مسکي کېدل، د سترګو په اشاره یې راته نزدې په یوه چوکۍ د ناستې پیام راکړو. د ناستې سره مې په لوی مېز خپلې دواړه څنګلې ودرولې او د لاسو په کاسه کې مې خپل مخ راټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګېر چاپېره د خوند او رنګ جهان ته ځير شوم، يوه لمحه مې سترګې د ځان سره پټې شوې او بيا د يوې بلې پېغلې په معذرتي ټکو مې اوچت هغې ته وکتل. زما نه يې په مسکا تپوس کولو ـ څه راوړم؟ او ما ورته د کافي ووې. دلته د خوراکونو امبارونه يوې خوا ته لګولي شوي وو، هر کس د خپلې طبعې خوراك ځان له راخستلو. خو دومره سحر وختي زما زړه ته څه هم نه کېدل، البته د سر د دړد د قلارونې د پاره مې د تودې کافۍ يوه پياله څښل غوره وګڼل. د تودې کافۍ پياله مې مخې ته پرته وه، تودې تودې لوخړې ترې ختلې او ما ګېرچاپېره د دې منظرونو تماشه کوله. اوس رڼا په خورېدو وه، د هوټل اضافي رڼاګانې ووژلې شوې، ځنې خلك واپس کېدل او ځنې راتلل، دا ټول خلك په دې هوټل کې دېره وو. په هوټل کې په بېل بېل وخت بېلې بېلې عملې کار کوه. د ډېرو خلکو د روزګار او معاش لمن ورسره تړلې ده. د هوټل د استقباليې په کاونټر هم عمله بدله شوې وه. نن د سحر دا وخت زمونږ سره وه څه خاص پروګرام پکې نه وه، غرمې ته به فرتيهز راتلو. او د غرمې د ډوډۍ يو بل دعوت ته به په شريکه تلو. دغه ټول وخت ما او اپا په خبرو اترو تېر کړو. هغه د ملك او دنيا په سياست يو خور وور نظر لري او دغه نظر يې د ټولو خبرو نه ښکاره وه. خو د سګرټو بې تحاشه څښل يې مجبوري جوړه شوې وه. د ټولو قوانينو يې پوره پوره خيال ساتلو د سګرټ د څښلو د پاره به يې زما لاس کلك ونيو او د ځان سره به يې د هوټل نه بهر اوويستم. په دمه دمه په ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه به يې سګرټ وڅښلو او بيا به ببرته راغلو. په هوسټن کې هوا نن لږه يخه وه او دومره تېزه وه چې د هوټل مخې ته د يوې لحظې په ولاړه خو ماته دا ويره راپېدا شوه چې د دې هوا لکه چې زما په تن لوى لوى پښتني جامې او برقعه نه ده خوښه. . .... د هوا شوخو لاسونو به زما د سر نه د برقعې څپوټکى د ځان سره په هوا کولو. خو ما د دې هوا دې ادا ته ځان کله پرېښودلو. دلته نوره ولاړه که څه هم د مزې وه خو په زړه کې مې يوه ويره هم وه ـــ د اسامه بن لادن د وژنې په اړه د دې ځاى په مسلمانانو کې به څه نه څه ردعمل خامخا پټ وه او بيا زما حالت، زما په تن لويه پرته توره برقعه دې اور ته پوکى ورکولى شي. په دې سوچ مې ځان يوې ډډې ته کړو خو د هوسټن د دې ځاى شبنمي شينکى مې په نظر ډېر ښه لګېدو. زړه مې غوښتل چې د پښو پېزار د پښو نه لرې کړم او په دې شنو شنو ورشوګانو لېونۍ لېونۍ منډې کړم. خو نه راته د خپل وجود حالت د دې خبرې اجازت راکولو او نه دې نوي راپېښ صورتحال.... د زړه ټول ارمانونه مې په ډېره بې وسۍ هم د زړه په صندوقچي کې سمبال کړل.

د فرټهيز په فراخه ښايسته ګاډي کې يو ځل بياپه ډېر ارام کېناستو. ګاډى د هوسټن ښار په سړکونو او لارو په سفر شو. څه شېبه پس يو بل ښايسته ځاى ته، چې نسبتاً ډېره خاموشي يې لرله، د يو ښايسته سپين کاټېج مخې ته ودرېدو. د ګاډي د ودرېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز یوه ښایسته مشره ښځه چې واړه واړه وېښته یې ډېر په ترتیب ساتلي وو، راښکاره شوه. خپل نازولی ساتلی سپی یې په څنګ کې ولاړ وه. فهمیده ریاض دې مشرې ته په ډېر لېونتوب ورغاړې وته او بیا دې مشرې چې په روانه اردو کې خبرې شروع کړې نو زه حېرانه شوم چې امریکنۍ مېرمن داسې روانه اردو وایي. او بیا یوه لحظه پس د هغې مینه ناکې مېرمن د نرو نرچکو خو د مینې په طاقت د مضبوطو څانګونو پـه حصـار کـې مـا د خپلـې مـور خوشـبویي محسـوس کـړه. "میری بچی!!" زمـا پـه سترګو کې د هغـې پـه دې خپلوۍ او مینه اوښکې راغلې. څه هم که د وخت تار په تـار کلونـه د هغې په مخ او څهره د خپلو کرښو په شکل کې ښکارېدل خو د هغې چېتیـا او چابکتیـا د کتـو وه. اوس مـونږ د هغـې تـك سـپین لکـه د بکـرې کـاټېج تـه راننوتلي وو، پـه ډېره سلیقه پکې هرڅه پراتـه وو. ساده ژوند او ډېر محبت او مینې پکې منډې وهلې. مخامخ برخه یې د کور د مېلمستون وه او د هغې سره خوا کې د ډوډۍ خوړلو، لږ دننه د کور برخه په کوټو او لاونج مشتمله وه. په لاونج کې یو لوی ځای د پخلي د پاره وه چې سکڼې دنګې لوړې سرې لنکن پېغلې پکـې اخلـی پخلـی کولـو.زه ډېـره خوشـحاله شـوم چـې دا مېـرمن د پاکسـتان وسـېدونکې وه. تعلـق یـې د پارسـي مـذهب سـره وه، د انګرېـزۍ ژبـې لویـه لیکوالـه وه، نـاول نګـاره او دانشـوره بېپسـي سدهوا (Bapsi Sidhwa) وه. د پاکستان وړمبۍ ښځینه ناول نګاره چې ناولونه یې په امریکه او مغربي دنیا کې ډېره مشهورتیا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان کې د لاهور وسېدونکې وه خو د څه وخت نه د خپلې کورنۍ سره په هوستېن کې وسېږي. د دې مېرمن ورور مئیو بنداري به هم په ورځپاڼه ډان کې لیکل کول. یوه ارټ ګېلري یې هم لرله چې ډېره فعالتیا یې لرله، د دوي ټوله کورنۍ د پاکستان په عزتمندو کورنو کې شمارلې شي. خو څه وخت مخکې د دې کورنۍ غړو ته په پاکستان کې د فرقه واریت په حواله د امن و امان څه مسئلې راپېښې شوې چې څه وژنې ترېنه هم وکړلې شوې، دغه رنګ دا د امن خوښونکي د دې فساداتو او د فرقه واریت د اور نه د وتو په خاطر امریکه کې پناه ګزین شول چې اوس هم د خپل وطن په یاد ژوندي دي. د دې مېرمن د کور ټولو غړو مونږ په ډېره مینه ونازولو. او بیا زما د لیکلي ناول "ملکه" په هڅه خو دومره خوشحاله شوه، بې واره یې ښکل کړم، دغه وخت ما خپل جذبات بیخي نه شو سمبالولی. زه د یوې ډېرې لویې لیکوالې مخې ته ناسته وم، د ټولو مېلمنو نه هم زیاته توجه یې ماته راکوله. ماته یې د ښه لیك، تخلیق حوصله راکوله. وئیل یې چې د هر لیکونکي افکار او تخلیق هم دغه رنګ نوې نوې انساني خپلوۍ راپېدا کوي، انسانان یوبل ته نزدې کوي، کرښې او دېوالونه ورانوي او د مینې یو نوی جهان جوړوي. لفظونه، قلم او فکر لوی طاقت دی ته هم په دې طاقت دومره لرې راغلې یې. زه تر ډېره وخته د هغې په ښایسته خبرو مشغوله وم. شهناز هم راغلې وه، د چا سره چې مې عاقل ندیم کره وړمبی ملاقات شوی وه. وخت ډېر د مزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېدو هغې مونږ پخپله مينه سېرابه کولو. خو يو حقيقت د خبتې د مړولو هم وه، او نن بيا زه د کور په پخلي مېلمنه وم. دغه وخت د سدهوا نوکرې د خوراك ټول هرڅه په مېز ابنسودي وو. سدهوا په مينه مېلمنو ته د ډوډۍ غږ وکړو. په سلادو کې د شنې پودينې خوند به د چا نه وي خوښ؟ خو دلته په سلادو کې اودي رنګ پودينه د خپلې تازګۍ او خوشبويۍ سره جومبك جومبك پرته وه. په دې پخلو کې د باتينګړو يوه ډونګه هم پرته وه، چې د پخلي انداز يې لږ بدل وه. خو د خپل خوند له کبله په ټولو ښه ولګېدو. په خوندورو خبرو اترو کې د مزېدارې ډوډۍ دا محفل د مېرمن سدهوا له خوا د ډېرې مينې او محبت د لازواله وختونو د يادونو سره سرته ورسېدو. د واپس تللو منظر هم ډېر عجيبه وه. زړه وه چې په ورستو ورستو د ګوګل نه پاتې کېدو. ټولو د مېرمن سدهوا مينه او محبت په درنو ټکو وستائيلو او بيا زما د پاره خو دا خبره د زېرې نه کمه نه وه چې نن ماښام به د ماډرن پوئټري آف پاکستان د مخ کتنې دستورې ته مېرمن سدهوا هم راځي!!

ماښګر د هوسټن په يو ښايسته کميونټي سنټر کې د امريکې د سفارت خانې اسلام اباد په مرسته د چاپ شوي کتاب چې د پاکستان د لويو لويو شاعرانو اثار پکې خوندي شوي دي، ماډرن پوئټري آف پاکستان د مخ کتنې دستوره راجوړه کړې شوې وه. د ايشيا سوسايټي امريکې د سيورې لاندې دې دستورې ته ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په امریکه کې مېشته پاکستانیان او د هند وسېدونکي رابلل شوي وو. ډېر پکې مقامي امریکنیان هم موجود وو. د ذرائع ابلاغ سره تعلق لرونکي ګڼ شمېر خلك هم موجود وو. د کتاب ډېرې نسخې یوې خوا ته د راتلونکو د پاره ایښودې شوې وې. فهمیده ریاض خپل راوړلی د ګتې لوی کاټن چې د خپلو کتابونو نه یې ډك راوړلی وه، هغې هم خپل کتابونه ډسپلې کړي وو. ما هم د خپل ناول ملکه څو نسخې ځان سره راخستې وې. په ډېر اهتمام د دې مېلې واکمنو هغه هم د نورو کتابونو په څنګ کې ایښودې وې. مېلمنو د راتلو سره به اول په کتابونو خپله تنده ماته کړه. دلته د ماډرن پوئټري آف پاکستان ګڼې نسخې په بیعه خرڅې شوې. د فهمیده ریاض په کتابونو کې هم مېلمنو خصوصي دلچسپي لرله. کتابونه ئې په ډېرو ډېرو ډالرو خرڅېدل. کله کله به زه هم د هال نه راووتم د خپل کتاب د جاج اخستو په نیت به د کتابونو خواله راغلم خو یوه نسخه هم د ځایه نه وه بې ځایه شوې... دلته یو پښتون هم راپېښنه نه وه کړې، البته دغه وخت مېرمن عاقل ندیم او شهناز په منډه منډه راروانې وې چې څنګه یې زه ولیدم زما کتاب یې راواخستو او دواړو د حوصله افزایۍ په نیت یوه یوه نسخه قیمتاً واخسته. زما خوشحالي هم د کتو وه. د دې نه پس مې یوه نسخه مېرمن سدهوا ته ډالۍ کړه. هغه زر د خپل ځایه راولاړه شوه، په تندي یې ښکل کړم، د کتاب سرپاڼه یې په ډېر غور وکتله، بیا یې راته ووې چې دا به ستا د لاس کړي دستخط سره زما سره سمبال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت وي. خو اوس زه د دې کتاب دوېمه نسخه قیمتاً اخلم... او زر یې د پرس نه د لسو ډالرو یو نوټ زما په لاسو کې کېښودو. دغه رنګ یو ډېر مینه ناك مشر امین باسط چې شاعر ادیب خو نه وه خو زما د حوصله افزایۍ د پاره یې دوه نسخې په بیعه واخستې او دا یې راته هم ووئیل چې په کېلیفورنیا کې زما یو دوست دی چې پښتون دی دا یوه نسخه به زه هغه له تحفه لېږم. نن زه هم ډېره خوشحاله وم ولې چې ډېرو مېلمنو د ماډرن پوئټري آف پاکستان د نامې په کتاب زما دستخطونه په مینه اخستل. د خلکو ټولګي به راتلل او زما سره به یې عکسونه اخستل، د مېډیا سره مو یو شمېر مرکې وکړې. د نیویارك په نسبت په هوسټن کې زمونږ د ډاډګېرنې یوه لویه وجه دلته د ډېرو پاکستانیانو موجودګي هم وه. او بیا چې کله هاغه نظمونه یو ځل بیا وار په وار د هوسټن په ښایسته ماښام کې د شعر ذوق لرونکو ته مونږ وړاندې کړل نو د انګرېزۍ ژباړو نه پس ټولو حاضرینو زمونږ فکر په ډېرو چړچقو کې وستائیلو. اوس زما د سیمې په حواله د امن و امان په حواله د پښتنو ښځو د ژوند او ستونځو په حواله زما نه ډېرې پښتنې روانې وې. .. ما د خپلې سیمې لمبه لمبه تصویر یو وار بیا د دې ځای د فکر و نظر خاوندانو ته وړاندې کړو. په داسې حالاتو کې په ژوند کولو او د ادب د پاره په سترړیا کولو یو ځل بیا حاضرینو په ولاړه ولاړه احتراماً زما هلې ځلې وستائیلې. زما همت او حوصلې یې مضبوطې کړې. داسې ماسخوتن تر ناوخته پورې دا یادګارې دستوره هم د ډېرو ښو یادونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د ماضي د ژوند یوه برخه جوړه شوه. په ذهني توګه اوس مونږ ازاد شوي وو ولې چې ټولې هلې ځلې په وخت سرته رسېدلې وې.

د فهمیدې اپا واده کړی خورزه د هغې خاوند او بچي هغې ته د ملاقات د پاره د ډیلس نه راروان وو. د دې ځایه به اپا د هغوي سره تله. خو زما د خیال په پرده اوس زما د بچي تصویر سره زما د خپلو خپلوانو د تصویرونو ګرځېدو... ماسره د خپلې روغی او ناروغی ډېر فکر وه. کور ته واپس کېدل مې ضروري ګڼل. خدای خبر چې ترور به مې په څه حالت کې وي... وي به هم که نه..؟ دا ټولې وسوسې رانه چاپېره وې. د واپسی په لاره اول به زما جهاز شیکاګو ته تلو د هاغه ځایه به بیا دوبی ته راتلم... د دومره لوی سفر سترپیا رانه اوس خپل لاسونه چاپېره کول. د فهمیدې اپا ډیلس ته د روانېدو وخت نزدې وه، زه هغې په دواړه مخه ښکل کړم، په الوداعي نظر مو یوبل ته کتل، اوس د هغوي د ګاډي دروازې وتړلې شوې د یوې کړکی د شیشې پورې غاړه د فهمیده ریاض غمژنو سترګو ماته کتل، د هغې د خدای په امانی د پاره د خوزېدونکي لاس منګول اوس د ګاډي د حرکت سره زما د سترګو پناه شوه....

ډېره لحظه زه هلته ولاړه وم. ډېر وخت مې د هغې د مړو سګرټو ایرو او ټوټو ته کتل. بیا په درنو پښو هوټل ته راننوتم. نن د هوټل کمره کې زه یواځې وم، د شپې د ملاستې نه مخکې د ډېرو یادونو سره مې د سفر سامان راغونډولو.. لکه چې ډېر یادونه مې هم پنډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول... ټول کارونه اوس سرته رسېدلي وو. بس نن شپه ماته ښه ارام کول ضروري وو. ولې چې د یوې ورځې او یوې شپې مزل مې مخې ته لکه د غر ولاړ وه. خوب ډېر زر راغی، د خوب دنیا کې بیا د ژوند د ښایستونو بازارونه لګېدلي وو. د خپل بچي د پاره مې رنګ رنګ شیزونه اخستل. جامې، د لوبو شیزونه، په هغې کې ګاډي، جهازونه، زما بچی ډېر خوشحاله وه.... د ګوتې نه یې کلکه نیولې وم... ځای په ځای یې ګرځولم. هغه ډېر خوشحاله وه. او زه هم د هغه په خوشحالۍ خوشحاله خدای خبر چې نور به مې کوم منظرونه ترسترګو کېدل چې په موبایل د لګولي شوي الارم ټنګار مې سترګې وغړولې. د خوبونو په دنیا د ځان سره مسکۍ شوم، د تللو تیاری مې وکړو، وقاص نن اټلانټا ته واپس روان وه، او فرټیهز به زما د سهولت په غرض زما سره د هوایي ډګر ترڅه ځایه تللو. د سرسري ناشتې کولو نه پس زه د فرټیهز په انتظار د هوټل په لاونج کې ناسته وم، خپل رغړنده بېګ مې ترڅنګ اودرولی وه، فرټیهز هم په خپل ټاکلي وخت راورسېدو. د هوټل ټول حساب یې د عملې سره په څو لمحو کې بې باکه کړو اوس یې زما بېګ ته لاس کړو، ما یو الوداعي نر د هوسټن په دې ښایسته هوټل واچولو. او په منډه بهر ووتم. خپل وطن او کور ته د بېرته تلو احساس دومره ښایسته وه چې لکه یو قیدي چې د جېل نه بهر وځي. یو ځل ګاډی بیا د هوسټن ښار په سړکونو په حرکت کې شو. دلته اېرپورټ په ډېره لرې فاصله دی. د سفر ټول کاغذونه مې ښکاره په لاس نیولي وو. بیا د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې مرحلې ته په زړه چاودون تېرېدل وو. لږ ساعت کې وقاص زمونږ نه رخصت اخستو د یو بل سره مو خدای په اماني وکړه، وقاص راته ووئیل چې زه ډېر زر پاکستان ته در روان یم، کېدی شي مردان ته راشم!! وقاص هم ډېر ګړندی ګړندی روان وه. فرتېهز ما سره په ځنو مرحلو کې موجود وه، زما بېګ یې جمع کړو او ماته یې بورډنګ کارډ راکړو. اوس زه د جهاز په انتظار د هوستېن په ښایسته ایرپورټ کې د واپسۍ د پاره بیخي تیاره ناسته وم. دا لاونج هم ډېر منظم وه. د مسافرو د سهولت د پاره پکې هره اساني موجود ده. فریتهیز زما سره ډېر وخت ناست وه. خو اخر مې ورته ووې چې ستا به خپل کارونه وي، وړاندې ماته هیڅ څه مسئله نشته، تاسو لاړ شئ..!! هغه هم زما په لرلي اعتماد ډېر خوشحاله شو، د خدای په اماني یې راسره وکړه او زما نه رخصت شو. په ایرپورټ د خلکو تګ راتګ، د مسافرو په څهرو د ستړیا او امیدونو ګډوډ تاثرات څه هم که وخت دلته په ناسته په داسې مشاهده ښه تېرېږي خو زما خپل وطن او کور ته د واپس کېدو تلوسه داسې د لېونتوب وه چې زه یې د دنیا نه... د دې لویې دنیا... د خور وور انساني سمندر او غېږ غېږ ښکلاګانو نه بې نیازه کړې وم. .... ما پخپل تصور کې د خپل وطن فضا لیدله. څه هم که د بارودو د لوګیو نه ډکه ده خو د خپل وطن او خپلې خاورې مینه هله راژوندۍ شي چې انسان د وطن نه لرې پاتې شي. زما د خیال په آئینه زما د مئینو څهرې زما لیدو ته هم ډېرې بې تابه وې. کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د فکر دا تسلسل ټول په ټوله د يوې نوې معصومې څهرې نه چاپېره شو. د هغه په مسکو سترګو ماته زما ظاهري جهان د يوې نوې رڼا سره روڼ ښکارېدو. د هغه ژړا مې د تخيل مارغانو ته د نوي ژوند نعرې وهلې. د هغه په کټ کټ د خندا سپرليو به زما نه ګېرچاپېره ګلونه وغوړول.... د هغه وړو وړو قدمونو د پاپلي پل احساس به لکه چې زه د عرش منارو ته وخېژولم... دا احساسات ډېر د خوند وو. زما په سينه کې د مور يو ناقلاره زړه د خپل بچي په مينه درزېدو. زر مې پخپل زړه لاس کېښودو لکه چې زما په دواړو سينو کې د سپينو پيو لختي د اوس نه په چپو وو. د يو ښايسته وجود د لمس احساس به زه د ځان سره مسکۍ کړم. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، دا جهاز يو وړوکی جهاز وه چې ډېره محدوده عمله يې لرله. په تور پتلون او تور قميص کې يوې ښايسته پېغلې ټولو مسافرو ته هرکلی کولو. او يوې بلې د مسافرو راهنمايي کوله. جهاز پخپل وخت د الوت د پاره ځانګونه خواره کړل او د شکاګو په لوري حرکت وکړو. ماسره خوا کې يوه غټه تورپوستې امريکنۍ ناسته وه چې په ټوله لار پخپل لېپ ټاپ يې سر داسې راځوړند کړی وه چې د دنيا نه بې خبره وه د شکاګوهوايي ډګر هم د پخپلو ښکلاګانو تر مخه هر نظر ځانله لکه د مقناطيس راښکلو. د مسافرو د ناستې پاستې ډېر ښايسته ځايونه لري. د جديد طرز يوه شانداره نمونه چې انساني نظر ورته اريان پاتې شي. خو وخت دلته هم د انتظار په سولۍ تېرېدلو. کله به مې د چا مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلو او کله د چاــــ!! ټول مخونه نااشنا وو، د شپې اتنیمې بجې دوبۍ ته روانګي وه، د امریکې نه وتل هم په پل صراط تېرېدل دي، هم هاغه سټرپیا هاغه په قطارونو کې ودرېدل او بیا د مېږي په قدم مخکې په قطارونو کې تلل. خو اوس زه د یوې پټې یا ښکاره کېمرې د سترګې نه نه ویرېدم ځکه چې ماته اوس بېرته تګ وه په دې وجه د ډېرو خوفونو نه ازاده وم. بس د دوبۍ پورې په ناسته سفر به مې په ملا کې درد کړو. دلته د ډېرو میاندو سره واړه واړه بچې زما د سترګو مخې مخې ته کېدل. دا میاندې بچې په غېږه کله اخلي؟ د لاس په ورکوټي ګاډي کې یې روان کړي وو. په یو لاس کې خپل سفري رغړنده بېګ وي او په بل لاس کې ګاډی. ډېر مې زړه په هغه ماشومانو خفه شو چې د مور د غېږې په ځای په داسې ګاډیانو کې موسېدلي پراته دي. یوه ماشومه چې مور یې په قطار کې زما نه مخکې ولاړه وه، او دغه ماشومه یې په لاس ګاډي کې مخکې وړله، ماشومې ته ما په یو نیب ځیر ځیر کتل، هغې په خله کې د لاس کټه ګوته نیولې وه، او په یو مخ یې روله. د دې ماشومې سترګې چې زما د سترګو سره ولګېدې، په سترګو سترګو کې مې ورسره خبرې کولې، اوس هغې خپل دواړه لاسونه په مینه راوچت کړل، "ما واخله" او زما زړه وغوښتل چې یاخو په زمکه د دې ماشومې د ګاډي سره خوا کې کېنم او یا یې پخپله غېږه کې راوچته کړم. ما زر د خپلې کېمرې سترګه د ماشومې مخ ته برابر کړه. دا وخت د هغې مور په ما پوهه شوه. نېغ نېغ یې زما په تن لوېې تورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقعې ته وکتل، هغې زما په لاسو کې کېمره لیدله، په ډېره سنجیدګۍ یې راته ووئیل "تصویر مه اخله" او ماته داسې ښکاره شوه لکه زما د یوې لحظې نه د راپېدا شوي ارمان ما تېره چاړه راښکلې وي. ما زر خپله کېمره سمباله کړه، دلته دا یو قدم نوره مخکې شوه، زه هم د خفګان نه ډېره سنجیده شوې وم. زما توجه د لږ وخت د پاره د دې ښایسته ماشومې نه ګډه وډه شوه خو بیا مې ورته وکتل اوس هغه هم لږه سنجیده شوې وه، زر په خندا شوه لکه د سپړدي ګلاب وغوړېده، اوس ما خپله توجه قصداً د دې ماشومې نه ګرځوله. په دې دوران کې د هغې مور د اېمګرېشن کاونټر ته رسېدلې وه، زه یوه لحظه د هغې نه په فاصله ودرېدم خو ورستو راپسې د ولاړو خلکو قطارونو زه همخکې تګ ته هڅولم. اوس د ماشومې مور د دې مرحلې نه تېره شوې وه او د یوې ګُټ پېرې نه پناه شوه. زه د کاونټر مخې ته د خپلو سفري کاغذونو سره ولاړه وم. یو یو کاغذ دغه امریکنیانو لټ په لټ کولو. او اخر ماته هم د مخکې تلو اشاره وکړې شوه، بیا په یو لوی لاونج کې زما ناسته وه، د دوبۍ د جهاز انتظار وه. او اخر هاغه شېبه هم راغله چې په مسافرو د جهاز د روانګۍ زېری هم وشو.

دا یو لوی جهاز وه د عملې غړي یې هم ګڼ وو. د جهاز د اېرهوستې په مرسته زه خپلې چوکۍ ته ورسېدم. په جهاز کې د مسافرو ګڼې ګوڼې، د ماشومانو د ژړاګانو غوغا اوازونو یو خاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېفیت جوړ کړی وه، د بېګونو سمبالولو درز دروز راته په سر دړد کړو، خو سیټونه یې هم داسې تنګ وو چې د دومره اوږدې ناستې سره به څه کوو- ما سوچ کولو ماته د وقاص خبره رایاده شوه چې "ته د خپلې بیمارۍ له سوبه په جهاز کې د خپلې طبعې چوکۍ غوښتلې شې، د داسې بیمار د پاره په جهاز کې څه سیټونه محفوظ ساتلی شي." چې د خلکو رش لږ په کمي شو نو زه د جهاز عملې ته راغلم او د یوې ایرهوسټې نه مې په خواست د یوې داسې چوکۍ غوښتنه وکړه چې زما د پاره د ارام وي، خو چې څنګه مې هغې ته د خپلې رنځورۍ او حالت ذکر وکړو نو زما په دې خبره یو الغاو تلغاو جوړ شو. خبر د هوايي ډګر لوی سکیورټي افسر ته په وارلس ورسولې شوه، په ما خو سمه ایمرجنسي ولګېده. په یوه لحظه کې دغه سکیورټي افسر زما مخې ته ولاړ وه. "ته د څو میاشتو حملداره یې؟" زما نه یې ډېر په هېبت تپوسونه کول، ما ورته ووې د شپږو میاشتو-!! وې ته راپاڅه او راځه. زر دو کسانو د لاسو ونیوم، لکه د مریض یې ورو ورو بوتلم، زه په دې نوي راپېښ شوي صورتحال سختې پرېشانۍ واخستم. دا په څه شر واوړېدم. هغه پخپل وارلس د دې واقعې رپورټ چا ته ورکولو. اوس د جهاز لويې دروازې سره د لارې په سر کې یو ویل چیئر زما د پاره راغوښتې شوې وه، خلك په منډو تړړو وو، د جهاز الوت کې لږ وخت پاتې وه، زه یې په ارام سره په کرسۍ کېنولم او دوه کسان لکه د پهره دارانو مې په سر ولاړ وو. د هاغه سکیورټي افسر پرېشاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د کتو وه. "تاسره د دې خبرې څه ثبوت دی چې ته د شپږو مياشتو ناجوړه يې؟" هغه زما نه تپوس کولو ـــ ما ورته ډېر په استقامت ووئيل چې ماسره د خپلې ډاکټرې د معائنې سند (مېډيکل سرټيفيکېټ) پروت دی. هغه ووئيل "چرته دی؟" ما ورته ووې زما په هاغه لوی بېګ کې چې زما نه جمع کړی شوی دی. اوس هغه په وارلس سټ څه کسان راوغوښتل خو د هغه پرېشاني او حالت ډېر خراب وو. يوه شېبه پس دوه زلمي د اېرپورټ لباس کې زما مخې ته ولاړ وو. خو هاغه مشر ډېر په ادب او شايستګۍ زما نه تپوسونه کول. ما ورته د خپل بېګ رنګ رغونه په ګوته کړه. او زما حېرانتيا هغه وخت د کتو وه کله چې لږ ساعت پس هاغه دوو زلمو په منډه منډه زما بېګ راروان کړی وه. ما د امريکنيانو د دې وارخطايۍ نه ډېر خوند اخستو. په ځان مې هيڅ د پرېشانۍ اثار نه راپېدا کول. هغوي بېګ د پرانستو د پاره زما مخې ته کېښودو. زړه کې مې له خدايه سوالونه کول چې که دغه وخت دا سند په لاس رانه شي نو زما حالت به د شك شي. اوس زما لاسونه هم رپېدل او اخر د نورو کاغذونو په لوی فايل کې دغه سند او د ډاکټرې يو ورکوټی فايل موجود وه. زما حالت په سمې شو، هغه زر زر رپورټ کتو او بيا يې د اوکۍ سره ماته جهاز ته د تلو اجازت راکړو. اوس زه په ويل چيئر کې ډېر په مزه ترخپلې چوکۍ ورسولې شوم. ماته د يو قطار مخکني سيټونه ټول خلور په خلور د خصوصي توجه سره راکړې شول. ما شکر ادا کړو چې په يو تنګ سيټ د دې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږدې ناستې نه خلاصه شوم. په ارام مې پښې وغزولې، نرمې تکیه ګانې مې سر ته بالښت کړې، په ځان مې کمبل راخوره کړه او بې غمه مې ډډه واړوله. د جهاز شورېدو به لکه د ځانګو ځنګولم، خوب به یوړم او بیا به د اېرهوستېسې په غږ د خوبه رابېداره شوم. کله به د جوسو د ګلاس په لاس ولاړه وه او کله به یې ځانله خوراك راکولو. څه خوراك خو به د ټولو سره شریك وه خو څه به زما د پاره په خصوصي توګه راوړلی شو. نزدې ناستو مسافرو به راته ډېر په عاجزۍ کتل. د لرې ناستې نه پس به مې بیا پښې اوږدې کړې. وخت ډېر په ارام سره تېرېدو، د جهاز د عملې یو دنګ لوړ ښایسته زلمی چې د کراچۍ وسېدونکی وه، هغه ته زما د خصوصي خیال ساتنې هدایات شوي وو. کله کله به هسې راغلو زما نه به یې زما د طبیعت پوښتنه وکړه. دا سفر ډېر د مزې وه. چې جهاز د دوبۍ په بې شانه ښکلي هوایي ډګر خپل پړاو سرته کړو. اوس هاغه دنګ لوړ هلك زما نه رخصت اخستو. "مخکې هم د ځان خیال ساتئ" د هغه په دې خبره راته ټوله پېښه بیا رایاده شوه.

دلته هوا لږه ګرمه وه.... خو د سمندري هوا خپله یوه مزه وي نو په چا بده نه لګېده. سترګې مې اوس د هر منظر نه مړې وې. بس د خپل کور او خپل وطن فکر اخستې وم او یا د پاتې سفر ـــ دلته هم د چا تله وو د چاراتله یوه لویه دنیا وه چې پخپله لمن کې یې ډېرې دنیاګانې ځای کړې وې. خو ما ځانله د ناستې ځای کتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې ډېره په تسلی وم. اوس خو د هاغه لرې دنیا نه په خېر واپس راغلی وم. لکه چې خپل کور کې وم. په دې ډاډ مې د پاتې سفر د پاره ستړی وجود دمه کولو. دلته هم د تور سکني ماښام حسن د دوبۍ رڼاګانو ښکلی کړی وه. د شپې پاوباندې لس بجې د دوبۍ نه اسلام اباد ته تلل وو. د ټولو نه ښه خبره دا وه چې زما په ټول سفر کې یو ځل هم جهاز د خپل ټاکلي وخت نه ایسار شوی نه وه. پاتې وخت مې د دوبۍ د ایرپورټ په ښایسته لاونج کې تېرو چې په دې کې یوه ښایسته جینۍ د خپلو دوو بچو سره راغله او زما په څنګ کې کېناسته، د هغې ماشومانو خپلو کې پښتو کې خبرې کولې، زه ډېره خوشحاله شوم چې په نیویارك کې د نسیمې نه پس په دې ټول سفر کې دا پښتنه چې زما سره یې پېژندګلو هم شوې وه، اخر یې په پسته صوابي واله لهجه کې زما نه تپوس وکړو. "تاسو هم اسلام اباد له ځئ؟" ما ورته ووې هو! د اسلام اباد نه بیا خپل وطن او خپل کور کلي مردان ته ـــ! هغې پېښور ته د تلو ذکر وکړو، خپل نوم یې فرزانه راوښودلو، د تېرو پنځو کلونو نه په شکاګو کې وسېده، د واده نه پس سمدستي امریکې ته تلې وه.... او نن د دومره وخت نه پس په وړمبي ځل خپل وطن ته روانه وه. د کور کلي وطن او مئینو د لیدو تلوسې هغه هم ډېره ناقلاره کړې وه، د دوه نیمو کالو لور یې وه پلوشه او د غېږې بچی یې ننګیالی نومېدو، داسې ښکارېده چې د یوې سوچه پښتنې او نظریاتي کورنۍ سره یې تعلق وه، بیا یې پخپله هم ووې چې زما خاوند یو قام پرست پښتون دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې پښتو او خپلې خاورې سره ډېره مینه لري، دا وجه ده چې د خپلو بچو سره په کور کې په پردۍ ژبه خبرې کول د هغه د طرفه په ما منع دي. زما بچي خپله سوچه پښتو وايي او په سکول کې مې لُور په انګرېزۍ کې ډېره کمزورې ده، د سکول نه يې هم دا شکايت راغلی دی خو د وخت سره به يې دا مسئله خپله حل شي، زه خوشحاله په دې يم چې د خپلې ژبې سره مې ساتلي دي. زه د دې پښتنې په دې جذبه او مينه ډېره خوشحاله شوم. هغې به هم خپله ګړې بيابيا کتله، بيا يې رانه په جهاز کې د تېرې پېښې تپوسونه وکړل، په خندا خندا مې ورته خپله قيصه وکړه، اوس د هغې لور پلوشه زما په غېږ کې ناسته وه. د مور سره يې ځنګ چې زه پښتو کې په خبرو واورېدم نو د خپلې ژبې نسبت زما غېږې ته په ډېره خپلوۍ راوستله. فرزانې ماته ووې چې تا نه لويه غلطي وشوه، دغه وخت چې جهاز ستا د ورلو نه انکاري شوی وه، تاته به دلته د استوګنې موقع په لاس راغلې وه. د بچي زېږون به دې دلته شوی وه.... ماورته ووې چې زه په خپل بچي د خپل وطن هوا لګول غواړم. زما خواهش دی چې په خپله خاوره د ژوند د دې مرحلې نه تېره شم....!! هغې زما د خبرې سره اتفاق وکړو، پلوشې زمونږ خبرې اورېدې چې په دې کې ننګيال زر خپلې چاچۍ راوچتې کړې چې ما واخله ــ فرزانې وخندل، وې وئيل چې "دې دواړو د مور او پلار نه پس په ورمبي ځل تاسو وليدی چې پښتو کې خبرې کوی نو ځکه يې په تاسو ډېره مينه راغله.!! پلوشې خو په لږ وخت کې ټوله د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسته ماته راپرانسته، خپل کتابونه یې راته وښودل. دلته هم په انتظار دا وخت ډېر ښه تېرېدو. اوس مونږ سره نزدې یوه ښایسته درنه خوږه د پوخ عمر مېرمن بله هم راغلې وه. دې په اردو ژبه کې خبرې کولې، خپل زوی د عمرې د پاره رابللې وه او واپس پاکستان ته روانه وه. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، مسافر ټول رااروان شو، فرزانه د خپلو بچو سره د هغوی په چال روانه وه.

زه او دغه بله مېرمن یو ځای روانې شو. دغه مشره ښځه هم ډېره مینه ناکه او ځیرکه مېرمن وه. په بورقعه کې پټ زما حالت یې اندازه کړی وه، زما یې ډېر خیال ساتلو، د صفا اوبو یو بوتل یې په لاس کې ، ساعت په ساعت یې ترېنه اوبه راکولې. د جهاز په پوړو هم زه د هغې په امداد ډېره په اسانه وختم. په جهاز کې زما د چوکۍ سره په خوا کې یو نارینه په دوېمه چوکۍ ناست وه. زما زړه یو ځل بیا په دې اتفاق تنګ غوندې شو. دغه مېرمن د لرې نه زما په پرېشانۍ پوهه شوه، خپلې چوکۍ ته یې هاغه کس ولېږلو چې په ډېره خاموشۍ او شرافت، خو څه په نازړه پاڅېدو، دغه مېرمن مې اوس په دې سفر کې ملګرې وه. دا عجیبه نظام دی نر اوښځه نه ګوري، خپل پردی نه پېژني خو یو ځای کېنوي. هغې په اوچت اواز د جهاز په کمپنۍ تنقید کولو. "یاد ساته چې کله درته په سفر کې داسې صورتحال مخې ته شي سمدستي د جهاز عملې ته وایه، چوکۍ مې بدله کړئ". داسې ښکارېده لکه چې داسې سفرونه د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمن د ژوند معمول وه. هغې راسره د خوږو خوږو خبرو سلسله شروع کړه. درې بچې يې په سعودي کې وو. هغوی يې په کال کې دوه درې ځله رابلي.. بيا يې يو دم په څهره د ډېر خفګان او پرېشانۍ اثار ښکاره شول. وئيل يې يوه نيازبينه لور مې په ډېرو لالچيانو خلکو کې واده ده چې اوس اوس مې ورسره په قانوني توګه د لور رشته خلاصه کړې ده، خاوند مې د لور د غمه د سرطان په رنځ ګور ته لاړو.. او زه د خپلې لور ځواني او بد نصيب په ژوند ژاړم. . اوس د هغې اواز د دې غم د لاسه د اوښکو د زوره ډك ډك کېدو. ماته زر خپله خور د دوو بچو سره رامخې ته شوه چې ټوله ځواني يې د تور نصيب په تور د پلار په درشل زړوي. خو شکر زمونږ په پښتنو کې د طلاق رواج ډېر نشته يوه تور سرې ټول عمر خپله ځواني د پلار او وروڼو په کور زړوي. بيا مې د خدای شکر په دې ادا کړو چې خور مې په سکول کې باعزته روزګار لري، د امدن يوه ښه ذريعه لري، دوه ګلونه ببرك شاه او زرك شاه لري. زړه مې د داسې تور سرو په قسمت ډېر ودرېدو. زمونږ ټولنه چې د زغم او برداشت پکې ډېر کمی دی، په وړو وړو خبرو پکې لويې مسئلې رامينځ ته شي، ډېرې ځوانۍ خاورې شي، ډېر ارمانونه تالا شي، سر سرې مې ورته د خپلې خور خبره وکړه چې لږه تسلي يې وشي، خو الميه يوه وه، غم يو وه، د هغې په سترګو کې د هغې د لور ځواني تار په تار پرته ښکارېده. اوس خو په دې طمعه وه چې د هغې د لُور د نصيب پورې تمبې يو څوك يو ځل بيا په خوشحالۍ وډبوي. ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت زما او د هغې ترمينځه خاموشي خوره وه، جهاز پخپل رفتار روان وه، کله کله به مو توجه په بل څه ښخه شوه خو واپس به بيا داسې د ډېرو تور سرو ايره شو خوبونو زمونږ په سترګو او څهرو خپلې ايرې بادولې. اخر د جهاز اسلام اباد ته د رسېدو وخت راورسېدو، په توره شپه کې په زمکه د بجلو بلو رڼاګانو زما توجه د وطن لوډشېډنګ ته راوګرځوله "شکر چې بجلي شته" زر مې سم کارډ په موبايل کې برابر کړو، د ناياب د موبايل شمېره مې برابر کړه، د ناياب خوبولی غږ مې واورېدو. ما سوچ کولو چې په ايرپورټ به زما په انتظار اوده شوی وي نو.... نو دا څه وو..... عجيبه غوندې صورتحال سره مخ شوم، هغه ووئيل زه خو کور يم، مونږ وئيل ته به سبا راځې....!!

اوس خو مې د پښو نه زمکه وتښتېده.... اُف! په دې توره شپه به کورته څنګه ځم....!! د چا سره به ځمه او په څه کې به ځم؟ زما په کپړی کې لکه چې چاودنې کېدلې. د ناياب په دې دومره بې غوری مې زړه ډېر خفه شو خو زر مې د هاغه ځای او دې د وختونو حساب او فرق رامخې ته شو. دلته هاغه تاريخ به نن د نيمې ورځې نه پس بدلېدو او د ناياب خبره راته په دې دليل صحيح معلومه شوه. خو زما سر اوس هم چورلکونه خوړل. په موبايل مې د ناياب ډېر کالونه د مس کالونو په شکل کې پراته وو ولې چې په دومره ګڼه کې ما د موبايل زنګ کله اورېدې شو. اوس ناياب هم ډېر پرېشانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، ته چرته په ارام کېنه زه درپسې ځان در رسوم. هغه ډېر پرېشانی کې وه.. ما ټېکسي کولي شوه خو زما د سیمې حالات داسې دي نو په داسې حال کې به په دې نیمه شپه ماسره تلو ته کله څوک تیارېدل؟ او دا خوف هم لکه د مچۍ مې په ذهن ناست وه "زه یواځې زنانه یم، د امریکې نه راغلې یم، د ډېرو خلکو به دا طمع وي چې ډېرې ډالرې به یې راوړې وي راشه چې......" دې سوچ رابانديې غوني زیږګ کړل. حقه دقه ولاړه وم اوس خو بس رڼایۍ ته مې انتظار وه، چې رڼا خوره شي نو کور ته به ځم. زه اوس غلی یوې خوا ته ولاړه وم. .... د سحر تروږمۍ مې محسوسول غوښتل... خو دومره رڼاګانې بلېدې چې د سحر رڼا پکې نه شوه ښکاره کېدې. اوس ما په یو مخ د خلکو تګ راتګ ته کتل... ډېرو مسافرو ته خپل مئین د هرکلي د پاره راغلي وو. زما دننه د دې محرومۍ په شدت سره سر راوچت کړی وه. کاش! نایاب هم زما د پاره په بې تابۍ ولاړ وی.. زه په دې سوچونو کې وم چې د شا نه مې په مټه چا وړه چاچۍ کېښوده. هنې ګل...؟ او ما بې اختیاره په دې غږ او لمس چې مخ وګرځولو نو د حېرانتیا نه مې سترګې وازې پاتې شوې، خدیجې ته..؟ زما مخې ته زما د اېندرور لس کلنه لېورځۍ ولاړه وه... زه په دې عجیبه اتفاق ډېره حېرت وړې وم... په دې توره شپه دلته دا ماشومه څه کوي. چرته پېریان خو به نه وي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه رابانـدې بیـا وېښتـه ودرېـدل. خـو اوس هغـې زر زمـا حېرانتیا ختمه کړه.. مونږ ارسلان بهایي ته راغلي یو هغه د کنېډا نه راغـي، هغـې خپـل د تـره زوي یـادولو چـې دا وخـت د کنېډا نـه رارسېدونکی وه. تاسره نـور څـوك دي؟ مـا ترېنـه تپـوس وکـړو.... امجد کاکا.. هغې د خپـل کشر تـره ذکر وکـړو چې دا ماشومه ورتـه ډېره ګرانه ده. او ګرانه خو دا ماشومه ټول کور والـو تـه ده ځکـه چـې پېدایشي توګه دا ماشومه د یوې داسې رنځورۍ د لاسه د مرګ او ژوند په نښته کې ګېره ده چې بدن یې خپله وینه نـه جوړوي، د ژونـد لـس کالـه یـې پـه پـردۍ وینـه سـفر کـړی دی... او دا ذمـه واري د امجدخان په غاړه ده چې دا به د وینې اچولو د پاره پېښور تـه بـوځي او راولي. هم دا وجه ده چې د هغـې د نابـاوره ژونـد لـه سوبه په ټول کور هغه ګرانه ده. د هغې وړوکی نه وړوکی خواهش په نیمه شپه هم پوره کولی شي نـو پـه دې نیمـه شـپه د امجد کاکـا سره راتلـل هم د هغې د یو ضد نتیجه وه. هرڅه چې وو دا زمـا د خپـل کـور خلـك وو، الله پاك چې د چا مدد کول غـواړي نـو غـائبانـه سـوب یـې جـوړ کـړي. ما د خدای شکر ادا کړو چې په داسې حالت کې یې خپل د کور کس زمـا د مـدد د پـاره راپېـدا کـړو. پـه دې دوران کـې امجـدخان هـم د خدیجه په وېنا راغلی وه. زما څنګ ته په منډه رانزدې شو. هغه چې په دې وخت پـه داسـې ځای کـې یـواځې ولیـدم نـو حېرانـه خـو نـه شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې چې زما د تګ راتګ نه خبر وه. هغه وئیل خبر به شي تاسو ته زه د ګاډي دروازه پرانزم.... لږ ساعت کې به ارسلان هم راځي، بیا به په ګډه ځو. نزدې د هغه الټو ګاډی ولاړ وه، زه یې په ورستو سیټ کېناستم. لږه شېبه پس امجدخان د خپل زلمي او مسافر وراره ارسلان سره راښکاره شو.... اوس لږه رڼایي هم لګېدلې وه... کور کې ټول ډېر مطمئن وو. په دې دلچسپ اتفاق د ټولو زړونه مطمئن وو. ګاډي کې د دوو مسافروسفري بېګونو ډېره تنګي راپیدا کړه.. ما ګوګو ځله امجد ته ووئیل چې زه اوس تلی شم ټېکسي به وکړم. خو هغه داسې کله منل، وئیل یې چې زړونه تنګ نه وي ځای نه تنګېږي. په لاره مې د ټولو خپلوانو ټیلیفونونه راتلل. زما په خبر رارسېدل د ټولو د پاره لویه خوشحالي وه. په موټروی دا دوه نیم ساعته لاره نن ډېره اوږده شوې وه... انتظار وه چې ګران شوی وه... خو بیا هاغه وخت هم راغلو چې ګاډی زما د کور کوګې ته ننوتو، د کوګې د سر نه مې د خپل کور د دروازې مخې ته نایاب په انتظار ولید،. ګاډی ودرېدلی وه. د وارث په څهره د خوشحالۍ او اطمینان یو نوی سحر ماته ښکارېدو. هغه زر د ګاډي هاغه دروازې ته رامنډې کړې چې زه ترې راښکته کېدم. او بیا په سترګو سترګو کې مو یوبل له په یوه لمحه کې د ډېرې اوږدې جدایۍ ډېرې قیصې وکړې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ټول غړي راته په دروازه کې د هرکلي د پاره ولاړ وو. ټول خوشحاله وو. زما د ښه او محفوظ سفر ډېرې دعاګانې يې غوښتې وې.. د سحر ناشته او چايې...اُف څومره د خوند وه.. د ستړيا احساس څه هم که د خپل وطن غېږې رانه اخوا کړی وه خو بيا هم د کور والو په خواهش چې ته ارام وکړه. لوی سفر دې کړی دی...!! د خپلې کوټې سکون او خپل کټ پوزې مينې ډېره جذباتي کړم.. خپل کټ لکه د مور د غېږې تار تار... ذرې ذرې راټوله کړم... او بيا په دغه ورځ چې تور ماښام ژوند په خپلو زلفو کې راټولولو.... زه لکه چې د يوې نوې ورځ اغاز د خوبه رابېداره کړم... د ستومانۍ هر لباس مې د تنه غورزېدلی وه. د ارام او راحت د خوشګوار احساس سره د خپلې کورنۍ د غړو مينځ کې ناسته وم، ټول رانه په مينه چاپېره وو. زما د سفر روداد ټولو په ډېر غور اورېدو.. ماته خپله مرګانه ترور بيا مخې ته ودرېده زړه مې غوښتل چې په وزرو ورله والوتې.... خو د کور يو کس هم ماته د هغې ذکر ونه کړو. خو پخپل زړه کې يوې د غم ناقلارۍ ماته ګواهي راکوله...لکه چې....!! د دې نه وړاندې چې کوم حقيقت مخې ته لکه د تورې بلا ولاړ وه. هغې ته بيخي نه وم تياره ــ د ورور نه مې تپوس وکړوــ بي بي څنګه ده...؟ هغه يوه لحظه ساوی شو... ښه ده.. بيا يې ډېر په کلکه ووئيل... زما زړه کې هسې يو شك ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیـولی وه... اوس کـور کـې د مېلمنـو د تلـو راتلـو سلسـله ونختـه ... ماته د هرکلي د پاره راتلل. اوس زما ټوله توجه خپلې ناروغۍ ته ګرځېدلې وه. د ډاکټرې د معائنې ترمخه ماته د ګوتو د شمېر څو ورځې پاتې وې خو موسم او ګرمۍ سم زور کړی وه. د ټولو دا خیال وه چې د سفر نه پس یوه معائنه بیا پکار ده. خو د ګرمۍ له سوبه مې ډاکټرې ته د تلو هډو تاب نه لرلو. اوس خو لږه ویرې هم اخستې وم. د ماشوم د اپوټه والي حالت د شپږمې میاشتې راسې وه. د دې صورتحال سره د لوی اپرېشن امکان هم وه. ذهن مې ګډ وډ وه خو د ماشوم د راتلو خوشحالۍ د لپونتوب او میني په اسمانونو ګرځولم. د ښځې په ژوند کې د "عمل" دا تجربه چې د ښځې د ذات او وجود تکمیل کوي، د هغې د هستۍ او ځتې ډېر نیمګړتیاوې لرې کوي، د خپلې هستۍ د تکمیل احساس زه هم ناقلاره کړې وم... په کور کې د نوي ماشوم د راتلو ټولې تیارۍ مشرانو پخپل سمې برابر کړې وې، ډېر روایتي دودونه، دستورونه ترسره کېدل، وړې وړې، پستې پستې جامې جوړولې شوې. کله کله به مې دا ورکوټې قمیصګۍ د خپلې سینې سره جخت ونیوه. د هغه د ګرېوان نه به د اومو پیو یوه کاواکه خوشبویي بې اختیاره راولاړه شوه. زر به مې پرې دواړه شونډې کېښودې... سترګې به مې د ژوند په دې نااشنا احساس درنې غونډې شوې چې د یو ټوزپ سره به بیا یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومې زندګۍ د خپل وجود دننه د مینې او ژوند احساس راکړو... اوس به مې سترګې ښې پټې کړې... په غېږه کې به مې ښکلی ماشوم اوده پروت وه. هم هاغه قمیصګی به یې په غاړه وه. د پیو د هاغه خوشبویۍ سره... زر به د خیال امېل دانه وانه شو. لاخو هغه ماشوم زما د وجود دننه په پټه دنیا کې وړې چاچۍ پاپۍ وهلې، لاخو یوه لویه پرده زما او د هغه مینځ کې د پوال وه....

زما د راتلو څو ورځې شوې وې چې یوه غرمه زما خوابنې مور په ډېره طریقه او مینه زما سره جخته کېناسته، ورو ورویې یوه خبره راواخسته، زما زړه بې واره بې واره په درزېدو شو. کله کله به غلې شوه... ما د هغې مخ ته په یو مخ کتل. زه نه پوهېدم چې دا ماته څه وایي... لورې! بي بي دې...!! هغې خبره نیمګړې پاتې کړه او ما د هغې د نیمګړې خبرې معنې پخپله وپېژندې. یوه چغه مې کړه... او بیا د کور ټول لوی واړه زما خوا کې ناست وو. ستا طبیعت ښه نه دی.. ګوره! دعا ورته کوه. نایاب زه په غېږ کې نیولې وم. او په ما خو لکه چې رڼا ورځ توره تیاره شوه. دا کله؟ ورو شانې مې په ژړا د هغه نه تپوس وکړو... په ۲ مئي... اُف! په دغه ورځ خو ما د نیویارك د ښار سېلونه کول..!! بیا مې په زوره زوره ژړا ته ګوتې کړې.. د کور خلك ډېر پرېشانه وو. ډېر وخت مې د هغې غم وژړلو. اوس زما خیال وه چې زر د هغې د ګور خاورې ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا مې د تلو نېټه وګرځوله. د نایاب خیال وه چې بیا ستا به په دې حالت کې تلل ګران شي خو د غم خبره وه نو تګ ضروري هم وه. د ترور د غم د فاتحې د پاره اوس زه رارسېدلې وم. خو اکثر داسې غم زر زوړ شي چې مریض ډېر اوږد وخت په مرګانه حالت کې په کټ تېر کړی وي... د ټولو حوصلې ورته برابر وي. دغه هرڅه ما د خپلې ترور د اولادونو په څهرو لیدل. زما په چغو او ساندو د هغوي سترګې نمژنې شوې خو زر یې زه کېنولم د حوصلې غږ یې راته وکړو خو ما بیا بیا هاغه ځای ته کتل چرته چې مې د ترور کټ پروت وه، د هغې نښتي فریادونه مې اوس هم غوږونو ته راتلل، د هغې پټې ورغلې سترګې مې په سترګو کې وې. ډېر ساعت مې تېر کړو او بیا د خپل پلار لیدو ته پلار کره لاړم. ټول زما په خېر سره په راستنېدو ډېر خوشحاله وو. د ترور بي بي د مرګ ټول حال احوال راته خپلې ورنداړې تېر کړو. دلته د یوې شپې د پاره زما ایسارتیا وه. وخت ډېر ښه تېر شو ورنداړې مې د روغې ښتې او خوشحالۍ ډېرې پېرزوئنې زما په سر امبار امبار کړې راولېږلې. اوس د ډاکټرې نېټې ته شپږ ورځې پاتې وې..

نن غرمه ډېره سره وه. د کور په برنډه کې د غرمې د ارام د پاره په کټ کې اوده وم. د خپل ماشوم راتګ مې د خیال په شیشه بیا لکه د فلم لیدو. لاس مې ناڅاپي خپلې خېټې ته وروغزېدو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نن مې هيڅ ټوپ ترپ او حرکت محسوس نه کړو. زر مې خپل اړخ بدل کړو، اوس مې مخ د يوالې ته وه او بل لاس مې په خېټه خو هيڅ ترپ نه وه. .. زما دننه يوه ويره راولاړه شوه... دا ولې؟ مخکې خو به داسې نه وو. دې پرېشانۍ ډېره ګډه وډه کړم او دا فېصله مې وکړه چې نن مازيګر خپلې ډاکټرې ته ځم. مازيګر ناياب ډاکټرې ته بوتلم، ډاکټره زما په ليدو ډېره خوشحاله شوه. زر يې د الټراساونډ د پاره څملولم. او بيا يو دم هغه په هېبت شوه.... لکه چې څه ورته ټک ورکړی وي. ... دا ولې؟ زه د ډاکټرې د مخ ګډو وډو تاثراتو په هېبت کړم.... اوس ماته يقين وشو چې هاغه شك صرف زما شك نه وه. ډاکټره اوس د ګمان د حد نه د يقين لرې مېدان ته تلې وه... هغه اوس هم غلې وه، زه يې د خپلو لاسو په امسا راولاړه کړم.... زما خله بيخي وچه شوه د خبرې د پاره مې ژبه په خله کې ډېره واړوله راواړوله خو ژبه مې لکه د لرګي کلکه شوې وه. ... اوس ډاکټره فکرمنده پخپله کرسۍ ناسته وه... او زه د هغې خوا کې د مريض په چوکۍ ـــ!! ماته يې ډېر په افسوس کتل.. دا دې څه کړي دي...؟ اخر هغې هم مړه حوصله راژوندۍ کړه او مانه يې تپوس وکړو. ... څه چل دی...؟ ما ترې غلی شان تپوس وکړو.. ماشوم ساه نه اخلي...!! او د ډاکټرې په دې وېنا اوس زما مرۍ غنې غنې شوه... يوه لحظه دواړه غلې ناستې وو. بيا يې يو ځل د الټراساونډ د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابر... کړم اوس ما خپلې سترګې پټې کړې وې... د ماتو شیشو تېرې تېرې ذرې مې پخپلو سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدې.. ورو... ورو.. د سترګو نه مې اوښکې راتوې شوې... ډاکټرې زما د قمیص لمن زما په خېټه راخوره کړې وه....!!

تاسره نور څوك راغلي دي؟ ډاکټرې تپوس وکړو.. زما خاوند...!! ما لنډ جواب ورکړو. ماسي ته ورشه د دې خاوند ته حال ورکړه.. هغې ولاړې دايي ته ورو شان ووې. نه زه پخپله ورځم.. ما د ژوند دانه وانه حوصله په ځان کې رايوځای کړه. د کلينك لويې دروازې ته بيخي مخامخ ناياب ولاړ وه. په موبايل يې خبرې کولې.. خېر خو دی؟.... هغه چې زما حالت ته وکتل نو لکه چې زما درنو درنو قدمونو هغه ته د خطرې څه انګازه تر غوږو کړې وه... بس خپل نصيب راورسېدو... زه هغه ته بې اختياره ترغاړې وتم. زما د سترګوبندونه وشلېدل. د خپلو اوښکو په سېلاب کې د هغه په اوږه سر ايښودی په ولاړه ولاړه ډوبېدم.... د هغه د مخ تاثرات مې نه شو ليدلي خو د هغه په بدن کې نوي "رپندي" د هغه د وجود دننه د لړزېدلي طوفان حال راکوه. ګېر چاپېر ډېر خلك ولاړ وو. د هر نظر د لپو نه بلها سوالونه راتوئېدل. ته چې شه حوصله وکړه... هغه زما دا حالت سمول غوښتل.. خو په ما دنيا نسکوره وه. د يو يو ارمان نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ساه وتلې وه. په خالي مېدان تش لاس ولاړه وم.... د خپلې بقا جنګ مې په ډېر لوی تاوان بائيللی وه.

سبا سحر وختي به د ډاکټرې په وېنا زه بيا راتلم او دلته به د ماشوم د زېږون د عمل نه تېرېدم.... اوس ناياب په فون کور ته اطلاع کوله.... د وارث په دې خبره په کور کې د غم يوه غوغا جوړه شوه. هغه زر د موبايل د بندو بټن زور کړه ـــ خپلې شونډې يې د شديد درد او کرب نه په غاښونو وچيچلې... سترګې يې بندې کړې... خو زما سلګو هغه بيا راسم کړو... "ته حوصله وکړه" ما خو هم د هغه کېفيت ليدلی وه.... او ته.. زر مې ترېنه تپوس وکړو... زه سم يم.. هغه خپل ځان بيا بيا سمولو... کور کې مړی نه وه وير وه. ټول مئينان رانه راچاپېره شول.... سترګې وې چې سمندرونه يې توئيول... زما لاس پښې داسې بې دمه وو لکه چې زما دننه دې ورکوټي "وجود" سره زما د وجود او ساه سره يې زما د ساه نظام تړلی وه. لکه چې اوس زه هم پخپلو پښو نه شومودرېدې.... خو ماته ژوند کول وو، د خپل مئين د ژوند د ملګري د پاره، چې اوس يې زما د سر صدقې منلې وې. د خپل بچي د مړينې غم يې چرته په يو ګوټ کې غلی کړی وه. زما د تسلۍ د پاره يې يوه نوې حوصله راپېدا کړې وه. زما ټولې اوښکې يې په مينه څښلې. ګوره! ماته ستا ضرورت دی. ټوله شپه يې ما سره په وينښه تېره کړه او زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه غم يې د مينې ملهم کېښودل، کوم چې ما د خپلې هستۍ او نېستۍ په جنګ کې موندلی وه. د کور ماحول لکه د يو بائللي جنګ د مېدان په شان سوړ سمخ وه. هرې څېرې د غم د تصوير رنګ اخستی وه. هرې سترګې ډېرې اوښکې توې کړې وې، هر يو ځانګ، هره وزر د هاغه خوشحالۍ په رانيو زخمي زخمي وه.... د دې سحر د نمر پلوشې هم لکه د يوې رنځورې څېرې زيړې زوالې وې. د کور مشران په ډېر غم کې د هاغه نوي مېلمه په راوستو پسې روان وو چې د يوې تياره نه بلې ابدي تياره ته روان وه. نن د ژبو رګونه لکه چې اوچ شوي وو. شونډو تمبې پورې وې چا کلکې تړلې وې، د سترګو نيمې پټې نيمې خلاصې کړکۍ هم تياره تياره وې... د اميد بله ډيوه پکې نسکوره پرته وه، لکه چې د يوې ساه تېز پوکي وژلي شوې وه، هر انګړ يې تياره کړی وه. د ويرې اثار د هرې څېرې نه ښکاره وو، اوس د يو بل ژوند د سلامتيا د پاره هره لپه دعا دعا وه، ګاډی يو ځل بيا د ډاکټرې د کلينك مخې ته ولاړ وه، چرته نه چې څه وخت وړاندې دغه پټ مخ ماشوم مونږ ته د خپل شته والي زېری راکړی وه، په هاغه ورځ دلته دا ټول څومره خوشحالي وه...؟ امبارك شه، ته احتياط کوه او نن د مرګ خاموشي وه... لکه چې د ژوند د ژوند ساه وتلې وي اوس ډاکټرې د ډېر افسوس سره زما د ښه کېدو تياري شروع کړې وه. د مړ ماشوم په قدرتي توګه د پېدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو عمل ډېر د خطرې او پیچیده وه. ټوله ورځ ډېره په کړاو تېره شوه. نه دعا کار کوه او نه دوا څه اثر لرلو.... ډاکټره هم فکرمندۍ اخستې وه او اخر په دې صلاح شوه چې اوس د لوی اپرېشن د پاره د ښار لوی شخصي هسپتال ته تګ پکار دی، د خطرې دېوان مخې ته ولاړ وو. ګاډی لکه چې چا په هوا روان کړی وه. زما وجود اوس بیخي بې دمه وه. ولې چې د وجود وینه مې د تلاونو په شکل کې ضایع شوې وه.د ډاکټرې تجربه کارې دایي چې زما حالت ته وکتل نو چغه یې کړه... زر ځئ....!! او په دې هیبتي چغه زه د نیم بې هوشۍ په حالت کې د حالاتو په نبض ورسېدم، زما د سترګو مخې ته که هراخوا د شپې تیاره هم وه خو ماته داسې ښکارېده لکه چې دې تیارې زما وجود او زړه پخپل تور موټي کې کلك راایسار کړی وه. لحظه لحظه مې پخپله مرګ یو زور محسوسولو. خو د درد یوې ناقلاره څرېکې به زما حالت بدل کړو. د زمان هسپتال د لویې دروازې مخې ته غټ سټرېچر زما د پاره تیار ولاړ وه.... لږه لحظه کې د هسپتال کسانو په هوا وړلم او زما د کور زنانه او نارینه په هیبت په ماپسې په منډو وو. اوس په یو لوی خونړې اپرېشن تهیټر کې ما سترګې غړولې نو.... زما وجود د یو لوی اړې ګړې او سخت ازمېښت نه تېر شوی وه. لاس مې په خېټه پروت وه خو د ژوند هاغه لویه خوشحالي ترینه لکه د هوایي مارغه الوتلې وه. خپل لږ هېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی غم مې بیا رایاد شو، لکه چې د دړدونو د خوبه راپاڅېدلې یم. ماته زما د لړمون خلا مخې ته وه.خو بیا هم د یو نوي پیدا شوي ماشوم د ژړا اواز مې بیا بیا غوږونو ته راتلو.. اوووان.... اوووان...!! ما زر د ټولو مخونو ته وکتل... چې څوك راته ووایي امبارك شه.... او بیا هم هاغه شان وشول، زما خور ورو شان زه په تندي ښکل کړم.... خپله روغه ځته دي امبارك شه....!! هغې هم د ډك ستوني سره دا خبره وکړه. د غم نه مې سترګې بیا پټې کړې.... اوس هاغه ډاکټره هم مسکۍ ولاړه وه... ښه ده چې ستا ځان و ژوند بچ شو....!! عموماً په داسې حالاتو کې د مریض د پاره دا د هر چا یوه تسلي وي... خو زما زړه او سترګې لکه د جام راډکې شوې وې... ماته داسې ښکاره شوه لکه چې د ژوند او وجود په دې سفر کې مې هرڅه له لاسه ورکړي وي.... د هسپتال لوی کټ ته مې بیا پام شو... زما سره خوا کې په ابدي خوب اوده زما د وجود هغه برخه پټ مخ یخ پخ، غلی قلار پروت وه. زما هاغه همسفر چې د لسو میاشتو په دې سفر کې پناه مخ زما د ژوند د لسو میاشتو د سفر زما ماشوم رهبر چې په دې ټول سفر کې یې ماله لحظه په لحظه د خپل وجود برابر احساس راکړی وه. د خپل قسمت په زور یې زه د دنیا لرې سر ته په کامیابۍ ورسولم... خو بیا یې د خپل غم په صحرا کې یك یواځې پرېښودم.... ما په رېږدونکو لاسو د هغه په مخ خور کړی څپوټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخوا کړو. د هغه راتګ هغه هم زخمي کړی وه. په مخ او تندي یې د زخمونو احساس زما په زړه چړې ښخې کړې. زر مې پخپل زخمي زړه لاس کېښودو... سترګې مې بیا پټې کړې او دغه وخت د پټو سترګو په شا مې دوه نرۍ نرۍ شونډې وخوزېدې... لکه چې په وړه ژبه خبرې کوي... ماته ستا په څنګ کې هاغه سفر ډېر خوند راکړی وه... زه اوس په سفر مئین شوی یم په یو لوی سفر...!! او د دې ګنګوسې په اورېدو مې هاغه راټول کړی سپین د ململ څپوټکی د هغه په مخ بیا خور کړو.... اوس هغه د ټول عمري سفر د پاره بیخي تیار وه.... او دلته زما سفر د هستۍ نه تر نېستۍ سفر د اختتام پړاو ته رسېدلی وه.

و تمت کلیمة بالخیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وقاص خواجه، فهمیده ریاض، او حسینه ګل- په نیویارک کې د هوټل مخی ته

په نیو یارک کې د دستورې نه مخکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ نیو یارک په دفتر کې

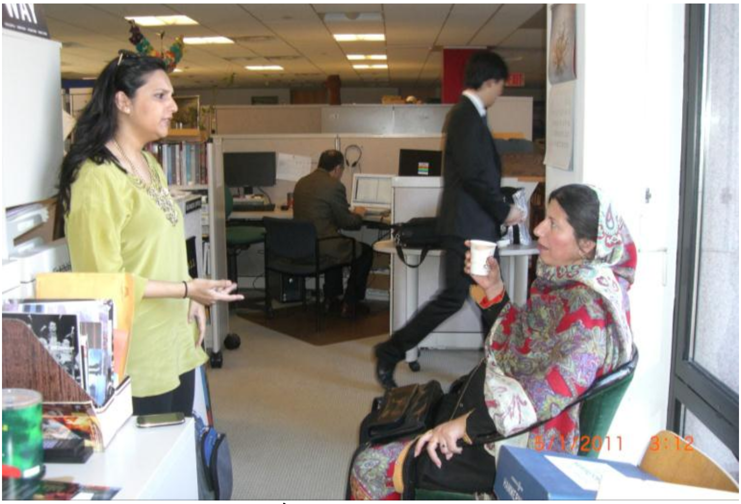

د ایشیاء سوسایټۍ دفتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ دفتر

په نیو یارک کې د دستورۍ پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیو یارک د دستورۍ یو بل عکس

په ستیج ناسته فهمیده ریاض او حسینه ګل وقاص خواجه د وینا پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نیو یارک کې غونډې ته د وینا پر وخت، حسینه ګل

د غونډې نور ګډونوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ یو رابطه کار، وقاص خواجه حسینه ګل او فهمیده ریاض

ددې دستورې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیده ریاض د وینا کولو پر مهال

د ایشیاء سوسایتئ مشره رچل کوپر د خطاب پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو او ځوابونو پر مهال

د غونډې نور ګډونوال د پوښتنو پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب د پلورلو پر مهال

د فهمیده ریاض د کتابونو خرڅېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ناول ملکه بې ارزې

په نیو یارک کې د اردو ژبې له لیکوالو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخار نسیم وقاص خواجه فهمیده ریاض او حسینه گل د دستورۍ نه پس

هم ددې وخت یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ببنلی افتخار نسیم او وقاص خواجه

فهمیده ریاض وقاص خواجه او حسینه گل، په نیو یارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیو یارک کې د سمندر د سیل پر مهال

د سمندر د غاړې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر د غاړې یو بل عکس

د نیو یارک د سمندر د غاړې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ کې د کیناستو نه وړاندې

یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کشتۍ کې د ناستې پر وخت يو عکس

د کښتۍ په اخري منزل کې د ناستې پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل ښکاره عکس د نيويارک سمندر

د نيو يارک د ښار ننداره د کشتی د اخري منزل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندري هواګانو په ټيل نا ټيل کې

يو بل عکس د سمندر د غاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلې سيلګر، او زه

د ښار يو بل منظر د سمندر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیو یارک ښار د کشتۍ سیل او سمندر غاړه

د سمندر چکر د بلې غاړې سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې غاړې سيل

زه او پيني اوجيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اخری منزل یو بل عکس

د سمندر غاړه نیو یارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخار نسیم،ثمینه قریشي،حسینه ګل،فهمیده ریاض،پیني اوجیده،وقاص خواجه او کوربنه ډاکټر عذرا رضا

ثمینه قریشي، حسینه ګل، او فهمیده ریاض

(c) ketabton.com: The Digital Library

عذرا رضا وقاص خواجه

په هوستن کې د وقاص خواجه سره د يوې مرکې پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور وداني

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (غلام نبي فراهي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقید)

له مانه مه بیلېږه (شعر)

نېمګړی کتاب (لنډې کیسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)

په لاره ځم ټوله څنګېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بیا ځمه (د کابل یونلیک)

سیده حسینه ګل

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۲

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library